Scrisori *către* tineri

Scrisori
către
tineri

H. L. Heijkoop

Briefe an junge Menschen
by H. L. Heijkoop

Ediția în limba română

Scrisori către tineri

GBV Dillenburg GmbH
Eiershäuser Str. 54
35713 Eschenburg
Germany
www.gbv-dillenburg.de

GBV România
Luigi Cazzavillan 30
010786 București-1
România
www.gbv.ro

ISBN 978-606-92735-5-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEIJKOOP, HENDRIK L.
Scrisori către tineri / H. L. Heijkoop. - Ed. a 2-a, rev. - București : GBV România, 2012
ISBN 978-606-92735-5-5

2

Printed and bound in Germany
by BasseDruck, Hagen

Cuprins

Prefaţă la prima ediţie în limba română

„Aduceți-vă aminte de conducătorii voştri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; şi, privind de aproape sfârşitul viețuirii lor, urmați-le credința“ (Evrei 13.7).

Autorul cărții *„Scrisori către tineri“*, fratele Henk L. Heijkoop, s-a născut înaintea primului război mondial, fiind cel de-al zecelea copil al unei familii modeste de țărani olandezi. Părinții au fost credincioşi, educându-şi copiii în teamă de Domnul şi în mustrarea Lui. Ca tânăr ajuns la maturitate, fratele Heijkoop a primit credința vie în Domnul Isus ca Mântuitorul său personal şi a găsit pacea cu Dumnezeu. Deja în anii tinereții, în timp ce urma studiile comerciale, el a început, cu multă energie, să cerceteze temeinic Sfânta Scriptură, ca studiu individual. Odată, ne-a povestit: „Pentru a nu adormi noaptea, luam câteodată două găleți cu apă şi-mi țineam picioarele în ele. Astfel puteam citi mai departe“. În acest mod, a învățat şi germana, şi engleza,

şi greaca veche. Domnul i-a răsplătit din plin osteneala, dându-i o cunoaştere temeinică a Cuvântului lui Dumnezeu. „Aceasta se primeşte în genunchi", obişnuia fratele Heijkoop să spună, când voia să-i atenţioneze pe cei mai tineri că Scriptura ar trebui cercetată cu mai multă rugăciune.

Cu darul său propriu de a prezenta Sfintele Scripturi, a început de timpuriu să le slujească fraţilor din Olanda şi apoi şi celor din Germania. Când, în 1937, adunările din Germania au fost interzise şi numai în mod secret mai puteau să se întrunească, el a căutat aceste grupuri secrete de fraţi şi le-a întărit. La aceasta s-a adăugat o prietenie frăţească deosebit de apropiată cu bunicul meu. Ca şi el, şi fratele Heijkoop a fost urmărit de poliţia secretă (Gestapo) şi arestat după ocuparea Olandei de către Germania.

Fratele H. L. Heijkoop a acordat adăpost şi ajutor personal evreilor urmăriţi din care cauză a fost condamnat la mai mulţi ani de arest într-un lagăr de concentrare, unde, mai târziu, ar fi trebuit să fie executat. Dumnezeu a făcut însă ca fratele Heijkoop să fie eliberat pe neaşteptate, spre marea sa uimire. După război, a aflat că un ofiţer de la SS, pe care nu-l cunoştea, a ordonat eliberarea sa, dar aceasta a făcut ca, mai târziu, el însuşi să fie executat. După război, evreii salvaţi de fratele H. L. Heijkoop şi-au redeschis fabricile şi, ca semn de mulţumire, i-au dat o parte din câştig, pe care el l-a investit în afaceri proprii ce au fost binecuvântate de Domnul. Fratele Heijkoop, care şi-a păstrat întotdeauna un stil de viaţă foarte modest, a considerat aceste mijloace financiare ca fiindu-i încredinţate de Domnul şi le-a folosit în mod exclusiv pentru lucrarea Sa. De-a lungul anilor, milioane de Biblii şi cărţi creştine au fost răspândite gratuit cu ajutorul său în aproape toate regiunile misionare din lume.

„*Scrisori către tineri*" a găsit mulţi cititori interesaţi în limbile următoare: engleză, germană, rusă, cehă, spaniolă, portugheză, franceză, sârbo-croată, hindusă şi telugă (India).

Mulţumim Domnului că această carte stă acum la dispoziţia cititorului român. Fratele Heijkoop a vizitat, în

1984, frații din București și din Transilvania și de-atunci s-a rugat mult pentru România și pentru poporul lui Dumnezeu de acolo.

Colaboratorii de la Gute Botschaft Verlag (Editura „Vestea Bună“) doresc cu plăcere să trimită ediția românească a cărții „*Scrisori către tineri*“ în toate părțile României și în Republica Moldova, cu rugămintea către Domnul ca El s-o binecuvânteze și, prin aceasta, El Însuși să fie preamărit.

Dillenburg-Frohnhausen, mai 1991
E. E. B.

Oare trebuie ca omul să se pocăiască?

Dragă prietene,

Această temă pusă de tine în discuție este binevenită şi de aceea, în această scrisoare, doresc să-ți răspund la întrebare.

Mi-ai scris că în diferite discuții personale sau la adunare ai auzit că trebuie să te pocăieşti, dar tu nu simți această nevoie. Eşti preocupat numai de problemele tale; ai o casă bună şi cei mai buni prieteni; speri ca în curând să ai un loc de muncă bun şi apoi să vezi câte ceva din această lume. Eşti mulțumit cu starea ta şi te gândeşti că îndemnurile de a te pocăi sunt inutile.

Te înțeleg foarte bine. Există oameni care tot timpul se preocupă cu alții, fie pentru a le da sfaturi bune, fie pentru a le spune ce fac rău. Să asculți tot timpul astfel de cuvinte nu este nicio plăcere, mai ales atunci când ştii că au dreptate.

Dar oare au dreptate, sau nu? Aceasta este foarte important! Trebuie oare să te pocăieşti, sau nu este necesar? Dacă ar fi

un lucru mărunt, ai trece peste aceasta. Data viitoare nu vei mai face o asemenea greşeală. În ceea ce priveşte pocăinţa, ea se referă la locul unde îţi vei petrece veşnicia. Fiind vorba de veşnicie, trebuie neapărat să te informezi.

Vreau să te întreb: te-ai gândit vreodată la veşnicie? Sunt de acord cu tine că nu o putem cuprinde în imensitatea ei până nu vom fi acolo. Dar este de folos să ne facem timp pentru a-i pătrunde tainele din punct de vedere biblic.

Am citit odată o legendă despre un tânăr foarte inteligent pe care regele ţării a vrut să-l pună la încercare. Regele l-a întrebat: „Cât durează veşnicia?".

Tânărul a răspuns: „O! rege, într-o ţară îndepărtată există un munte foarte înalt, al cărui vârf trece cu mult peste nori. Acest munte este din oţel. O dată la o sută de ani vine o păsărică şi îşi şterge ciocul de el. Când acest munte va dispărea cu totul, atunci a trecut abia o secundă din veşnicie".

Nu ne dă oare acest răspuns o idee despre infinitatea veşniciei? Dar ea este cu mult mai mare, căci în veşnicie nu există secunde. Acolo o mie de ani sunt ca o zi, iar o zi ca o mie de ani (2 Petru 3.8). Veşnicia nu are sfârşit şi de aceea nici nu există unitate de măsură pentru a fi măsurată.

Şi totuşi, această legendă ne arată ceva din raportul dintre viaţa noastră de pe pământ şi veşnicie. Ce sunt 10, 50, 80 sau chiar 100 de ani faţă de veşnicie? Nu este oare important să ştim unde şi cum ne vom petrece veşnicia?

Mă gândesc iarăşi la o istorioară. În Evul Mediu, cei mai mulţi prinţi aveau câte un bufon. Aceşti bufoni erau oameni care, prin costumaţia lor, erau comici şi care, prin glumele lor, trebuiau să-i înveselească pe stăpâni.

Odată, un prinţ i-a dăruit bufonului său, ca semn al demnităţii, o căciuliţă cu clopoţei şi un sceptru, cu condiţia să-i dea aceste lucruri unuia care face o nebunie mai mare decât el. După puţin timp, prinţul s-a îmbolnăvit rău de tot. Bufonul l-a vizitat şi l-a întrebat dacă se va însănătoşi în curând. Prinţul i-a răspuns că medicii l-au avertizat că nu se poate spera la o însănătoşire şi că, în curând, va muri.

„Dar", răspunse bufonul, „ați pregătit totul pentru această călătorie lungă şi v-ați îngrijit de primirea dumneavoastră?".

„Nu", răspunse prințul, „tocmai aceasta este înspăimântător pentru mine, că nu ştiu cum voi fi primit". „Dar nu ați ştiut că trebuie să faceți această călătorie?" „O, ştiam, dar nu m-am preocupat niciodată cu ea. Erau atâtea alte treburi de aranjat." „Dar", a zis bufonul, „când făceați o călătorie de o zi, atunci mergea un crainic înainte şi se îngrijea de mâncare şi de băutură. Dacă plecarea dumneavoastră dura o săptămână sau câteva luni, totul trebuia aranjat cu mult timp înainte şi cu câteva zile înainte mergeau câțiva dintre servitori să pregătească totul. Iar pentru această importantă călătorie până la locul în care veți rămâne pentru totdeauna nu v-ați pregătit deloc? Vă dau înapoi căciulița şi sceptrul, căci aşa de nebun eu nu am fost niciodată". Nu avea oare dreptate bufonul?

Mai întâi te-ai dus la şcoală vreo doisprezece ani, acum lucrezi toată ziua, iar seara mai înveți, în speranța că vei primi un loc de muncă mai bun. De fapt, aşa te chinui vreo douăzeci de ani, ca apoi să câştigi bine vreo patruzeci de ani şi la urmă, dacă este posibil, vreo zece-douăzeci de ani, să te bucuri de pensie.

Dacă te jertfeşti atâția ani ca să ai parte vreo cincizeci-şaizeci de ani de o viață liniştită, nu este atunci iresponsabil din partea ta să nu te gândeşti la veşnicie şi să nu-ți pui întrebarea: Unde îmi voi petrece veşnicia? Dar nu ştii dacă vei primi locul de muncă dorit sau dacă nu cumva te vei îmbolnăvi sau poate chiar vei muri înainte de a avea o viață liniştită. Ce ştii însă cu certitudine este că te aşteaptă veşnicia! „Şi după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată." Acest cuvânt al Bibliei nu a fost niciodată pus la îndoială nici de cei mai mari batjocoritori şi nici de cei mai îndărătnici atei. Ei nu se pot atinge de acest adevăr, fiindcă s-ar face de râs. Oare cine nu a simțit lucrarea morții în jurul său?

Dar să vedem cum continuă acest verset: „Iar după aceea vine judecata" (Evrei 9.27). Nu este oare nebunie să nu te

intereseze şi să stai liniştit, aşteptând ca totul să vină peste tine? Atunci cu siguranţă vei vedea unde îţi vei petrece veşnicia, dar va fi prea târziu, pentru că pe veci nu se va mai putea schimba nimic. „Dacă un copac cade spre sud sau spre nord, în locul unde cade copacul, acolo va rămâne“ (Eclesiastul 11.3).

Poate vei răspunde: „Nu mă grăbesc. Mai am încă multe lucruri de aranjat“. Nu vrei să te ocupi în timpul liber cu lucruri triste, cum ar fi moartea. Ai impresia că poţi să te ocupi de aceste probleme la bătrâneţe, după ce ai savurat ceva din viaţă. Atunci vei avea timp să te gândeşti şi la moarte.

Ştii însă dacă vei mai trăi încă cincizeci de ani? Sau încă treizeci de ani? Sau douăsprezece luni sau măcar douăsprezece ore?

Mă gândesc la un comerciant din Olanda care asculta evanghelia, vestită pe stradă de un predicator. După terminarea evanghelizării, s-a dus în camera lui, s-a aşezat pe fotoliu şi a murit.

Chiar dacă vei trăi mult timp, ţi-ai dori ca, atâta timp cât eşti sănătos şi în putere, să faci ce-ţi place, iar apoi să-I dedici lui Dumnezeu viaţa care ţi-a mai rămas. Poţi să faci aşa, dar oare – în cazul în care vei mai fi în viaţă − te va mai primi Dumnezeu?

Este adevărat că Dumnezeu „doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi“ (1 Timotei 2.4). El strigă către întreaga omenire: „Împăcaţi-vă cu Dumnezeu“ (2 Corinteni 5.20). El l-a primit pe tâlharul de pe cruce, iar alţii s-au pocăit chiar pe patul morţii. Eu însumi cunosc o bătrână de 85 de ani care s-a pocăit.

Dar în Iov 33 este scris că Dumnezeu vorbeşte când într-un fel, când în altul şi, dacă omul nu ascultă, atunci le „pecetluieşte învăţăturile Sale“ (versetul 16).

După ce Faraon s-a opus de câteva ori să asculte, la urmă Dumnezeu i-a împietrit inima, astfel că nici n-ar mai fi putut să se pocăiască.

După răpirea Bisericii (Adunării), tuturor celor care nu au crezut evanghelia, Dumnezeu le va „trimite o lucrare de

rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecaţi toţi cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate" (2 Tesaloniceni 2.11,12). Aceasta poate să facă Dumnezeu şi cu tine, dacă nu asculţi chemarea Lui de a te pocăi. „Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neştiinţă, porunceşte acum oamenilor ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morţi" (Fapte 17.30,31).

Ia în serios recunoaşterea păcatelor şi cere Domnului Isus iertare, ca să te primească acum! „Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!" (2 Corinteni 5.20,21). „Astăzi, dacă veţi auzi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile!" (Evrei 4.7).

Cu salutări din inimă,
al tău H. L. H.

De ce trebuie omul să se pocăiască?

Dragi prieteni,

Voi întrebați: „De ce trebuie omul să se pocăiască şi ce este, de fapt, pocăința?". Răspunsul la această întrebare este simplu: pentru că aşa a spus Dumnezeu! Dacă Dumnezeu spune ceva, atunci nu mai trebuie să puneți întrebări. „Cine eşti tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: «Pentru ce m-ai făcut astfel?»" (Romani 9.20). În Fapte 17.30 am văzut că „Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neştiință, porunceşte acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască". În aproximativ 80 de locuri din Vechiul Testament şi în aproximativ 70 de locuri din Noul Testament este vorba de pocăință.

Dumnezeu ne arată foarte clar în Cuvântul Său de ce omul este îndemnat să se pocăiască. „Domnul … este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință" (2 Petru 3.9). În Fapte 17 am văzut

motivul pentru care Dumnezeu le porunceşte oamenilor să se pocăiască: „Pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate“. Va veni ziua în care fiecare om trebuie să dea socoteală în fața Creatorului pentru viața sa.

Dumnezeu, care cunoaşte omul, va spune atunci ca Judecător: „Pentru că toți au păcătuit şi sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). De aceea vrea Dumnezeu ca omul să se pocăiască, „pentru că lucrul acesta este bun şi primit înaintea lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, care doreşte ca toți oamenii să fie mântuiți şi să vină la cunoştința adevărului“ (1 Timotei 2.3,4).

Acesta este deci motivul pentru care Dumnezeu îi porunceşte omului să se pocăiască: omul nu I-a slujit Creatorului Său, ci este un păcătos care va primi judecata cea dreaptă.

Omul este un păcătos

Acesta este un adevăr cutremurător. Mulți oameni nu se gândesc la el, iar mulți alții îl neagă. Poate oare un om cinstit să nege că deseori face greşeli?

Nu de puține ori i-am întrebat pe oamenii care susțineau că au trăit bine şi că au dat „Cezarului ce este al Cezarului“ dacă nu i-a acuzat niciodată conştiința cu privire la ceea ce au făcut, ceea ce au spus şi ceea ce au gândit. Rareori au existat oameni care au avut curajul răspunderii!

Orice om care a păcătuit este un păcătos. El nu devine păcătos când face multe lucruri care nu sunt la locul lor. Un singur păcat îl face pe om păcătos.

În viața socială, fiecare recunoaşte acest lucru. Nimeni nu va zice: „Acela sau celălalt nu este un păcătos, deoarece nu a ucis decât o singură dată sau doar de două ori“. Când este vorba însă despre relația cu Dumnezeu, omul este tentat să aplice o altă măsură, altfel este nevoit să se osândească pe sine însuşi.

Conştiința

Dumnezeu i-a dat fiecărui om o conştiință (Romani 2.15) care îl mustră pentru orice lucru nedrept. Conştiința nu indică toate

lucrurile făcute rău. Ea este influențată şi formată de împrejurări, dar îi spune întotdeauna omului dacă face ceva rău sau dacă situația în care trăieşte este condamnabilă. Dumnezeu l-a înzestrat pe fiecare om cu o conştiință, chiar şi pe cei care niciodată n-au auzit despre El şi pe cei care nu-I cunosc Cuvântul, pentru ca, prin ea, să fie înştiințați când săvârşesc fapte care nu sunt bune, ca să recunoască şi să se convingă că sunt răi şi vinovați.

Ți-ai analizat vreodată viața, ca să vezi câte păcate ai săvârşit? Probabil ai 18 ani. Să spunem că în primii opt ani nu ai făcut, conştient, nimic rău. Dar aceasta nu este adevărat, căci ştii bine de câte ori te-a mustrat conştiința. Şi de câte ori, apoi, te-a înştiințat conştiința? Să presupunem că numai o dată pe zi. Asta ar însemna de 365 de ori pe an, iar în zece ani, de 3.650 de ori. La un om de 28 de ani, ar însemna de 7.300 de ori, iar la unul de 68 de ani ar fi de 21.900 de ori.

Conştiința te-a alarmat de cel puțin de 3.650 de ori. Poate oare un om care a săvârşit atâtea păcate să spună că nu este păcătos? Ar putea un Dumnezeu atât de drept să-l absolve de vină pe un astfel de om?

Oare aceste exemple nu ne arată destul de clar că fiecare om merită judecata veşnică şi că fiecare dintre noi trebuie să recunoască în fața lui Dumnezeu că a păcătuit?

Păcatul fără voie

Intervine acum o altă întrebare: „Oare omul este vinovat de păcatele lui numai dacă păcătuieşte cu voia?“. Un judecător îl declară vinovat pe cel care calcă legea, indiferent dacă persoana în cauză afirmă că a cunoscut sau nu legea? El ar fi trebuit să o cunoască, deoarece a fost publicată. De aceea este valabil principiul juridic: „Neştiința nu te scapă de pedeapsă!“. Cel mult, judecătorul va ține cont de aceasta când va decide mărimea pedepsei, dacă într-adevăr constată că cel care a săvârşit nelegiuirea nu a cunoscut legea. Dacă un avocat care cunoaşte legile le încalcă, va suferi o pedeapsă mai aspră decât un tânăr care nu le cunoaşte. Dar în ambele cazuri este pronunțat cuvântul „vinovat“.

Găsim acelaşi principiu şi în Cuvântul lui Dumnezeu: „Şi dacă va păcătui cineva şi va face împotriva vreuneia dintre toate poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute şi nu ştie, totuşi este vinovat şi îşi va purta nelegiuirea“ (Levitic 5.17). Este foarte clar. Oare omul, cel creat, are dreptul să hotărască în ce măsură este vinovat sau nu faţă de Creatorul său? Imposibil! Cel care a creat omul şi care i-a dat o însărcinare are dreptul să aprecieze dacă făptura Sa şi-a îndeplinit responsabilităţile. Dumnezeu singur hotărăşte ce este păcat. Dacă vrem să ştim ce este păcatul, trebuie să cercetăm Cuvântul Său, trebuie să-L întrebăm care sunt gândurile Sale.

Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar şi în această privinţă. În Geneza 1.28 şi 2.15-17 găsim porunca pe care Dumnezeu i-a dat-o omului. El trebuia „să lucreze şi să păzească“ grădina Edenului, iar aceasta în dependenţă şi în ascultare faţă de Dumnezeu. Semnul ascultării faţă de această poruncă era să nu mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului.

Dar ce a făcut omul? Cu prima ocazie în care ar fi putut să-şi arate dependenţa şi ascultarea, s-a arătat un neascultător conştient. Acesta a fost începutul. După trei mii de ani, Dumnezeu a lăsat să se scrie în Cuvântul Său: „Domnul a privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut, toţi s-au stricat; nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar“ (Psalmul 14.2,3). Şi după încă o mie de ani, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu este niciunul care înţelege, nu este niciunul care-L caută pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut, au ajuns toţi împreună nefolositori; nu este niciunul care practică bunătatea, nu este niciunul măcar“ (Romani 3.11,12). Nu este oare clar că sentinţa lui Dumnezeu este: „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu“? (Romani 3.23).

Ce este păcatul?

Veţi spune, poate, că nu există nimeni care să fi făcut numai bine. Există destui oameni care fac fapte bune. Spre exemplu,

îi amintim pe aceia care şi-au dat viaţa ca să-i ajute pe alţii, cum ar fi: Henri Dunant, Albert Schweizer etc. Dar nici eu nu fac nimic rău dacă mănânc şi beau sau dacă mă duc la şcoală sau la serviciu.

Nu este nimic rău în a mânca un măr, dar copilul care îl mănâncă, deşi mama i-a spus să nu-l mănânce, este neascultător. Atingem astfel miezul întrebării noastre: „Ce este păcatul?".

Omul a fost creat de Dumnezeu şi a primit poruncă să-I slujească. Tot ceea ce face în contradicţie cu această poziţie şi cu această însărcinare este păcat. Găsim acest principiu în 1 Ioan 3.4: „Păcatul este nelegiuire". Orice lucrare făcută de om, neţinându-se seamă de autoritatea lui Dumnezeu, este păcat.

De aceea şi a mânca poate fi păcat, dacă nu se face în dependenţă de Dumnezeu. Domnul Isus mânca numai când Îi spunea Dumnezeu (Matei 4.4; Ioan 4.34). De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Orice nu este din credinţă este păcat" (Romani 14.23).

Dacă aplicăm acest principiu în viaţa noastră, ce găsim atunci? Oare ce lucrare pe care am făcut-o, ce cuvinte pe care le-am exprimat, ce gânduri care s-au născut în noi corespund ascultării faţă de Dumnezeu şi răspund la întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?". Nu ajungem astfel la concluzia că tot ce am făcut este păcat?

Aceasta este tocmai ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu este niciunul care practică bunătatea, nu este niciunul măcar" (Romani 3.12).

„Orice imaginaţie a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua" (Geneza 6.5). De aceea Dumnezeu, în dreptatea Sa, trebuie să judece toată omenirea. În îndurarea Sa însă, El cheamă omenirea la pocăinţă, ca astfel să fie salvată de la judecata pe care o aşteaptă.

Ce este pocăinţa?

Vreau acum să vă răspund la a doua întrebare: „Ce este pocăinţa?".

Cuvântul acesta nu este aşa de uşor de explicat. Cuvântul „pocăinţă", sau „căinţă", nu exprimă în totalitate sensul cuvântului grecesc *„metanoia"*, folosit în textul original[1].

În 1 Tesaloniceni 1.9 citim despre o întoarcere: „... v-aţi întors de la idoli la Dumnezeu ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat". Până atunci, viaţa tesalonicenilor era condusă de idolatrie, dar acum se întorseseră cu spatele la idoli, iar viaţa era orientată spre slujirea lui Dumnezeu. Unele texte ca cele din Fapte 2.37,38; 17.30,31 şi Apocalipsa 9.20 ne lasă să recunoaştem că pocăinţa este o judecată de sine şi o condamnare a propriei vieţi şi a faptelor înaintea lui Dumnezeu.

Putem spune că pocăinţa se poate exprima prin următoarele cuvinte: ne apropiem de Dumnezeu ca să ne judecăm, recunoscând prin aceasta că viaţa noastră nu I-a fost supusă şi că suntem răi şi vinovaţi (iar aceasta include şi mâhnire).

Deşi termenul „pocăinţă" este greu de redat cu sensul original, pentru cel care a venit în lumina lui Dumnezeu nu este nicio greutate să recunoască cine este el înaintea lui Dumnezeu şi ce judecată ar fi meritat. Dumnezeu priveşte la inimă, la conştiinţă, nu la intelect. Vameşul nu a spus altceva decât: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul". Dumnezeu, care este „în stare să judece gândurile şi intenţiile inimii" (Evrei 4.12), ştie care sunt intenţiile cuvintelor exprimate.

Nu ceea ce spui, ci starea inimii cu care vii înaintea lui Dumnezeu este decisivă pentru o pocăinţă reală. Acum te întreb: te-ai pocăit?

Ai venit cu păcatele tale, cu vinovăţia ta, cu recunoaşterea stării tale pierdute la Dumnezeu? Nu mai aştepta, vino azi! Mâine poate fi prea târziu!

Cu salutări din inimă,
al vostru prieten, H. L. H.

---

[1] În limba română nu există un cuvânt care să redea înţelesul cel mai clar al cuvântului grecesc *„metanoia"*. [n.tr.]

Cum primesc pacea cu Dumnezeu?

Dragă prietene,

M-am bucurat când am aflat de la tine că te-ai recunoscut în fața lui Dumnezeu ca păcătosul care, dacă nu ai fi venit la Domnul Isus, ai fi fost pe veci pierdut. Ți-ai recunoscut păcatele în fața lui Dumnezeu, dar acum nu ştii dacă ele îți sunt iertate. Te întrebi dacă remuşcările ți-au fost suficiente şi pocăința destul de adâncă. Există zile în care nu te gândeşti deloc sau te gândeşti prea puțin la aceste lucruri.

Eu pot să te înțeleg bine, căci şi eu am fost în această situație. Ziua mă gândeam mai puțin, dar seara era mai greu, deoarece apărea frica şi mă gândeam că, dacă mor, sunt pierdut pe veci. Atunci îmi mărturiseam din nou păcatele în fața lui Dumnezeu şi-L rugam să mă ierte. Niciodată nu eram sigur că fuseseră iertate. Odată, sora mea mai mare mi-a spus că a găsit pace. Am întrebat-o ce a făcut, iar seara am făcut şi eu la fel, dar fără niciun rezultat.

Într-o seară, pe când aveam 17 ani, stăteam pe pat. Eram descurajat şi mă gândeam că toate rugăciunile nu ajutaseră la nimic. Ani de-a rândul, Îl rugasem pe Dumnezeu să mă salveze, dar nimic nu se schimbase. În acea clipă însă, Dumnezeu mi-a pus pe inimă un gând: În ciuda tuturor, este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte şi să ne curăţească de orice nedreptate" (1 Ioan 1.9). Nu este aceasta adevărat? Deci păcatele mele fuseseră iertate încă de prima dată de când cerusem iertare lui Dumnezeu cu toată sinceritatea! În momentul acela, inima mea, sau, mai bine zis, conştiinţa mea, s-a liniştit. Din seara aceea ştiu că păcatele mi-au fost iertate. Din acel moment, nu am mai avut nicio îndoială, întrucât Dumnezeu Însuşi îmi spusese acest adevăr.

Câtă remuşcare trebuie să simtă omul?

Care fusese motivul pentru care nu găsisem pace atâţia ani? Fără îndoială, cauza era că nu simţeam mulţimea păcatelor mele sau că aveam o cunoştinţă prea mică despre vinovăţia mea şi despre păcat. Niciun om, atunci când s-a pocăit, nu a avut deplină căinţă şi cunoştinţă a ceea ce înseamnă păcat înaintea lui Dumnezeu. Abia după pocăinţă ne dăm seama cât de răi suntem în noi înşine.

Totuşi, Dumnezeu doreşte să avem o conştienţă mai clară despre starea noastră pierdută. Cu cât mai profundă este aceasta, cu atât mai temeinică va fi şi pocăinţa noastră, cu atât mai clar vom recunoaşte şi judecata pe care am meritat-o, cu atât mai sinceră va fi şi recunoaşterea vinei noastre şi cu atât mai adânci vor fi şi liniştea şi pacea pe care le vom simţi ulterior. De aceea, Duhul Sfânt lucrează la inima celui păcătos şi îi aduce conştiinţa în lumina lui Dumnezeu, ca să-şi vadă starea pierdută, mulţimea păcatelor şi să înţeleagă ce judecată trebuie să rostească un Dumnezeu sfânt şi drept.

Şi totuşi, nu acesta este miezul problemei. Cauza era că mă uitam la mine, nu la Dumnezeu. Cuvântul Său nu

era suficient pentru mine. Atunci când mi-am recunoscut păcatele şi am ştiut că am stricat totul, ar fi trebuit să ascult de glasul lui Dumnezeu. Cuvântul Lui este foarte clar: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele". În schimb, aşteptam ca ceva, în inima şi în viața mea, să-mi dea siguranță cu privire la iertarea păcatelor mele, dar n-ar fi trebuit să fac altceva decât să cred cuvântul lui Dumnezeu care spune că acela care îşi mărturiseşte păcatele are siguranța că îi sunt iertate.

Dreptatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu este un judecător pământesc cu o inimă miloasă care îl pedepseşte mai blând pe cel care îi trezeşte milă şi mai drastic pe cel pe care nu-l înțelege. Harul şi dragostea lui Dumnezeu nu pot lucra niciodată în contradicție cu dreptatea Sa. Aceasta este minunea evangheliei, că acelaşi Dumnezeu, care odată Îşi va dovedi dreptatea în judecată față de orice păcătos, acum Îşi arată aceeaşi dreptate prin faptul că fiecărui păcătos, care vine prin credința în Domnul Isus la El, îi iartă şi îi şterge toată vina.

„Pentru că în ea [în evanghelie] se descoperă o dreptate a lui Dumnezeu din credință, spre credință" (Romani 1.17). „Spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept şi să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus" (Romani 3.26).

Îndreptățire

Într-adevăr, Dumnezeu poate acționa drept doar în concordanță cu dreptatea Sa. De aceea omul ar fi fost pierdut pe veci dacă Domnul Isus nu ar fi împlinit lucrarea de răscumpărare la Golgota. Dragostea lui Dumnezeu ar fi vrut să-l scape pe cel păcătos de pierzare veşnică, dar aceasta nu era posibil, pentru că dreptatea lui Dumnezeu cerea pedeapsa păcătosului. Şi niciodată dragostea lui Dumnezeu nu poate lucra în contradicție cu dreptatea Sa.

Atunci s-a întâmplat minunatul lucru despre care citim în Evrei 10, Psalmul 40 etc. Voia lui Dumnezeu era să mântuiască toți păcătoşii (1 Timotei 2.4). Domnul Isus a devenit om şi a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta". El a mers la cruce ca să rezolve pentru noi problema păcatului. Acolo a fost făcut păcat şi judecata lui Dumnezeu asupra păcatului a fost pusă asupra Lui. Astfel, în această judecată, dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută.

Domnul nu a purtat judecata din pricina Lui Însuşi. El era Cel sfânt, Cel curat, Cel care n-a cunoscut păcat. El a purtat păcatul în locul fiecăruia care, prin credință, avea să-L accepte ca Mântuitor.

Acum Dumnezeu îi poate spune fiecărui păcătos: împacă-te cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.20). Nu numai dragostea, ci şi dreptatea Sa cere ca fiecare, care vine prin credință la Domnul Isus, să primească iertare.

Învierea: dovada dreptății lui Dumnezeu

Cu această temă vreau să mă ocup mai îndeaproape. Domnul Isus a mers la cruce şi a purtat toate păcatele acelora care L-au primit şi Îl vor primi (1 Petru 1.24). El a fost făcut păcat şi, prin urmare, a fost judecat (2 Corinteni 5.21; Romani 8.3). „Pentru că plata păcatului este moartea" (Romani 6.23), despărțire de Dumnezeu (Apocalipsa 20.14,15). Aceasta a trebuit să suporte Domnul Isus la cruce. În acele ore de întuneric, a fost părăsit de Dumnezeu, iar la sfârşitul acestora, El a murit. Astfel, la cruce a putut spune: „S-a sfârşit!".

Oare ar fi putut Domnul să rămână în mormânt după ce a împlinit lucrarea de răscumpărare? Dreptatea lui Dumnezeu, care adusese mai întâi judecată asupra Lui, cerea acum să nu rămână mai mult în moarte. Lucrarea era împlinită, judecata lui Dumnezeu fusese pe deplin executată, iar dreptatea lui Dumnezeu fusese pe deplin satisfăcută (Ioan 16.8,10). Dacă Domnul nu ar fi înviat, aceasta ar fi fost dovada că lucrarea nu ar fi fost împlinită. În acest caz n-ar fi existat nici pentru noi răscumpărare

(1 Corinteni 15.17,18). Aceasta ne face să înţelegem că punctul central al evangheliei este învierea şi că orice atac asupra acestui aspect distruge această evanghelie.

De aceea, în Romani 4.25 se spune: „Care a fost dat pentru greşelile noastre şi a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră".

În timpul harului, în care trăim, Dumnezeu spune despre fiecare om: „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu". Dar de asemenea El spune: „Fiind îndreptăţiţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispăşire, prin credinţă în sângele Lui" (Romani 3.23-25).

Această veste este pentru toţi oamenii, dar ea este valabilă numai pentru cei care cred (Romani 3.23). Numai aceia care acceptă judecata divină – că sunt pierduţi – şi, în acelaşi timp, Îl primesc pe Domnul Isus prin credinţă au parte de această veste.

Acum Duhul Sfânt a lucrat în inima ta, ţi-ai văzut păcatele şi starea pierdută. Cu acestea ai mers la Dumnezeu şi le-ai mărturisit înaintea Lui – ceea ce eşti şi ce ai făcut. Dumnezeu te-a dirijat spre Domnul Isus şi ţi-a spus: „El a murit pentru păcătoşi. Dacă-L primeşti, pun lucrarea Lui în seama ta". Tu L-ai primit pe Domnul Isus şi acum tu trebuie să crezi că este adevărat ce spune Dumnezeu: că ţi-a iertat păcatele. Nu este vorba despre ceea ce simţi (că totul este în ordine), ci despre ceea ce a spus Dumnezeu şi acesta este singurul lucru care contează. În noaptea în care a fost înjunghiat mielul pascal, îngerul judecăţii care umbla prin Egipt (Exod 12) nu se oprea la casele la care vedea sânge. Nu conta dacă cel întâi-născut sau cineva din familia lui vedea acest lucru. Dacă făcuseră întru totul ceea ce le spusese Dumnezeu, era în ordine; dar, ca să aibă pace, trebuiau să creadă, pentru că Dumnezeu o spusese.

Lucrul cel mai minunat în toate acestea este că Dumnezeu este glorificat în orice privinţă atunci când îl primeşte pe cel păcătos. Este clar că aici sunt văzute îndurarea, harul

şi dragostea Sa, dar aceasta nu este totul. Când un păcătos vine la Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus, El pune în seama lui lucrarea Domnului Isus. Întrucât Domnul Isus a purtat în mod desăvârşit judecata pentru păcat, aceasta înseamnă că Dumnezeu îl vede fără niciun păcat pe care ar trebui să-l judece. Deci Dumnezeu este drept când îl absolvă de orice judecată şi îl îndreptățeşte. Prin aceasta este glorificată nu numai dreptatea lui Dumnezeu, ci şi adevărul Său. Înțelegem acum semnificația pasajului din 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte şi să ne curățească de orice nedreptate".

Dumnezeu știe cine suntem

Poate spui acum: „Nu constat niciun fel de schimbare la mine, ba chiar fac mai multe lucruri greşite decât înainte". Te cred pe cuvânt, deoarece acum vezi mai multe păcate decât înainte. Nici nu poate fi altfel, pentru că Duhul Sfânt ți-a luminat ochii. Dar Dumnezeu te cunoştea dinainte să vii la El; îți cunoştea inima, viața, toate păcatele pe care le-ai făcut şi le vei face. El cunoaşte mult mai multe păcate decât vei conştientiza tu vreodată pe pământ. „Dar, când s-a arătat bunătatea şi dragostea de oameni a lui Dumnezeu …". Şi noi eram dintre aceia despre care se spune: „Eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți diferitelor pofte şi plăceri, trăind în răutate şi în invidie, vrednici de a fi urâți şi urându-ne unii pe alții" (Tit 3.3,4). „Pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioşi. Dar Dumnezeu Îşi arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5.6-10; 2 Corinteni 5.20). Deşi duşmani, am fost împăcați cu Dumnezeu!

Avem pace cu Dumnezeu

Deşi Dumnezeu ştia pe deplin cine eşti, L-a dat pe Domnul Isus pentru ca tu, dacă vei crede în El, să primeşti viață

veşnică. El a spus că vei fi îndreptăţit fără plată dacă, prin credinţa în sângele Domnului Isus, vii la Dumnezeu (Romani 3.23-25). De asemenea, El a mai spus că te va absolvi de orice vină dacă te apropii de El, iar prin acest lucru El îţi arată că este drept. Din partea Lui, totul este în ordine. Mai ai tu ceva împotriva Lui? Bineînţeles că nu! Doar ai venit la Dumnezeu, pentru că ai recunoscut că ai nevoie de iertare!

Dar atunci de ce nu ai pace? Pacea cu Dumnezeu înseamnă, cu siguranţă, că nu mai este nimic ce ar trebui rezolvat între tine şi Dumnezeu, deci totul este în ordine. Acum Dumnezeu nu mai are nimic împotriva ta, pentru că te-a îndreptăţit prin credinţa în Domnul Isus şi ai parte de mântuirea veşnică pe care Domnul ţi-a câştigat-o (Evrei 9.12; Romani 5.1). Şi nu mai ai nimic împotriva Lui. Eşti împăcat cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.20), deci ai pace cu Dumnezeu.

Astfel, Romani 5.1 spune: „Deci, fiind îndreptăţiţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos".

Şi totuşi, nu am pace

Dar acum spui: „Nu am pace!". Într-adevăr nu ai, întrucât nu ai acceptat-o ca fiind de mult prezentă. Domnul Isus a făcut pace. El este pacea noastră. El ne vesteşte această pace (Efeseni 2.16,14,17). „… făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1.20). De când L-ai primit, ai parte de această pace, dar, ca s-o savurezi, trebuie să crezi că este aşa. Vei avea pace din momentul în care crezi că Dumnezeu spune adevărul, anume că Domnul Isus a făcut pace la cruce.

Te comporţi ca soldaţii japonezi pe o insulă mică din Oceanul Pacific. După cinci ani de la terminarea războiului, ei încă trăiau ca şi cum ar fi fost în război. Aşteptau atacuri ale duşmanilor aşa cum o făcuseră în timpul războiului. De ce? Deoarece credeau că sunt încă în război; nu crezuseră vestea păcii pe care o primiseră.

Faptul că nu ai încă pace vine din aceea că nu crezi necondiţionat Cuvântul lui Dumnezeu. Ce mare pagubă

pentru tine! Pe de altă parte, Îl necinsteşti pe Dumnezeu prin faptul că nu crezi Cuvântul Său. „Dumnezeu nu este om, ca să mintă“ (Numeri 23.19). În clipa în care Îl crezi pe Dumnezeu şi în această privință, poți să-I mulțumeşti pentru tot ce ți-a dat, pentru harul Său nespus. Şi numai atunci vei simți pacea în inima ta. Omul spune: „Prima dată să văd, apoi voi crede“. Dumnezeu spune: „Prima dată să crezi, apoi să vezi“.

Cu salutări cordiale,
al tău prieten, H. L. H.

Eliberare de sub puterea păcatului

Dragă prietene,

Este frumos că ai găsit odihnă în lucrarea împlinită a lui Hristos. Ți-ai mărturisit lui Dumnezeu povara păcatelor şi ai crezut ceea ce a spus despre Domnul Isus şi despre lucrarea Sa. Acum ştii că nu mai vii la judecată şi poți cânta: *Sângele Său mi-a îndepărtat toate păcatele*.

Totuşi, din cuvintele tale nu reiese o mare bucurie. Probabil că ai simțit-o, dar în clipa de față, cu siguranță, nu o mai ai. De fapt, nu trebuie să te întrebi de ce nu mai ai bucurie. Ştiu aceasta din experiență şi este adeverit şi de Cuvântul lui Dumnezeu.

Eşti dezamăgit de tine însuți. Ai crezut că viața ta trebuie să fie altfel din momentul în care te-ai întors la Dumnezeu şi ai pace cu El, dar a trebuit să constați contrariul. Gândurile păcătoase sunt la fel de prezente ca şi înainte. Toate greşelile de caracter pe care le aveai înaintea pocăinței tale sunt şi ele încă

prezente. Te superi la fel de repede ca şi înainte. Te gândeşti că nu ar trebui să fie aşa (şi ai dreptate); şi nici Dumnezeu nu poate să spună că este bine. Nici tu nu vrei să fie aşa, ba chiar te lupţi împotriva acestei stări. Dar nimic din toate acestea nu te ajută. De fapt, este din ce în ce mai rău. Când te gândeşti că este mai bine, constaţi că este cu mult mai rău. Te-ai rugat mult ca Domnul să te ajute să treci de această stare, dar nici aceasta nu te-a ajutat. Da! Poate ţi s-a întâmplat şi ţie cum mi-a spus odată o femeie credincioasă: „Cu cât mă rog mai mult dimineaţa, cu atât mai rău îmi ies toate".

Am trecut şi eu printr-o astfel de experienţă. În primii doi ani după ce am găsit odihnă pentru conştiinţa mea, mă aflam în deznădejdea mea şi îmi spuneam că nici măcar nu sunt întors la Dumnezeu. În acei ani, mama mi-a spus de multe ori: „Trebuie să te pocăieşti", dar nu îndrăzneam să-i spun că sunt întors la Dumnezeu. Aveam impresia că nu mă va crede, văzându-mă în starea în care eram.

Cum era oare posibil? Nu este normal ca, după pocăinţă, viaţa unui copil al lui Dumnezeu să nu se schimbe deloc şi că, deşi nu mai vrea să păcătuiască, o face totuşi şi mai mult, devenind, prin aceasta, din ce în ce mai nefericit.

Pentru această stare există două explicaţii:

1. Nu cunoşti şi nu înţelegi deplina însemnătate a lucrării Domnului Isus aşa cum o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Chiar dacă o cunoşti, totuşi n-o primeşti şi n-o împlineşti, pentru că nu crezi aceasta ca pe un adevăr spus de Cuvântul lui Dumnezeu.

Starea omului

Am arătat în scrisoarea precedentă că toţi oamenii au păcătuit şi sunt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu (primele capitole din Epistola către Romani). De asemenea, am arătat că cine Îl primeşte pe Domnul Isus şi a primit iertarea pentru vină este îndreptăţit de Dumnezeu. De aceea, toţi cei întorşi la Dumnezeu pot spune: „Deci, fiind îndreptăţiţi din credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos" (Romani 5.1).

Dumnezeu este de partea omului vinovat şi a pregătit totul pentru ca acesta să poată fi mântuit.

Începând cu Romani 5.12 este tratată o altă tematică. Aici nu se mai vorbeşte despre păcatele noastre, despre faptele noastre păcătoase, ci despre starea noastră. Cum se poate ca omul să nu facă altceva decât să păcătuiască? Aceasta este posibil, deoarece natura, inima sa sunt rele. „Inima este nespus de înşelătoare şi fără nicio speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască?" (Ieremia 17.9). „Pentru că dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele, adultere, curvii, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înşelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebunie", spune Domnul Isus în Marcu 7.21. În Tit 3.3, Pavel face o prezentare a stării omului: „Pentru că şi noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți diferitelor pofte şi plăceri, trăind în răutate şi în invidie, vrednici de a fi urâți şi urându-ne unii pe alții". Aici nu sunt enumerate faptele păcătoase, ci este descris felul nostru de a gândi, starea şi natura noastră.

După chipul și asemănarea lui Dumnezeu

În Romani 5.12-21 avem explicația faptului că toți deținem o natură păcătoasă: pentru că toți suntem, de fapt, descendenți ai lui Adam.

Adam a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1.26; 5.1). „După chipul lui Dumnezeu" arată poziția pe care o ocupă în creație. Ca administrator al lui Dumnezeu, Îl reprezenta pe Dumnezeu pe pământ şi, ca atare, era cap al creației. În ciuda căderii în păcat şi a urmărilor acesteia, Adam şi, implicit, omul, ca urmaş al acestuia, rămâne chipul lui Dumnezeu (1 Corinteni 11.7).

„După asemănarea lui Dumnezeu" arată curăția şi nevinovăția lui Adam. Exista o concordanță morală între Creator şi creația Sa. Din păcate însă, aceasta nu a durat mult. Adam a călcat porunca lui Dumnezeu şi şi-a pierdut curăția, devenind un păcătos vinovat. De atunci, nicăieri nu se mai spune despre Adam şi despre urmaşii săi că ar fi „asemenea lui Dumnezeu". Acest lucru este valabil numai în creație (Geneza 1.26; 5.1; Iacov 3.9).

După chipul și asemănarea lui Adam

În Geneza 5, acest lucru este foarte clar. În versetul 1 se spune că Dumnezeu a creat omul după asemănarea Sa. În versetul 3 citim că Adam a avut un fiu care era după chipul şi după asemănarea sa, adică a unui păcătos vinovat, a unei făpturi decăzute înaintea lui Dumnezeu. Aşa este fiecare copil la naşterea sa: un om păcătos, întrucât are natura părinților săi.

Iov a spus: „Cine poate scoate un lucru curat din unul necurat? Nimeni!" (Iov 14.4). David spune: „Iată, am fost născut în nelegiuire şi în păcat m-a zămislit mama mea" (Psalmul 51.5). Ca şi concluzie a celor prezentate mai sus, citim în Romani 5.12-21: „Pentru că, dacă prin greşeala unuia singur, cei mulți au murit …" (versetul 15), iar în versetul 17: „Pentru că, dacă prin greşeala unuia singur, moartea a domnit printr-unul singur …". Decăderea lui Adam a avut urmări asupra tuturor oamenilor (versetul 18), iar prin neascultarea lui Adam, toți urmaşii săi au fost puşi în poziția de păcătoşi (versetul 19). Cu alte cuvinte, starea fiecărui om care se va naşte corespunde stării strămoşului Adam, după căderea sa în păcat: un păcătos care îşi aşteaptă moartea, izgonit din Grădina Edenului şi din apropierea lui Dumnezeu.

Aici se vorbeşte despre starea omului şi nu despre păcatele făcute. Chiar înainte ca omul să înfăptuiască un păcat, el se află în această stare: este un păcătos care îşi va primi osânda şi moartea.

Nu devine vinovat prin naştere, ci prin faptele, păcatele pe care le va face. În Apocalipsa 20.12 citim că morții vor fi judecați potrivit faptelor lor, nu potrivit stării lor. Şi totuşi, starea omului este cea care îl face incapabil să ajungă în cer. Dumnezeu nu poate să accepte în prezența Sa niciun om care are o fire păcătoasă. Dumnezeul cel Sfânt îl îndepărtează pe veci din apropierea Sa pe omul care are o asemenea natură. Dumnezeu, care este lumină şi în care nu este întuneric (1 Ioan 1.5), nu poate permite niciun fel de întuneric în prezența Sa (Efeseni 5.8). Pe un astfel de om trebuie să-l arunce în întuneric; „acolo vor fi plânsul şi scrâşnirea dinților" (Matei 8.12; 22.13). Deci, dacă

Domnul Isus n-ar fi împlinit lucrarea de răscumpărare, niciun om n-ar fi ajuns în cer, nici măcar copiii care mor la naştere şi care n-au făcut nicio faptă păcătoasă.

Iertarea păcatelor nu este suficientă!

Din cele de mai sus reiese că nu este suficient să ai iertarea păcatelor. Dacă Domnul Isus ar fi purtat toate păcatele mele pe cruce, dar n-ar fi făcut pentru mine ceva mai mult, eu n-aş mai fi osândit pentru păcate şi totuşi aş merge în pierzare veşnică. Dumnezeu poate ierta păcatele, dar nu şi o stare rea, o natură păcătoasă. El i-a dat omului multiple ocazii să arate că mai este ceva bun în el: înainte de potop − când Dumnezeu nu dăduse încă nicio poruncă, nicio interdicţie; după potop − când Dumnezeu Şi-a instituit autoritatea ca să înfrâneze răul (Geneza 9.5,6), când l-a ales pe Israel ca popor al Său şi i-a dat drepturi şi porunci şi, în bunătatea Sa, S-a coborât să locuiască în mijlocul lor (Deuteronom 4.68). Apoi le-a dat judecători, profeţi şi împăraţi, i-a crescut prin disciplina Sa, iar în cele din urmă a venit El Însuşi pe acest pământ în har, „Dumnezeu descoperit în carne". „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greşelile lor" (2 Corinteni 5.19). Şi ce s-a arătat? „A venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1.11). „Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a cuprins-o" (Ioan 1.5). „Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina" (Ioan 3.19). Oamenii erau aşa de răi, încât pe Dumnezeul descoperit în har L-au lepădat, iar pe „Dumnezeul descoperit în carne" L-au răstignit. Prin cruce, a devenit clar că omul este rău, pe deplin stricat şi că lui Dumnezeu nu-I rămâne altceva de făcut decât să-l osândească.

De aceea Domnul Isus, în Ioan 3, nu spune: „Dacă păcatele cuiva nu sunt iertate, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu", ci spune: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3.3).

Răspunsul lui Dumnezeu

În Romani 5.12-21 găsim răspunsul divin la această problemă. Primul om, întâiul Adam, a transmis descendenţilor săi

poziţia pe care a ocupat-o după căderea în păcat. În acelaşi fel, Dumnezeu L-a aşezat pe Domnul Isus, al doilea Om, ultimul Adam (1 Corinteni 15.45-47), pe acest pământ, iar poziţia pe care Acesta a ocupat-o după împlinirea lucrării Sale de pe cruce a dat-o tuturor celor care sunt uniţi cu El. Se pune acum întrebarea: „Despre ce poziţie este vorba?".

Domnul Isus a purtat pe cruce păcatele noastre sub judecata lui Dumnezeu (1 Petru 2.23). Aceasta însă nu este totul. În Romani 8.3 citim: „Trimiţând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului şi pentru păcat, a condamnat păcatul în carne". În 2 Corinteni 5.21 citim: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El".

Aceste două locuri nu vorbesc despre păcatele noastre, despre faptele noastre rele, ci despre păcat, despre principiul răului, despre originea păcatelor, despre firea rea, „carnea păcatului", „păcatul în carne" (Romani 8.3). În capitolele 5–8 ale Epistolei către Romani, aceste expresii sunt folosite pentru a prezenta natura noastră cea rea.

În aceste locuri scrie că, atunci când era răstignit pe cruce, Dumnezeu L-a făcut păcat pe Domnul Isus. Acolo Domnul nu a purtat numai păcatele noastre, ci a fost pus şi în locul firii noastre păcătoase. Dumnezeu L-a judecat pe Acela care nu cunoştea păcat şi a făcut-o ca şi cum ar fi fost un om păcătos, cu o natură păcătoasă. Judecăţile lui Dumnezeu – atât asupra naturii păcătoase a omului, cât şi asupra păcatelor lui (a faptelor lui rele) – L-au lovit pe Domnul Isus. Aşa a murit şi a fost îngropat.

Ultimul Adam

Ca dovadă că dreptatea Sa a fost pe deplin satisfăcută şi în ceea ce priveşte păcatele noastre şi în ceea ce priveşte natura noastră cea rea, puterea lui Dumnezeu L-a înviat dintre cei morţi (Efeseni 1.20). Domnul Isus a înviat, iar judecata a trecut. El stă înaintea lui Dumnezeu într-o poziţie nouă: ca Unul care a purtat într-un mod desăvârşit judecata asupra păcatelor şi asupra păcatului, ca Unul care a fost înviat de Dumnezeu, dovadă

că judecata a fost pe deplin exercitată şi dusă la bun sfârşit, iar acum El trăieşte o viaţă de înviere. Aceasta este poziţia Domnului Isus ca al doilea Om, ca ultimul Adam, de când El a devenit capul unei noi familii, a familiei lui Dumnezeu.

Romani 5.12-21 ne spune că fiecare care este unit cu El împarte cu El această poziţie. „Dar darul de har … şi darul în har, care este al unui singur Om, Isus Hristos, au prisosit pentru cei mulţi“ (versetul 15). „Iar darul de har este din multe greşeli, spre îndreptăţire“ (versetul 16). „Cu atât mai mult cei care primesc plinătatea harului şi a darului dreptăţii vor domni în viaţă printr-Unul singur, Isus Hristos“ (versetul 17). Lucrarea Domnului Isus este suficientă pentru îndreptăţirea vieţii şi, „prin ascultarea Unuia singur, cei mulţi vor fi făcuţi drepţi“ (versetele 18 şi 19). Harul domneşte prin dreptate spre viaţa eternă (versetul 21). „Dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morţii Lui, tot aşa vom fi şi în a învierii Lui“ (Romani 6.5). Efeseni 2.6 merge şi mai departe „Dumnezeu ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus“.

Astfel ştim că lucrarea Domnului Isus înseamnă pentru noi mult mai mult decât iertarea păcatelor. Când un păcătos vine la Dumnezeu, mărturisindu-şi vina şi crezând în Domnul Isus, El îi oferă un loc în familia Sa. Astfel, el Îi aparţine Domnului Isus şi toată lucrarea Domnului Isus i se atribuie lui. Acest lucru înseamnă că pedeapsa pentru păcatele sale (faptele sale păcătoase) au fost purtate pe cruce şi de aceea sunt ispăşite. Dar şi natura sa păcătoasă a fost judecată şi a murit, în Domnul Isus, pe cruce. Acum are parte de viaţa de înviere a Domnului Isus. Cel din urmă Adam (un duh dătător de viaţă – 1 Corinteni 15.45) a suflat în el şi i-a dat propria Lui viaţă de înviere (Ioan 20.22). El are viaţă veşnică, pe Însuşi Domnul Isus ca viaţă (Ioan 3.15,16; 1 Ioan 1.1,2; 5.11-13,20).

Mort împreună cu Hristos

Acela care a înţeles aceasta nu mai încearcă să devină mai bun. El a înţeles că ceva pe care Dumnezeu îl consideră fără speranţă

nu mai poate fi îmbunătăţit. În plus, ştie că Dumnezeu l-a lăsat să moară pe cruce în Domnul Isus. A mărturisit aceasta prin botez. A fost botezat „pentru Hristos Isus", a fost botezat „pentru moartea Lui" şi a fost înmormântat cu El prin botez, pentru moarte (Romani 6.3,4). El ştie că Dumnezeu îl vede în noua sa viaţă – care nici nu vrea şi nici nu poate să păcătuiască. Şi el însuşi se vede tot aşa: socotindu-se mort faţă de păcat şi viu faţă de Dumnezeu în Hristos Isus (Romani 6.11). El nu va lupta împotriva păcatului. Nu găsim nicăieri că el ar trebui să o facă, ci, din contră, să se socotească mort faţă de păcat (Romani 6.11). (În Evrei 12.4 nu este vorba despre păcatul care locuieşte în noi, ci despre păcatul dintr-o lume duşmănoasă.) Bineînţeles că păcatul va încerca să se mai manifeste. Vrea să se manifeste ca fiind viu, dar el nu trebuie să i-o permită. Nu are voie să asculte de el, ci trebuie să privească la Domnul Isus. Când păcatul devine activ în inima mea şi încearcă să-mi atragă atenţia asupra lui, nu trebuie să-i dau ascultare, ci trebuie să-mi aţintesc gândurile spre Domnul. În această clipă nu mă mai gândesc la păcat. Viaţa nouă din noi se poate manifesta prin faptul că ne aţintim privirea spre Domnul Isus: „Iar noi toţi, privind ca într-o oglindă, cu faţa descoperită, gloria Domnului, suntem transformaţi în acelaşi chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18).

Dacă fac acest lucru, Duhul Sfânt care locuieşte în mine preia lupta împotriva cărnii (a naturii păcătoase) (Galateni 5.17). Aceasta însă nu este lucrarea noastră. „Tot aşa şi voi, socotiţi-vă pe voi înşivă morţi faţă de păcat şi vii faţă de Dumnezeu, în Hristos Isus" (Romani 6.11).

Experienţă

Cum se face că aşa de mulţi credincioşi suspină sub puterea păcatului aşa cum am descris-o la începutul scrisorii? Şi cum se face că nu există credincios care să nu cunoască din experienţă această stare şi lupta în legătură cu ea? Nu spun că această luptă trebuie să dureze toată viaţa credinciosului,

cum deseori se spune. Mulțumim Domnului că nu este aşa! Domnul Isus a biruit păcatul şi pe Satan. Astfel, fiecare care are parte de el poate sta în libertate (Galateni 5.1,13,16) şi poate duce o viață de biruință (Romani 8.14). Fiecare care împlineşte practic punctul de vedere prezentat în Romani 8.1-11 este eliberat de sub puterea lui Satan, a păcatului şi a morții. La el se va găsi roada Duhului şi cerințele drepte ale legii vor fi împlinite în el (Romani 8.4).

Fiecare dintre noi cunoaşte această luptă, pentru că eliberarea se învață şi se înțelege numai prin experiență.

Când cineva se întoarce la Dumnezeu, îşi vede păcatele şi se preocupă cu ele, din cauză că înaintea sa stă judecata lui Dumnezeu. Primeşte viața nouă şi are o voință înnoită care doreşte să-I slujească lui Dumnezeu. Întreabă de voia lui Dumnezeu şi vrea să o împlinească precum o lege, iar pe această cale învață să-şi cunoască natura păcătoasă. Romani 7 descrie această experiență.

În primele patru versete avem învățătura ca punct de plecare. Suntem morți față de lege şi suntem uniți cu un Altul, cu un Hristos înviat. Versetele 5 şi 6 formează puntea de legătură cu experiența. Prima experiență este: legea nu are nicio putere. Ea este sfântă, dreaptă şi bună. Ea era „spre viață", pentru că „acela care o împlineşte va trăi prin ea". Ştiu însă din experiență că aceasta ne aduce moartea, pentru că, prin poruncă, pofta se trezeşte în inima mea, iar legea îmi interzice să poftesc. Aceasta duce la cunoaşterea adevărată a naturii mele: „Pentru că ştiu că în mine, adică în carnea mea, nu locuieşte nimic bun" (versetul 18). Dar faptul că vreau să fac binele şi totuşi fac răul, pe care îl urăsc (versetul 15), mă conduce să fac diferența între mine, cel care vreau binele „pentru că, după omul dinăuntru, îmi place legea lui Dumnezeu" (versetul 22), şi puterea din mine, păcatul, care reuşeşte să mă conducă să fac răul (versetul 20). Atunci ajung la experiența că sunt un rob al păcatului care locuieşte în mine. Aceasta este „legea păcatului", o regulă: că păcătuiesc şi mă găsesc fără nicio putere. Sunt robul acestei legi.

Atunci Duhul Sfânt mă conduce la această descoperire: nimic bun nu este în mine. Atunci strig: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?“ (Romani 7.24). Într-o asemenea stare, vine răspunsul lui Dumnezeu: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru“ (versetul 25).

Eliberare

Sunt eliberat de acest trup al morții! A fost judecat în Hristos pe cruce (Romani 8.3). Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine (Galateni 2.20). Eu sunt în Hristos, deci în aceeaşi poziție pe care El a ocupat-o după înviere. De aceea, pentru mine nu mai există nicio condamnare (Romani 8.1). Duhul Sfânt mi-a dat o viață nouă care nu păcătuieşte şi care nu poate păcătui, ci este în deplină concordanță cu Acela care a creat-o (Ioan 3.5,6). Pe lângă aceasta, Duhul Sfânt locuieşte în mine şi El este puterea care-i dă vieții celei noi capacitatea de a acționa potrivit felului Său de a fi (1 Corinteni 6.14; Ioan 4.14; 7.38,39). Tot El este Acela care duce lupta împotriva cărnii (Galateni 5.17). Astfel, legea Duhului de viață în Domnul Isus (o regulă de nestrămutat) m-a eliberat de sub legea păcatului şi a morții (Romani 8.2; vezi şi 7.23). Nu mai sunt în carne (în natura mea cea veche), ci în duh; poziția mea este caracterizată prin viața pe care am primit-o prin naşterea din nou prin Duhul Sfânt (Ioan 3) şi prin faptul că Însuşi Duhul Sfânt locuieşte în mine (Romani 8.9). Acest fapt înseamnă că Îi aparțin lui Hristos, sunt deci un creştin.

Starea normală a credinciosului este aceasta: liber de sub puterea lui Satan, a păcatului şi a morții, liber de a sluji lui Dumnezeu, liber de a avea o părtăşie neîntreruptă cu Dumnezeu într-o bucurie deplină (1 Ioan 1.3,4).

Să dea Domnul ca şi tu şi eu să fim întotdeauna în această stare normală!

Cu salutări din inimă,
al tău frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Sunt oamenii predestinaţi de Dumnezeu să meargă în pierzare?

Dragi prieteni,

V-ați neliniştit când ați auzit spunându-se că nu putem şti încă de pe acum dacă suntem mântuiți, întrucât nu se ştie dacă am fost aleşi.

Răspunsul la această întrebare se găseşte foarte uşor în Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă“ (Ioan 3.16). Dacă acest lucru este adevărat – şi ştim că Dumnezeu nu minte – atunci avem această siguranță. Nimeni nu va tăgădui că Biblia spune adevărul. Am întrebat odată pe cineva, care susținea exact aceste lucruri, în ce măsură crede că apostolul Pavel a fost la Dumnezeu şi a citit în cartea planurilor Sale. Bineînțeles că mi-a spus că nu crede. L-am întrebat atunci cum a putut Pavel să le scrie tesalonicenilor:

„Ştiind, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră" (1 Tesaloniceni 1.4) şi cum a putut să li se adreseze cu „sfinţi" celor cărora le-a adresat epistolele. Nu a putut să-mi răspundă nimic pe moment, dar a doua zi mi-a zis: „Acum ştiu şi eu că sunt mântuit". Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte foarte clar despre o alegere. Oare care copil al lui Dumnezeu nu a citit locuri ca Efeseni 1.4,5; Romani 8.29,30; 1 Petru 1.2 etc. cu toată evlavia şi nu L-a adorat pe Dumnezeu pentru harul Său?

Predestinare

Din păcate, omul nu a rămas la Cuvântul lui Dumnezeu, ci i-a permis minţii să meargă mai departe şi să tragă concluzii aşa-numite logice. Consecinţa a fost că a ajuns la concluzii contradictorii Cuvântului lui Dumnezeu şi care sunt, de fapt, o necinstire a lui Dumnezeu. Învăţătura despre predestinarea tuturor oamenilor este numai o caricatură a imaginii minunate pe care Cuvântul lui Dumnezeu o dă despre alegere.

Învăţătura despre predestinare spune că Dumnezeu i-a ales pe unii pentru mântuirea veşnică, iar pe alţii a decis să-i lepede (potrivit cu Romani 9.8-23). Haideţi să citim împreună aceste versete.

Har, nu numai pentru iudei

În primele opt capitole ale Epistolei către Romani găsim descrisă starea omului şi răspunsul lui Dumnezeu cu privire la aceasta. Omul este pierdut, fără nicio speranţă: „Pentru că toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptăţiţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus" (Romani 3.23,24). Toţi sunt mântuiţi pe temeiul harului, iar aceasta nu se limitează numai la iudei. Prin urmare, harul nu este numai pentru iudei, ci şi pentru neamuri. Acest lucru nu este însă acceptat de iudei. Ei aveau un loc privilegiat şi doreau să-l menţină şi mai departe. De aceea duşmănia lor devenea

deseori vizibilă atunci când evanghelia era vestită păgânilor (vezi Fapte 13.45-50; 15.1; 17.5; 28.25-29).

În capitolele 9–11 ale Epistolei către Romani, apostolul tratează problema referitoare la faptul că iudeii şi neamurile sunt aşezaţi în aceeaşi poziţie, în ce priveşte evanghelia, şi cum, înainte, iudeii fuseseră aşezaţi de Dumnezeu într-o poziţie specială, iar acum El nu mai face nicio deosebire.

Sămânţa lui Avraam

Primul lucru la care făceau referire iudeii era că sunt sămânţa lui Avraam. „Bine“, spune apostolul, dar „atunci trebuie ca şi Ismael să fie recunoscut drept strămoş al arabilor, deoarece şi el a fost fiu al lui Avraam“. În cazul în care ar exista obiecţii, spunându-se că mama lui Ismael a fost o simplă slujnică, atunci ar trebui să-l recunoască pe Esau. Iacov şi Esau au avut aceiaşi părinţi şi au fost născuţi în acelaşi timp. Şi totuşi, deşi Esau a fost mai în vârstă, nu el a devenit strămoş al poporului lui Dumnezeu; nu pentru că Iacov ar fi fost mai bun, ci, înainte ca ei să se nască, Dumnezeu a spus că cel mai mare va sluji celui mai tânăr.

Deci faptul că iudeii se aflau în această poziţie privilegiată nu se baza pe vreun drept juridic, ci pe puterea şi pe harul lui Dumnezeu. Dacă ar fi făcut uz de vreun drept, atunci ar fi trebuit să-i recunoască şi pe arabi ca popor al lui Dumnezeu, dar nu au vrut în niciun caz aceasta. Prin urmare, dacă au devenit popor al lui Dumnezeu numai pe temeiul libertăţii harului şi al puterii lui Dumnezeu, atunci oare nu are Dumnezeu dreptul să-i binecuvânteze şi pe alţii?

Vedem deci că aici nu este vorba despre o alegere sau despre o lepădare pentru veşnicie, ci doar despre o poziţie privilegiată pe acest pământ.

Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât

Cuvintele din Romani 9.13 sunt folosite în special ca dovadă a învăţăturii despre lepădare. Cine face aceasta confundă versetul 12 cu versetul 13. Ceea ce scrie în versetul 12 a

spus Dumnezeu pe când nu erau încă născuți copiii, dar nu înainte de întemeierea lumii, după cum spune Efeseni 1.4 despre noi.

Aici este vorba despre o poziție pământească. Dumnezeu a spus aceasta cu puțin timp înainte de naştere (versetul 10). Versetul 13 este un citat din Maleahi 1.2,3. Dumnezeu a spus aceasta cu 1.400 de ani după moartea lui Iacov şi a lui Esau, adică după ce le-a cunoscut viața lor şi a urmaşilor lor. În Evrei 12.16,17, Esau este numit un curvar şi un lumesc care, pentru o ciorbă de linte, şi-a vândut dreptul de întâi-născut şi care nu a găsit loc pentru pocăință. Să ne uimească atunci faptul că Dumnezeu spune despre el că îl urăşte? „Tu-i urăşti pe toți lucrătorii nelegiuirii“ (Psalmul 5.5).

Ajungem astfel la versetul 15: „Mă voi îndura de cine Mă îndur; şi voi avea milă de cine am milă“ (Exod 33.19). Poporul ridicase vițelul de aur şi Îl lepădase pe Dumnezeu (Exod 32.10), dar Moise s-a rugat pentru ei. Atunci Dumnezeu Îşi arată din nou harul şi cruță poporul. Aceste cuvinte reprezintă dovada faptului că Dumnezeu Îşi rezervă dreptul să manifeste har chiar dacă cineva merită judecata. Faptul că Israel era poporul lui Dumnezeu se baza numai pe har. Atunci cum pot aceste cuvinte să fie bază a învățăturii despre lepădare? Versetul 15 întăreşte principiul harului. Atunci când toți au meritat judecata, numai îndurarea lui Dumnezeu a putut găsi o cale de ieşire. Cu ce i-ar ajuta omului faptul că astăzi nu ar mai păcătui? (în cazul în care ar putea!). El tot ar trebui să suporte judecata pentru păcatele înfăptuite până acum.

Dumnezeu îi împietreşte pe unii oameni!

Versetul 17 este un citat din Exod 9.16. Dumnezeu i-a spus lui Faraon că avea să-i împietrească inima pentru ca El să-Şi poată manifesta toată puterea. Mai întâi trebuie să citim ce s-a întâmplat înainte. În Exod 5.2, Faraon spune: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui şi să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul şi nici nu voi lăsa pe Israel să plece“. După aceea le îngreunează munca (Exod 5.17). În ciuda

tuturor semnelor şi a judecăților trimise de Dumnezeu, totuşi el nu a vrut să asculte. Abia după aceea, Dumnezeu îi spune: „Îți voi împietri inima ca să te lovească toată grozăvia judecății Mele".

Este adevărat. Domnul spusese dinainte că El avea să o facă (Exod 4.21), pentru că ştia dinainte că Faraon nu avea să asculte. Îi cunoştea inima (Exod 3.19). Abia după ce i-a vorbit în multe rânduri prin semne şi plăgi şi, de fiecare dată, el refuza să lase poporul, ba chiar mai mult, îşi călca cuvântul dat, Dumnezeu i-a împietrit inima (Exod 9.12). Abia apoi Dumnezeu îi spune aceste cuvinte.

Este un adevăr de seamă că Dumnezeu, câteodată, împietreşte inimile. Aşa cum a făcut-o la Faraon, o face şi astăzi. Imediat după răpirea Adunării, le-o va împietri acelora care au auzit evanghelia, dar nu au primit-o (2 Tesaloniceni 2.11). Dar Dumnezeu nu o face până nu-i dă omului ocazia să se pocăiască (Iov 33.14-30). Aceasta este însă cu totul altceva decât învățătura despre lepădare.

Dumnezeu este liber să acționeze după bunul plac

În Romani 9.19-21, această problemă este tratată într-un mod general. Oare Dumnezeu nu are dreptul să facă ce vrea cu făpturile Sale? Dacă vrea să-l facă pe unul un vas de cinste, iar pe altul, un vas de necinste, nu are El drept la aceasta? Poate oare făptura să-L tragă la răspundere pe Cel care a creat-o? În calitate de Creator, Dumnezeu are drept să facă ce vrea cu creația Sa. Pe unul are dreptul să-l grațieze, iar pe altul să-l osândească la pierzare veşnică, dar de aceasta din urmă nu a făcut niciodată uz. El este Lumină şi Dragoste şi niciodată nu lucrează în contradicție cu Sine Însuşi.

Chiar versetul 21 vorbeşte despre aceasta. Este o aluzie la Ieremia 18. Aici Dumnezeu arată că are dreptul să facă ce vrea cu Israel. Olarul face din lut un vas, dar, dacă nu este bun, face un alt vas din el.

„Şi Cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: «Casă a lui Israel, nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta?», zice

Domnul. «Iată, ca lutul în mâna olarului, aşa sunteţi voi în mâna Mea, casă a lui Israel»" (Ieremia 18.5,6).

Cum aplică Dumnezeu acest drept al Său? „În clipa când vorbesc despre o naţiune sau despre o împărăţie că o voi smulge şi că o voi surpa şi că o voi distruge, iar naţiunea aceea, despre care am vorbit, se va întoarce de la răutatea ei, Mă voi întoarce de la răul pe care M-am gândit să i-l fac. Şi, în clipa când vorbesc despre o naţiune sau despre o împărăţie că o voi zidi şi o voi sădi, iar ea va face rău în ochii Mei, ca să nu asculte de glasul Meu, atunci Mă voi întoarce de la binele pe care am zis că i-l voi face" (Ieremia 18.7-10).

Dacă cineva se pocăieşte de răutatea sa, atunci lui Dumnezeu Îi va părea rău de judecata pe care avea de gând să o aducă şi îi va oferi har. Pentru aceasta, Dumnezeu Îşi foloseşte pe deplin suveranitatea.

Vase ale mâniei pregătite pentru nimicire

Versetele 22 şi 23 din capitolul 9 al Epistolei către Romani dovedesc acelaşi lucru, deşi sunt deseori folosite ca bază a învăţăturii de lepădare. În realitate, sunt o dovadă puternică împotriva acestei învăţături.

Versetul 22 vorbeşte despre vase ale mâniei pregătite pentru distrugere. Cine le-a pregătit? Nu se precizează aici. Dar faptul că nu Dumnezeu le-a pregătit reiese foarte clar din context. I-ar fi purtat oare Dumnezeu cu multă îndelungă-răbdare, ca apoi să-i pregătească pentru nimicire? Vezi şi versetul 23 unde scrie că le pregătise dinainte pentru glorie. Este clar că ei înşişi se pregătiseră: „După împietrirea ta şi după inima ta nepocăită, îţi aduni mânie, în zi de mânie şi de descoperire a dreptei judecăţi a lui Dumnezeu" (Romani 2.5).

Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaşte predestinare spre pieire

Nu, nu există în Scriptură nicio dovadă că Dumnezeu ar fi decis osândirea cuiva, că ar fi decis ca anumiţi oameni să meargă în pierzare veşnică. Dimpotrivă, aceasta este în

contradicție cu ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Sine în Cuvântul Său.

Oare ar putea Dumnezeu – Mântuitorul nostru − care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți şi care L-a dat pe Fiul Său ca preț de răscumpărare pentru toți, ca toți să aibă parte de aceasta − să decidă ca unii să nu aibă parte de aceasta şi să meargă în pierzare veşnică? Găsim multe locuri în această privință (vezi Ioan 3.16; Romani 3.22; 1 Ioan 2.2).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că există o alegere potrivit căreia cei păcătoşi sunt aleşi pentru glorie! Nicăieri însă Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbeşte despre o alegere spre pieire. Din contră, el spune: „Şi cine însetează să vină; şi cine vrea să ia apa vieții fără plată" (Apocalipsa 22.17) şi „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care doreşte ca toți oamenii să fie mântuiți şi să vină la cunoştința adevărului" (1 Timotei 2.4).

Dacă nu putem corela aceste două lucruri − alegerea unora şi invitația către toți − atunci pentru noi este valabil: „Gândurile Mele sunt mai înalte decât gândurile voastre" (Isaia 55.9). Care om ar îndrăzni să creadă că ar fi în stare să înțeleagă sau chiar să judece, cu mintea sa, înțelepciunea şi căile lui Dumnezeu? Pentru cel credincios rămâne ceea ce spunea Avraam: „Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ?" (Geneza 18.25).

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Alegerea

(continuarea scrisorii precedente)

S-ar putea pune acum întrebarea: „Cum pot şti dacă sunt ales?".

În primul rând, trebuie să ţinem cont că niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu le vorbeşte despre alegere celor necredincioşi. Lor li se prezintă starea lor pierdută şi judecata lui Dumnezeu şi apoi chemarea lui Dumnezeu la pocăinţă prin credinţa în Domnul Isus şi jertfa Sa.

După pocăinţa şi credinţa în Domnul Isus li se spune că sunt aleşi. De unde pot şti aceasta? 1 Tesaloniceni 1.4-6 dă răspunsul. Aici, apostolul scrie: „Ştiind, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră. Pentru că evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci şi în putere şi în Duh Sfânt şi în siguranţă deplină, după cum ştiţi ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi. Şi voi v-aţi făcut imitatori ai noştri şi ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt". Ei primiseră Cuvântul, iar aceasta era dovada

alegerii. Dacă cineva primeşte evanghelia şi, prin ea, primeşte pace cu Dumnezeu, aceasta este dovada alegerii sale.

Ce spune Scriptura despre alegere?

Deşi Scriptura vorbeşte în mai multe locuri despre alegere (1 Petru 1.2; 2 Timotei 1.9; Tit 1.2 etc.), învăţătura ca atare este prezentată în Romani 8.28-30 şi Efeseni 1.3,4.

În Romani 8.29,30 scrie: „Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a şi rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulţi fraţi. Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceştia i-a şi chemat; şi pe cei pe care i-a chemat, pe aceştia i-a şi îndreptăţit; iar pe cei pe care i-a îndreptăţit, pe aceştia i-a şi glorificat".

Aici se precizează că Dumnezeu a cunoscut, mai întâi, persoanele. Nu scrie că le-a cunoscut starea şi comportamentul sau că se vor pocăi. Pur şi simplu el a cunoscut persoanele. Efeseni 1.4 ne spune că aceasta a fost „înainte de întemeierea lumii", deci din veşnicie.

Aceste persoane au fost rânduite mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său. Aici avem deci alegerea. Înainte de a fi fost născuţi, înainte de a fi fost Adam, înainte de a fi fost create pământul şi cerurile, despre care citim în Geneza 1.1, Dumnezeu S-a gândit la noi şi, în hotărârea Sa, a decis ca noi să fim asemenea chipului Fiului Său. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Hristos: „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut" (Coloseni 1.15). Aici ni se spune că vom fi asemenea chipului Său. El trebuie să fie Întâiul-născut între mulţi fraţi. Deşi ocupă întâiul loc, noi vom fi asemenea Lui.

Aici nu-L vedem pe Domnul ca Fiu al lui Dumnezeu. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El este Dumnezeul cel veşnic şi este singur în această poziţie. Aici se vorbeşte despre El ca Fiul lui Dumnezeu născut pe acest pământ, care a împlinit lucrarea de la cruce şi în care toate planurile lui Dumnezeu s-au împlinit (Coloseni 1.19-21; Efeseni 1.10,20-23).

Originea binecuvântărilor noastre este unită aici cu rezultatul deplin: veşnicia dinainte de crearea cerului şi a pământului, cu veşnicia după ce pământul şi cerul vor trece, şi cu planul din inima lui Dumnezeu în împlinirea lui deplină, aşa cum este el prezentat în 1 Ioan 3.2 „Ştiind că, dacă se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este". Vom fi descoperiţi ca fii ai învierii (Luca 20.36), ca fii ai lui Dumnezeu când El „va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale" (Filipeni 3.21).

Chemat, îndreptăţit şi glorificat

În Romani 8.30 găsim legătura dintre planurile lui Dumnezeu cu timpul acesta. Încă de când ne-am născut, I-am întors spatele lui Dumnezeu: eram păcătoşi. Dumnezeu însă ne-a chemat. Aici nu este vorba despre chemarea generală a lui Dumnezeu adresată tuturor oamenilor pentru a se întoarce la El. Aici este vorba despre faptul de a crea „şi cheamă cele care nu sunt ca şi cum ar fi" (Romani 4.17). Pe cei care au fost chemaţi în felul acesta, pe ei i-a şi îndreptăţit.

Totul este văzut aici din partea lui Dumnezeu şi potrivit planului Său. Când a fost scrisă Epistola către Romani, nu erau chemaţi toţi cei aleşi.

Foarte puţini fuseseră, de fapt, chemaţi, pentru că aici este vorba despre alegerea dinainte de întemeierea lumii, iar aceasta este valabilă doar pentru Adunare. Israelul şi credincioşii după răpirea Adunării sunt aleşi de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13.8).

Nici acum nu sunt toţi chemaţi. Aceasta va fi cu puţin timp înainte de răpirea Adunării, pentru că atunci ea va fi întregită ca număr. Potrivit planului lui Dumnezeu este hotărât ca aşa să se întâmple. De aceea, limbajul profetic sună de parcă totul ar fi deja împlinit. Chiar şi glorificarea este prezentată ca şi cum ar fi împlinită, chiar dacă Romani 5.2 vede gloria lui Dumnezeu ca o speranţă, iar Romani 8.11 spune că trupurile noastre muritoare vor

fi făcute vii. Totul este deja stabilit, de nestrămutat. Tot ce este necesar pentru ca noi să intrăm în poziția pe care o vom ocupa potrivit harului lui Dumnezeu va fi realizat de El fără niciun fel de aport din partea noastră. Aceasta este siguranța noastră.

Dumnezeul nostru și Tatăl nostru

În Efeseni 1, găsim aceste lucruri descrise mult mai amănunțit. În versetul 3, Dumnezeu este numit „Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos“. Ca om, Domnul Isus vorbeşte despre „Dumnezeul Meu“ (Matei 27.46). Ca Fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeu este Tatăl Său (Ioan 17.1; 5.17,18). După învierea Sa, Domnul Isus Îi aduce pe ai Săi în aceeaşi relație cu Dumnezeu; „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru“ (Ioan 20.17). Rămâne, bineînțeles, diferența. El nu spune „Tatăl nostru“ şi „Dumnezeul nostru“. El rămâne Cel întâi-născut între mulți frați. Şi totuşi, Dumnezeu a devenit Dumnezeul nostru şi Tatăl nostru în Domnul Isus.

Vedem că în Efeseni 1.4,5 poziția pe care am primit-o, prin alegere, are acelaşi caracter. În versetul 4, găsim locul nostru înaintea lui Dumnezeu, ca Dumnezeu, iar în versetul 5, găsim locul nostru înaintea lui Dumnezeu, ca Tată. Ca să ocupăm această poziție în desăvârşire, am fost aleşi în Hristos. El ocupă această poziție pe temeiul gloriei şi a drepturilor Sale personale. Noi le primim în El.

Sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste

Efeseni 1.4 spune: „După cum [Dumnezeu] ne-a ales în El [în Hristos] mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți şi fără pată înaintea Lui, în dragoste“.

Avem acum natura divină înaintea ochilor noştri. Potrivit ființei Sale, Dumnezeu este sfânt, fără pată în felul Lui de a acționa, iar natura Sa este dragoste (1 Ioan 1.5; 4.8,16). Dacă a vrut să ne aibă în apropierea Sa, atunci trebuia să corespundem naturii Sale. Oare cum ar fi fost posibil ca

oameni deformați de păcat să fie la Dumnezeu, la Acela care este prea sfânt ca să poată vedea păcatul şi care va arunca în iazul de foc tot ce este legat de păcat? De aceea ne-a ales, ca să corespundem naturii Sale. Dar nu numai atât! Trebuie şi avem privilegiul să avem parte şi de sentimentele inimii Sale, de gândurile Aceluia care este dragoste. De aceea se spune: „Înaintea Lui, în dragoste“.

Atunci când vom fi la El, vom fi „sfinți şi fără pată înaintea Lui, în dragoste“. Tot ceea ce ne aminteşte de păcat va fi atunci îndepărtat: toate slăbiciunile, toate neputințele, toate păcatele. Atunci nu vom mai fi în carne. Dumnezeu ne vede însă aşa încă de pe acum. El ne vede numai în viața cea nouă pe care ne-a dat-o Domnul Isus, „creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2.10). „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârşit pentru totdeauna pe cei sfințiți“ (Evrei 10.14). „Pentru că, aşa cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta“ (1 Ioan 4.17). Ce mare har pentru noi, care suntem nişte creaturi păcătoase în noi înşine!

Pentru înfiere pentru Sine

Aceasta însă nu este totul. Am fi putut primi toate cele amintite mai sus, chiar dacă am fi fost doar nişte robi ai lui Dumnezeu. Chiar şi îngerii trebuie să corespundă gloriei şi sfințeniei lui Dumnezeu. Dar este scris că „… ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine prin Isus Hristos“ (versetul 5). Vedem aici o relație bine definită: relația dintre un tată şi copiii săi şi relația dintre copii şi tatăl lor. După învierea Sa, Fiul lui Dumnezeu ne-a adus, pe temeiul lucrării Sale de pe cruce, în propria Sa poziție: ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu. În Efeseni 1 ni se arată că Dumnezeu ne-a rânduit la aceasta încă înainte de întemeierea lumii. Deja atunci Dumnezeu a decis ca noi, odată, să ocupăm această poziție. Care ar fi fost motivul pentru aceasta? Acesta era „după buna plăcere a voii Sale“. Numai dragostea Sa este originea tuturor acestor binecuvântări.

Creştinismul are un caracter veşnic

Din aceste versete tragem o concluzie importantă: Dumnezeu ne-a ales „în El [în Hristos] înainte de întemeierea lumii". Această alegere se află în afara timpului. Ea este valabilă pentru veşnicie şi nu pentru acest pământ. Versetul 3 vorbeşte şi despre binecuvântările duhovniceşti în locurile cereşti. Israel este poporul ales pentru acest pământ (Exod 19.5; Levitic 25.2,23; Deuteronom 7.6). Dar şi „oilor" din Matei 25.34 li se spune: „… moşteniţi Împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii". Acestea sunt deci binecuvântări pământeşti (împărăţia) care sunt în legătură directă cu timpul (de la întemeierea lumii).

De aici rezultă poziţia deosebită pe care noi o ocupăm. Aparţinem unui sistem (creştinismului) şi unui trup (Adunării), care nu au nicio legătură cu timpul. Originea lor este „înainte de întemeierea lumii" când Dumnezeu le-a aşezat în Hristos. Ele nu sunt din această lume (Ioan 17.14) şi vor continua şi când va fi un cer şi un pământ nou. Ele sunt duhovniceşti şi au caracter veşnic. Aceasta ne dă o profundă înţelegere a caracterului creştinismului.

De aceea, în versetele 3-5 nu se vorbeşte deloc despre responsabilitate şi despre tot ce este în legătură cu aceasta. Ea începe abia după ce a fost creat Adam şi pus în Grădina Eden şi se va sfârşi după judecata dinaintea tronului celui mare şi alb (Apocalipsa 20).

În Grădina Edenului se aflau doi pomi: pomul cunoştinţei binelui şi răului care reprezenta principiul responsabilităţii (în ziua când vei mânca din el, vei muri negreşit) şi pomul vieţii – principiul vieţii. Adam a mâncat din primul; astfel nu a mai putut mânca din al doilea, pentru că a primit, drept pedeapsă, moartea.

La cruce, găsim uniţi amândoi pomii. Domnul Isus a preluat urmările responsabilităţii tuturor celor care aveau să creadă în El, dăruindu-le, în schimb, ca Cel înviat, viaţă. El este pomul vieţii.

Toate acestea au avut loc pe acest pământ „în timp“. De aceea ele nu fac parte din planurile veşnice ale lui Dumnezeu. Pentru că totuşi era necesar, alegerea s-a făcut „în El“, în Hristos, şi întregul plan al lui Dumnezeu a fost descoperit la cruce când ultimul Adam a devenit Capul creației celei noi, al familiei lui Dumnezeu. Cât de minunat este să vezi profunzimea gândurilor lui Dumnezeu şi să le admiri înțelepciunea! Să nu uităm că şi noi am fost obiectul acestor gânduri!

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Hristos, Marele nostru Preot

Dragi prieteni,

Dacă cineva a ajuns la înțelegerea tuturor lucrurilor pe care le posedă cel credincios:

• că păcatele îi sunt iertate şi are pace cu Dumnezeu;

• că, prin naşterea din nou, are o viață nouă, o natură nouă, o viață divină care nu poate păcătui;

• că Dumnezeu i-a judecat şi i-a îndepărtat natura păcătoasă, astfel că El îl vede pe cel credincios numai în viața sa nouă şi de aceea nu mai este nicio osândire pentru cel care este în Hristos Isus;

• că Duhul Sfânt locuieşte în El, adică este eliberat de sub puterea Satanei, a lumii şi a păcatului, ca să-I slujească lui Dumnezeu;

• că a fost făcut plăcut în Cel preaiubit, iar acum se poate lăuda în speranța gloriei lui Dumnezeu, pentru că ştie că îi este pregătită,

atunci ar putea crede că nu mai are nevoie de nimic.

În ce priveşte veşnicia şi cerul, este adevărat; dar tocmai în legătură cu acestea, cel credincios mai are şi alte nevoi pe acest pământ. Pentru că este un copil al lui Dumnezeu şi un cetăţean al cerului (Filipeni 3.20), el este un străin pe acest pământ. Pentru că se află în drum spre cer, este un pelerin. Dincolo de acestea, este eliberat de sub puterea diavolului şi doreşte să-I slujească lui Dumnezeu, pentru că aceasta este dorinţa fiecărei inimi. Prin aceasta, el ajunge în contradicţie clară cu diavolul şi cu cei necredincioşi. De fapt, lucrarea diavolului este să facă omul să fie neascultător faţă de Dumnezeu. De aceea îşi va folosi toată puterea şi viclenia ca să-l facă tocmai pe cel credincios să fie neascultător faţă de Dumnezeu şi, astfel, să-l conducă spre a păcătui. În cazul celui necredincios, nu trebuie să se ostenească pentru acesta, întrucât el nu vrea să asculte de Dumnezeu, inima vrea să păcătuiască şi este mulţumit când face aceasta (Geneza 6.5; Marcu 7.20-23; Romani 3.10-20).

Acesta este felul de trai al omenirii. Ei (oamenii) s-au unit tocmai pentru a nu fi dependenţi de Dumnezeu şi pentru a putea lucra după gândurile proprii (Geneza 9.1; 11.4-9). Dar pentru că oamenii nu pot fi independenţi, l-au luat ca împărat pe diavolul şi, după ce L-au lepădat pe Fiul lui Dumnezeu, l-au făcut pe diavol şi dumnezeu al lor (Ioan 12.31; 2 Corinteni 4.4). Tendinţa creştinului este deci împotriva tendinţei acestei lumi. De aceea, cei necredincioşi îl percep pe cel credincios ca unul care îi încurcă şi se comportă faţă de el cu duşmănie. În Ioan 7.7, Domnul Isus le spune celor necredincioşi: „Lumea nu vă poate urî pe voi; dar pe Mine Mă urăşte, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele“. În Ioan 17.14, El spune despre credincioşi: „Şi lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume“, iar în Ioan 16.33, El le spune ucenicilor: „În lume aveţi necaz“.

Lumea îl acceptă numai pe acel creştin care nu se arată a fi creştin, ci se face una cu tendinţele lor, supunându-se astfel domniei lui Satan. Aceasta este necredincioşie faţă de

Dumnezeu. Un astfel de creştin ar fi numit astăzi un trădător (unul care colaborează cu duşmanul).

Aici începe lupta creştinului. Fără să obosească, Satan încearcă să-l facă să păcătuiască. Îi şopteşte gânduri necurate, păcătoase. Îl lasă să vadă lucruri păcătoase. Îl lasă să asculte blasfemii şi încearcă să-l ducă în locuri necurate. Pe lângă aceasta, îl lasă ca lumea să-şi arate duşmănia. Toate acestea îl fac pe omul cel nou să sufere. Natura cea veche (cea care nu vrea altceva decât să găsească un punct de legătură cu Satan) se află încă în cel credincios. De aceea există marele pericol ca diavolul să câştige şi să-l conducă pe cel credincios spre păcat. Dar dragostea lui Dumnezeu va purta de grijă şi în această privință.

Hristos, Marele Preot

Toate aceste lucruri ne sunt prezentate în Epistola către Evrei. Aici îl vedem pe cel credincios ca străin, ca pelerin, aflat în călătorie spre gloria cerească, pentru că are parte „de chemarea cerească" (3.1). Dar acum el se află în pustie, cu toate pericolele şi greutățile pe care le include aceasta. Într-o astfel de stare ne este prezentat preotul. Domnul Isus este Marele Preot în cer. El intervine la Dumnezeu când sunt pericole şi greutăți.

Preoția Domnului Isus este privită, în general, ca fiind în legătură cu păcatele noastre, dar acest gând este incorect. Bineînțeles, începutul apariției Sale ca mare preot era în legătură cu păcatele noastre. Evrei 2.17 spune: „… ca să fie un mare preot milos şi credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face ispăşire pentru păcatele poporului".

Epistola către Evrei îl vede pe cel credincios, în umblarea sa, ca şi făptură în fața lui Dumnezeu. La cruce, Domnul Isus a împlinit o lucrare prin care Dumnezeu a fost satisfăcut pe deplin. Astfel problema păcatelor este rezolvată pe veci. El ne-a câştigat o mântuire veşnică (Evrei 9.12). Cel credincios este făcut desăvârşit pentru totdeauna (Evrei 10.14). Hristos „S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa" (Evrei 9.26).

Între Dumnezeu şi cel credincios nu va mai fi vorba niciodată despre păcat. De aceea în Evrei nu se vorbeşte deloc despre acesta. Păcatele pe care cel credincios le înfăptuieşte după pocăinţă nu mai reprezintă o problemă între Dumnezeu şi făptura Sa, ci între Tatăl şi copilul Său. Găsim aceasta în Epistola întâi a lui Ioan.

Preot în cer

Deşi prima slujbă a Domnului Isus ca Mare Preot a avut loc pe acest pământ – în legătură cu păcatele noastre – totuşi, acum, nu mai are acest caracter. După împlinirea lucrării, S-a aşezat pentru totdeauna „la dreapta lui Dumnezeu" în cer. „Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: … şi făcut mai presus decât cerurile" (7.26). „Deci, dacă ar fi pe pământ, nici nu ar fi preot" (8.4).

Avem deci în cer un Preot care a rezolvat totul în ceea ce priveşte păcatele şi care acum trăieşte „pururea ca să mijlocească pentru ei" (7.25).

Cine este acest preot? Găsim răspunsul în Evrei 1: este Fiul lui Dumnezeu. De aceea poate El neîncetat să mijlocească pentru noi. Cine ar putea face aceasta, dacă nu Dumnezeu Însuşi? Ca să poată mijloci pentru oameni, El a trebuit să devină om. Evrei 2 ne spune că El a devenit om adevărat. El este Fiul Omului. El este om, chiar mai adevărat decât Adam „născut din femeie" (Galateni 4.4).

Ce minune! Dumnezeu descoperit în carne! „Cuvântul s-a făcut carne" (Ioan 1.14). El, Creatorul cerurilor şi al pământului, Acela care a creat oamenii, a devenit om.

Evrei 2 aminteşte două motive pentru care Domnul Isus a devenit om. Versetele 14 şi 17 spun că El a devenit om ca să împlinească lucrarea de ispăşire pentru păcatele noastre şi să ne elibereze de sub puterea diavolului şi a morţii. El trebuia să devină „Mare Preot milos şi credincios" (versetul 17). Oare nu vorbeşte aceasta şi mai mult inimilor noastre?

Domnul Isus ştia dinainte cum vom fi. Ştia pericolele şi greutăţile care se vor ivi în calea noastră. De aceea a devenit

El om şi a trăit în toate circumstanţele vieţii de pe acest pământ, ca, prin experienţă proprie, să cunoască toate aceste greutăţi, suferinţe şi ispite şi astfel, având cunoştinţa deplină a tuturor, să ştie cum să ne ajute să le biruim.

A învăţat ascultarea

El ştie ce înseamnă să asculţi când trăieşti într-o lume duşmănoasă. Într-un astfel de loc a învăţat El ascultarea (Evrei 5.8). El nu ascultase niciodată, pentru că El era Cel Preaînalt, Dumnezeu. Ca om pe pământ însă, a învăţat ascultarea. „El Îmi trezeşte dimineaţă după dimineaţă, Îmi trezeşte urechea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea şi nu M-am împotrivit, nu M-am dat înapoi" (Isaia 50.4,5). A experimentat şi urmările pe care le are ascultarea într-o lume duşmănoasă. „Mi-am dat spatele celor care Mă băteau şi obrajii celor care-Mi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns faţa de batjocură şi de scuipare" (Isaia 50.6). A fost bătut, pentru că a spus adevărul (Ioan 18.23). Oare ce au reprezentat pentru El, Sfântul lui Dumnezeu cuvintele lor: „Nu spunem noi bine că Tu eşti samaritean şi că ai demon?"; „Acum cunoaştem că ai demon"? (Ioan 8.48,52). El a experimentat însă şi puterea lui Dumnezeu care Îl întărea: „Pentru că Domnul Dumnezeu Mă va ajuta, de aceea nu M-am ruşinat; de aceea Mi-am făcut faţa ca o cremene şi ştiu că nu voi fi dat de ruşine. Cel care Mă îndreptăţeşte este aproape" (Isaia 50.7,8).

Trebuie să învăţăm ascultarea, pentru că suntem făpturi neascultătoare şi păcătoase. În acest proces de învăţare, El ne înţelege pe deplin. Când oamenii râd şi ne batjocoresc din cauza ascultării noastre – care ne poate aduce dezavantaje în toate împrejurările noastre pământeşti – atunci El ne înţelege pe deplin şi simte alături de noi.

Cu deplină compasiune, ne vine în ajutor (Evrei 2.18) şi mijloceşte pentru noi, „ca să primim îndurare şi să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit" (Evrei 4.16).

Ascultarea faţă de Dumnezeu implică despărţirea de persoane sau de lucruri de care ne este legată inima. Poate

sunt lucruri bune în sinea lor şi pe care le-am primit chiar de la El. De aceea, câteodată, ne ia ceea ce ne este mai drag pe acest pământ. Domnul Isus cunoaşte totul din proprie experienţă. Este posibil ca ascultarea faţă de El să pretindă să părăsim oameni care ne sunt scumpi, deoarece nu mai putem merge împreună cu ei, să renunţăm la locul de muncă sau chiar şi la lucrarea pe teren spiritual pe care am vrut să o facem pentru Domnul şi pe care El Însuşi ne-o încredinţase. Putem fi astfel siguri că Domnul Isus ştie totul. El Însuşi a renunţat la tot. Citim despre El că „a fost ascultător până la moarte, şi chiar moarte de cruce“ (Filipeni 2.8). În Ghetsimani, S-a luptat şi S-a rugat: „Tată, dacă vrei, depărtează paharul acesta de la Mine“ (Luca 22.42). Oare sufletul Său sfânt nu ar fi trebuit să se înfricoşeze de drumul pe care ascultarea faţă de Dumnezeu îl pretindea? Şi cât de greu era acest drum pe care Cel Sfânt „a purtat El Însuşi păcatele noastre în trupul Său pe lemn“ (1 Petru 2.24) şi a fost „făcut păcat pentru noi“ (2 Corinteni 5.21), căci Însuşi Dumnezeu trebuia să-L părăsească şi să pună pedeapsa noastră asupra Sa! (Matei 27.46; Zaharia 13.7; Romani 8.3). El a trebuit să meargă pe un drum de ascultare atât de jos, că niciun copil al lui Dumnezeu nu ar fi în stare să meargă vreodată. De aceea nu va putea exista niciodată „o jertfă din ascultare“ ale cărei sentimente sau lupte să nu le poată simţi şi înţelege. El a putut să spună: „Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă“ (Luca 22.24), deoarece a mers pe drumul ascultării până la capăt. De aceea şi ştie, din proprie experienţă, pentru o inimă aflată în asemenea împrejurări, ce înseamnă Dumnezeu şi ce ajutor poate da El. Mai departe citim: „Şi I s-a arătat un înger din cer, întărindu-L“ (Luca 22.43). De aceea vine şi în ajutorul nostru, ca „să găsim har … la timpul potrivit“ (Evrei 4.16).

Ispitele diavolului

Cât de mult ne doare inima când diavolul vine cu ispitele sale! Cât de mult suferă în noi omul cel nou când diavolul

ne trezeşte gânduri necurate, când ne incită inima spre neascultare, când ne atacă necontenit, nelăsându-ne odihnă, când ne abate gândurile în timp ce citim Cuvântul lui Dumnezeu sau când ne rugăm, sau în clipele cele mai solemne, în strângerile noastre laolaltă, trezind gânduri rele în inima noastră!

Domnul Isus a fost ispitit de Satan ca niciun altul dintre noi. A fost ispitit timp de patruzeci de zile (Luca 4.2). Satan L-a atacat pe Cel sfânt şi curat cu toată puterea şi viclenia sa.

Satan s-a jucat foarte uşor cu omul după ce acesta a căzut în păcat. În inima păcătoasă a omului căzut – care găseşte plăcere în păcat – a găsit un puternic aliat. „Orice imaginaţie a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua" (Geneza 6.5).

Înainte de căderea lui în păcat, la Adam nu a fost aşa. El a fost creat curat de către Dumnezeu. Chiar dacă Satan nu a găsit un aliat în inima lui Adam, totuşi un atac a fost suficient. Adam a căzut şi a devenit robul lui Satan.

Odată cu Domnul Isus, un om nou a intrat în lume, unul care nu avea o inimă păcătoasă: „Cel care n-a cunoscut păcat". Satan şi-a aţintit atacurile şi asupra acestui om, dar, de această dată, lupta s-a derulat altfel.

Adam a fost atacat în Grădina Edenului – unde totul era o mărturie a măreţiei şi a bunătăţii lui Dumnezeu. În schimb, Domnul Isus Se afla în pustie – mărturie a blestemului pe acest pământ – unde nu se putea găsi nimic pentru El. Aici Satan şi-a folosit toată puterea şi viclenia pentru a-L face pe Cel Sfânt să devină un păcătos. Lupta a durat patruzeci de zile, timp în care Satan s-a folosit de toate armele sale. Totuşi, a avut parte de o înfrângere totală. Satan a fost cel care a plecat, nu Domnul Isus. Cine ar putea să cunoască ispitele prin care a trecut Domnul? Cine ar putea să cunoască toate vicleniile lui Satan, tot arsenalul prinţului întunericului? Ne-au fost făcute cunoscut numai trei dintre ele. Oare ce a fost pentru Cel Curat, Cel Sfânt, „Cel care nu a cunoscut păcat", să dea piept cu toate armele întunericului! Cât de mult a avut de suferit sufletul Său cel sfânt! Cât de bine

poate El să ne înţeleagă şi să simtă alături de noi atunci când Satan ne ispiteşte cu toate vicleniile sale! Oare ar putea exista pentru noi vreo ispită cu care să nu fi fost ispitit şi Domnul? Tocmai de aceea ne poate ajuta. Pentru Petru S-a rugat să nu i se diminueze credinţa. „Pentru că, în ceea ce El Însuşi a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiţi“ (Evrei 2.12). „Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în acelaşi fel, în afară de păcat“ (Evrei 4.15).

Când suntem în necazuri și în greutăți, El simte împreună cu noi

Oare cine ne poate înţelege suferinţa inimii mai bine decât El – Cel care a plâns la mormântul prietenului Său – când ne sunt luaţi cei dragi? Când ne simţim singuri, oare nu a fost El Singuraticul? În mâhnirea Lui, El spune: „Veghez şi sunt ca o pasăre singuratică pe un acoperiş“ (Psalmul 102.7). Când suntem părăsiţi de prieteni, oare cine ne poate înţelege mai bine decât El – Cel despre care Scriptura spune: „Şi toţi L-au părăsit şi au fugit“? (Marcu 14.50). Când nu suntem deloc înţeleşi sau când cei cărora le împărtăşim greutăţile nu ne arată niciun fel de compasiune, cine oare ne poate înţelege mai bine decât El, Singuraticul, care a exclamat: „Am aşteptat compătimire, dar degeaba, şi mângâietori, dar n-am găsit niciunul“ (Psalmul 69.20). Atunci când le-a spus ucenicilor că va fi vândut ca să moară pentru ei şi că unul dintre ei avea să-L vândă, a trebuit să constate că nu prea luau în seamă cele spuse şi că se certau „care dintre ei să fie considerat a fi mai mare“ (Luca 22.19,24). Atunci când avem nevoie de lumină, oare cine ne-ar putea ajuta aşa cum o face El care, atunci când avea de împlinit lucruri importante, Se ducea să Se roage, ba chiar petrecea toată noaptea în rugăciune – aşa cum scrie de şapte ori în Evanghelia după Luca?

Acesta este Marele nostru Preot din cer, care „trăieşte pururea ca să mijlocească“ pentru noi (Evrei 7.25). Acum nu-L mai apasă niciun fel de greutăţi. Pentru El, lupta s-a

terminat. Astfel, tot ceea ce ştie – pe care le-a câştigat prin experienţă şi prin lupte – poate să ni le ofere nouă ca ajutor.

Dacă întâmpin pe cale greutăţi, atunci am un ajutor, pe Hristos, Cel care intervine pentru mine. El mijloceşte pentru mine, deoarece cunoaşte mângâierea pe care o dă harul lui Dumnezeu, întrucât şi El a simţit-o în aceleaşi împrejurări în timpul vieţii Sale pe acest pământ. El ştie cum un suflet poate fi mângâiat în greutăţi şi de aceea îmi dă tot şi Îl roagă pe Dumnezeu, potrivit înţelegerii Sale, pentru necazul meu. Am nevoie de lumină, am nevoie de conducere pe calea mea? Dumnezeu poate să-mi dea totul. Primesc tot ceea ce este necesar pentru necazul meu şi aceasta nu este decât meritul Mijlocitorului meu, anume Hristos.

Primesc oare toate acestea pentru că Îl rog? Domnul Isus S-a rugat pentru Petru înainte ca acesta să ştie ce avea să urmeze. Nu! Noi nu-L rugăm pe Domnul să mijlocească pentru noi. Harul din inima Sa este cel care lucrează faţă de noi. El nu ne spune decât „să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare şi să găsim har pentru ajutor la timpul potrivit“ (Evrei 4.16).

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Naşterea din nou

Dragi prieteni,

Într-una dintre scrisorile precedente am văzut că cel credincios a murit cu Hristos. Natura omului celui vechi este atât de rea, încât Dumnezeu nu are pentru ea altceva decât judecată. Acest fapt, ca şi răspunsul divin la aceasta, îi sunt prezentate de Domnul Isus lui Nicodim (Ioan 3).

Răspunsul începe, de fapt, în capitolul 2, versetul 23. Aici Îl vedem pe Domnul Isus în Ierusalim. „La Paşti, la sărbătoare, mulți au crezut în Numele Lui, privind semnele pe care le făcea El". Citim apoi: „Dar Isus Însuşi nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toți şi pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuşi cunoştea ce era în om" (versetele 24 şi 25). Când un astfel de om a venit la Domnul Isus, El i-a spus: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu" (Ioan 3.3).

Fiul Omului care este în cer

În versetele 11 şi 13 din Ioan 3, Domnul arată cine este El Însuşi. El este Fiul Omului care este în cer. Găsim aici taina

minunată a Persoanei Sale. Ioan 1.1 ne spune că El Însuşi este Dumnezeu, Cel Veşnic. Dar în versetul 14 scrie: „Cuvântul S-a făcut carne şi a locuit printre noi". „Dumnezeu S-a arătat în carne" (1 Timotei 3.16). Dumnezeu şi omul într-o singură persoană! Ce taină!

Domnul Isus este Dumnezeul cel veşnic. El S-a smerit pe Sine Însuşi şi a devenit om. Dar aceasta nu înseamnă că nu mai era Dumnezeu. Ar fi imposibil. El a devenit sânge şi carne (Evrei 2.14); a devenit om adevărat (Galateni 4.4; 1 Timotei 2.5). Dar El, care era om, era în acelaşi timp şi Dumnezeul cel veşnic (Isaia 9.6). Era copil în iesle şi, în acelaşi timp, era şi purtătorul şi susţinătorul tuturor lucrurilor. În timp ce, obosit de călătorie, flămând şi însetat, cerea apă femeii samaritence, El Se descoperea ca Cel Atotputernic, Acela care dă Duhul Sfânt şi ca Cel Atotştiutor care i-a descoperit toată viaţa. Ca om adevărat, dormea în corabie; Se scula şi ameninţa vânturile şi valurile. Era suficient să-Şi rostească numele, şi ostaşii cădeau la pământ. Imediat după aceea, L-au legat, L-au scuipat în faţă şi şi-au bătut joc de El.

Pe când vorbea cu Nicodim pe acest pământ, El era şi în cer. El vorbea ce ştia, pentru că numai Dumnezeu cunoaşte adevăratul sens al cuvântului „a şti". Niciun om n-a fost vreodată în cer. Nimeni deci nu putea să vorbească despre lucrurile din cer. El însă, Fiul Omului, a coborât din cer. Da. El era încă acolo. Dacă vorbea despre lucrurile cereşti, vorbea despre cele pe care le văzuse şi pe care le vedea încă. El vorbea despre ceea ce cunoştea; pentru că erau cerul Său şi gloria Sa. În El erau uniţi Dumnezeu şi Omul, pentru că El era şi Dumnezeu şi om în aceeaşi persoană. De aceea, la naşterea Sa, îngerii au putut să spună: „Şi pe pământ pace, în oameni bună plăcere" (Luca 2.14). El Îl cunoştea pe Dumnezeu şi gloria Sa. El îi cunoştea şi pe oameni.

Natura omului

În Ioan 2.23-25 găsim osânda Sa asupra omului. Nu era vorba despre oameni care erau fără Dumnezeu şi care Îl

lepădau într-o duşmănie făţişă. L-au recunoscut că El este Mesia, pentru că erau convinşi de semnele Sale. Credeau în Numele Său. La o lectură superficială am putea crede că aceştia ar fi oamenii despre care se scrie în Ioan 1.12 că El le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu. Despre aceşti oameni din Ioan 2.23-25 se spune: „Dar Isus Însuşi nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi şi pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuşi cunoştea ce era în om“ (versetele 24 şi 25).

Aceşti oameni erau convinşi, dar nu erau întorşi la Dumnezeu. Ei credeau în Numele Lui, dar nu-L primiseră (Ioan 1.11). Prin faptul că văzuseră semnele Sale, mintea şi simţămintele lor erau convinse că El era Mesia. Astfel de oameni existau mulţi pe atunci, iar astăzi sunt chiar milioane. Ei nu se îndoiesc de adevărurile creştine. Mintea şi simţămintele îi lasă să simtă tot ce este logic şi solemn. În acest fel au primit ei creştinismul. Aceasta vrea omul firesc; pentru că în acest fel se ridică deasupra adevărului şi deasupra lui Dumnezeu. Omul firesc alege mai întâi ceea ce este corect, adică ceea ce gândirea sau sentimentele îi spun că este bine şi abia apoi crede.

Când un cuget vine în lumina lui Dumnezeu, totul devine altfel. Atunci el îşi vede starea vinovată şi pierdută. Atunci nu te mai gândeşti să-L judeci pe Dumnezeu sau ceea ce El a făcut cunoscut. Atunci nu rămâne altceva decât judecata de sine şi strigătul spre Dumnezeu ca El să-L primească pe cel păcătos.

Omul firesc acceptă că o naştere din nou se impune la oamenii care trăiesc în păcate grave şi care sunt idolatri, dar nu poate să înţeleagă că fiecare trebuie să fie născut din nou (adică şi iudeii, şi fariseii sau chiar cei care stăteau de bunăvoie înaintea Domnului, sau care credeau în Numele Său, un Nicodim – fariseu, mai mare al iudeilor, învăţător al lui Israel, unul care I-a oferit Domnului Isus cinstea cea mai mare care i-a fost arătată vreodată vreunui om prin faptul că i-a spus: „Rabi, ştim că ai venit învăţător de la Dumnezeu,

pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el" – Ioan 3.2). Dar Cel care spune aceasta este Unul care ştie ce vorbeşte, pentru că El este Dumnezeul cel veşnic (versetul 11). Faptul că El cere aceasta nu numai de la duşmanii Săi, ci şi de la cei care Îl recunosc nu ne face să vedem tot falimentul omului şi deplina lui imposibilitate de a veni în apropierea lui Dumnezeu?

Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu (versetul 3)

Domnul vorbeşte aici despre împărăţie, aşa cum fusese ea descoperită în acel timp. Când se va arăta în curând, în glorie, întregul pământ o va vedea. Dar acum, în caracterul ei creştin – dacă am voie să-l numesc aşa (cum este prezentată în multe pilde) – domneşte o altă stare.

Când Domnul Isus a venit pe acest pământ, împărăţia a venit în El. Numai aceia care Îl recunoşteau, care Îl vedeau aşa cum era cu adevărat – ca Fiu al lui Dumnezeu – erau cei care vedeau împărăţia, adică cei care erau născuţi din nou.

Nu ne-a uimit că fraţii Domnului Isus nu au crezut în El. În Marcu 3.21 scrie: „Şi, când au auzit ai Săi, au venit ca să-L prindă, pentru că spuneau: «Şi-a ieşit din minţi!»".

Ei Îl cunoşteau pe Domnul! În toţi aceşti ani, I-au văzut în Nazaret viaţa sfântă şi desăvârşită. Zi de zi, oră de oră! Oare nu le-au povestit Iosif şi Maria despre îngerul care I-a vestit naşterea şi despre toate lucrurile minunate, aşa cum sunt descrise în Luca 2? Nu auziseră ce mărturisea vărul lor, Ioan Botezătorul, despre El? Nu au văzut minunile Sale? Ioan scrie: „Şi noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl" (Ioan 1.14); şi, pe când cerul se deschidea deasupra Lui şi un glas ceresc Îi spunea: „Tu eşti Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea" (Marcu 1.11), rudele Sale spuneau: „Este nebun", şi voiau să-L prindă. Ce dovadă a adevărului cuvintelor Domnului Isus care spune: „Adevărat, adevărat îţi spun: dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu"! (Ioan 3.3).

Născut din nou

Naşterea din nou nu se referă la ceea ce se gândea Nicodim sau la ceea ce se găseşte în multe legende şi filozofii vechi, anume că un om bătrân se va naşte ca un copilaş sau se va transforma într-un tânăr. Un nou-născut are aceeaşi natură ca şi părinţii săi, deci nu este cu nimic mai bun. Set, fiul lui Adam cel căzut, era „după asemănarea sa, după chipul său“ (Geneza 5.3). Iov spune: „Cine poate scoate un lucru curat din unul necurat? Nimeni!“ (Iov 14.4). Romani 5.19 ne spune că prin neascultarea lui Adam toţi urmaşii săi sunt păcătoşi. „Ce este născut din carne este carne“ (Ioan 3.6). Chiar dacă Nicodim s-ar fi născut de zece ori în acelaşi chip ca şi prima dată – din părinţi păcătoşi – atunci nimic nu s-ar fi schimbat în ceea ce priveşte relaţia sa cu Dumnezeu.

Omul trebuie să fie născut din nou, de sus, într-un fel nou, dintr-un nou izvor de viaţă. Cuvântul grecesc folosit aici – *„gennethei anothen“* – nu este acelaşi cu cel din Tit 3.5 unde se vorbeşte despre naşterea din nou cu sensul de renaştere şi despre înnoirea Duhului Sfânt. Semnificaţia acestui izvor de viaţă ne-o spune Însuşi Domnul în versetul 5: „Adevărat, adevărat îţi spun: Dacă cineva nu este născut din apă şi din duh, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu“. În Scriptură, apa este o imagine cunoscută pentru Cuvântul lui Dumnezeu, în felul în care Duhul Sfânt îl foloseşte pentru om. Efeseni 5.26 o spune explicit, şi tot aşa o fac şi Ioan 13.10 şi 15.3.

Apa curăţă atunci când este folosită. Cuvântul lui Dumnezeu, care este folosit de Duhul Sfânt, curăţă înclinaţiile, gândurile şi faptele omului. În acelaşi timp, Duhul lucrează prin Cuvânt o viaţă nouă în el, o cu totul altă viaţă, care nu poartă caracterul părinţilor fireşti, ci al Aceluia care dă viaţă. „Ce este născut din Duhul este duh“ (Ioan 3.6). De repetate ori găsim adeverit în Scriptură faptul că naşterea din nou se realizează prin Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel le scrie corintenilor: „Pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin evanghelie“ (1 Corinteni 4.15). În Iacov 1.18 se scrie: „Potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului“. Petru scrie:

„După ce v-aţi curăţit sufletele prin ascultarea de adevăr, … fiind născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna“ (1 Petru 1.22,23). În 1 Tesaloniceni 1.5 găsim numite împreună şi Cuvântul şi Duhul Sfânt.

Domnul vorbeşte despre necesitatea de a fi născut din nou atunci când cineva doreşte să intre în împărăţie, întrucât vedem că El discută cu Nicodim, un mai-mare al iudeilor. Din felul în care se exprimă Domnul putem să vedem un principiu general, aşa cum este aproape peste tot în scrierile lui Ioan. Pentru a veni în contact cu Dumnezeu, naşterea din nou este necesară de la căderea în păcat până la sfârşitul lumii.

Fiul Omului trebuie să fie înălţat

Pornind de la versetul 12, observăm că Domnul Isus începe să vorbească despre lucruri cereşti şi astfel, în prim-plan, trece o altă necesitate. Fiul Omului, care este în cer, cunoaşte gloriile cerului, locuinţa Aceluia care este lumină şi în care nu este întuneric (1 Ioan 1.5). Dacă oamenii vor să intre în cer, mai întâi trebuie rezolvată problema păcatului. Atunci Dumnezeu, care prin păcatul omului a fost jignit, trebuie să fie satisfăcut în ceea ce priveşte păcatul. Omul trebuie să fie curăţit de tot ceea ce îl face incapabil să intre în gloria lui Dumnezeu. Oare cum ar putea omul, care de mii de ori păcătuise, să intre în paradisul ceresc, în însăşi locuinţa lui Dumnezeu, dacă, pentru un singur păcat, a fost izgonit din raiul pământesc?

Cum s-ar fi putut oare altfel întâmpla decât prin Acela – care este Dumnezeu şi om în aceeaşi persoană – venit să împlinească lucrarea prin care a fost făcut tot ceea ce era necesar? „Aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă“ (Ioan 3.15).

Nu este oare acesta cel mai măreţ lucru pe care Dumnezeu ni l-ar fi putut da?

O! Şi câte alte lucruri legate de acesta n-am primit! Putem spune „Ava, Tată“, pentru că Duhul Sfânt, împreună cu viaţa nouă din noi, mărturiseşte că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.15). Suntem împreună-moştenitori cu Hristos şi în curând vom domni cu El peste întregul univers şi vom face judecată (Romani 8.17; Efeseni 1.10,11; 1 Corinteni 6.2,3). 1 Ioan 3.1 ne aşază pe aceeaşi treaptă cu Domnul Isus, Acela care nu era cunoscut de lume. Mai departe, versetul 2 ne spune că, la arătarea Lui, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este. Referitor la judecată, 1 Ioan 4.17 ne spune că suntem asemenea Lui – aşa cum El este în cer – încă de pe acest pământ. Versetul 19 din capitolul 4 ne spune că „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi“. Avem natura divină care este dragoste. Biruim lumea (5.4). Tot aşa, Scriptura enumeră o mulţime de alte lucruri.

Oare nu este părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul cel mai măreţ lucru dintre toate? (1 Ioan 1.3). Iar această părtăşie este pentru noi, cei care – potrivit cuvintelor Domnului Isus din Ioan 3 – nici nu am fi putut intra sau vedea împărăţia pământească, pentru că eram păcătoşi pierduţi pe care nu-i mai aştepta decât pierzarea veşnică, noi, cei care eram duşmani şi vrednici de a fi urâţi în ochii Săi. Noi Îl cunoaştem pe Tatăl şi pe Domnul Isus (1 Ioan 5.20). Avem părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos, dar nu pe viitor, în cer, ci încă de pe acum când, în exterior, nu ne diferenţiem cu nimic de cei care ne înconjoară şi care se află încă sub puterea lui Satan.

Când ne dăm seama de acest lucru şi îl punem cu adevărat în practică, bucuria noastră va fi desăvârşită.

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Comuniune cu Tatăl și cu Fiul Său

Dragi prieteni,

Am văzut că fiecare care crede în Domnul Isus a primit nu numai iertarea păcatelor, ci şi o viaţă cu totul nouă. El este născut din Dumnezeu şi de aceea posedă viaţă, natură divină (Ioan 1.13; 2 Petru 1.4). Această viaţă – în conţinutul ei cel mai bogat – este denumită „viaţă veşnică". În 1 Ioan 5.20 se spune despre Domnul Isus că „El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă". Însuşi Domnul Isus este viaţa noastră.

Acest fapt are pentru noi urmări nelimitate. Suntem făcuţi plăcuţi în „Cel preaiubit" (Efeseni 1.16) şi „strămutaţi în Împărăţia Fiului dragostei Sale" (Coloseni 1.13). Stăm deci înaintea lui Dumnezeu în numele Aceluia pe care Dumnezeu Îl numeşte „Cel Preaiubit". 1 Ioan merge şi mai departe şi spune că „suntem făcuţi asemenea Lui". Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El (1 Ioan 3.1). Suntem în lumea aceasta aşa cum este El (acum în cer – 4.17). Vom

fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea aşa cum este (3.2); compară şi capitolul 4.12,13 cu Ioan 1.18. 1 Ioan 5.20 spune: „Ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat". În aceasta este inclus totul.

În creaţie, Dumnezeu l-a înzestrat pe Adam cu inteligenţă. În aceasta constă diferenţa dintre oameni şi animale. Mintea omului era însă pământească şi, de aceea, nu putea înţelege decât lucrurile pământeşti. Deşi îngerii, în creaţie, se află pe o treaptă superioară omului, nici ei nu-L pot cunoaşte pe Dumnezeu. Ei nu sunt decât nişte slujitori înzestraţi cu putere, întotdeauna gata să împlinească voia lui Dumnezeu, dar şi ei doresc să vadă lucrurile care ne-au fost descoperite nouă (1 Petru 1.12).

Dumnezeu însă L-a dat păcătoşilor, adică duşmanilor Săi (dar care L-au primit), pe Domnul Isus ca viaţă şi i-a înzestrat cu capacitatea de a-L recunoaşte în El şi prin El. Noi nu vom vedea numai gloria Sa descoperită, aşa cum o va putea vedea lumea când Domnul Isus va veni din norii cerului pe acest pământ şi când fiecare ochi Îl va vedea. Noi Îl vom vedea aşa cum este, nu numai cum S-a descoperit. Încă de pe acum putem să-I înţelegem gândurile. Vedem gloria Sa lăuntrică şi inima ni se umple de ea. Avem sentimente şi gânduri comune cu Dumnezeu. El ne deschide inima şi ne vorbeşte despre lucrurile cu care inima Sa este preocupată şi umplută, iar noi Îi putem înţelege cuvintele şi avem parte de simţămintele Sale.

Cu ce este preocupată inima Tatălui? Oare nu cu Fiul şi cu toată gloria Persoanei şi a lucrării Sale? Când Fiul Se afla pe pământ, plăcerea plinătăţii divine era să locuiască în El (Coloseni 1.19). Şi la începutul lucrării publice (Luca 3.22), ca şi la sfârşitul ei (Matei 17.5), Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu în care Mi-am găsit toată plăcerea". După aceea a urmat lucrarea de la Golgota.

Cât de mult a însemnat această lucrare pentru Tatăl! „Pentru aceasta Mă iubeşte Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viaţa, ca din nou să o iau" (Ioan 10.17). Tatăl Îl iubeşte, pe El, care de bunăvoie a mers la cruce, care a murit ca să glorifice Numele lui Dumnezeu şi să împlinească voia lui Dumnezeu şi care,

în plus, a purtat … păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2.24), a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21), a suportat judecata şi a fost părăsit de Dumnezeu şi care, în toate acestea, a fost desăvârşit: „Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu" (Evrei 9.14).

Tatăl ne spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit". Noi Îi răspundem: „Acesta este Mântuitorul nostru iubit". Tatăl spune: „Din dragoste pentru Mine (Exod 21.5) a suportat toate suferinţele de la Golgota şi a împlinit lucrarea". Noi Îi răspundem: „Hristos ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi" (Efeseni 5.2). Personal, eu spun: „Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine" (Galateni 2.20).

Aceeaşi Persoană slăvită, care umple inima Tatălui, îmi umple şi mie inima. Tatăl ne arată gloria Fiului, iar noi Îi spunem Tatălui tot ce am găsit în Fiul Său. Aceasta se numeşte părtăşie: sentimente comune, interese comune, aceeaşi persoană care umple inima cu bucurie şi plăcere!

Oare nu este la fel şi cu Fiul? El ni L-a descoperit pe Tatăl. Noi L-am auzit spunând „Ava, Tată" (Marcu 14.36) şi noi acum, la fel, spunem: „Ava, Tată" (Romani 8.15).

Nu este oare cel mai măreţ lucru să-L înţelegi, ba chiar să-L cunoşti? Nu este oare cel mai măreţ lucru să nu savurezi numai binecuvântările şi tot ceea ce Dumnezeu ne dă, ci chiar pe El Însuşi? şi, în aceasta, să ai părtăşie cu Dumnezeu, cu Tatăl şi cu Fiul. Nu există ceva mai măreţ! Inima va fi pe deplin fericită dacă împlineşti aceasta. De aceea, apostolul spune: „Vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină" (1 Ioan 1.4).

Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric

Această părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul trebuie să fie în concordanţă cu natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină. Deci, ca să avem părtăşie, trebuie să fim în lumină. Odinioară eram întuneric, iar acum suntem lumină în Domnul (Efeseni 5.8). Umblăm în lumină şi, în lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Isus Hristos, al Fiului lui Dumnezeu, este temelia şi dovada îndreptăţită pentru această poziţie pe care o ocupăm.

În 1 Ioan 1.7 nu este vorba despre cum să umblăm, ci unde să umblăm. Dacă vorbim despre umblare în concordanță cu lumina, este limpede că vorbim despre umblarea noastră practică, dar aici este vorba despre unde umblăm. Fiecare care este născut din nou, care este eliberat de sub puterea întunericului şi care este învrednicit să aibă parte de moştenirea sfinților în lumină (Coloseni 1.12) umblă în lumină. Sângele care ne-a curățit de toate păcatele este dovada că poziția noastră de drept este în lumină. Atâta vreme cât îmi țin mâinile într-o găleată cu leşie, ele nu se pot murdări. Puterea leşiei, care la început mi-a curățit mâinile, nu dă posibilitatea ca ele să se murdărească. Aşa este şi cu sângele – a cărui putere se manifestă în lumină.

Aceasta însă nu schimbă cu nimic faptul că firea mea veche este încă prezentă. Dacă neg acest lucru, atunci mă înşel şi adevărul nu este în mine. Şi dacă spun că nu am păcătuit niciodată, atunci Îl fac mincinos pe Dumnezeu, pentru că El a spus: „Toți au păcătuit“ (Romani 3.23).

În 1 Ioan 1.12 nu scrie: „Dacă zicem că nu păcătuim“, ci: „Dacă zicem că nu am păcătuit“. Observăm că verbul este la trecut. Scriptura nu presupune niciodată că este o necesitate ca cel credincios să păcătuiască. Avem o fire nouă care nu poate să păcătuiască. Avem în noi o putere divină – Duhul Sfânt – care ne face capabili să umblăm potrivit vieții celei noi. Umblarea noastră este în lumină, unde putem vedea foarte clar ce este în concordanță cu lumina.

Din păcate, de multe ori trebuie să spunem: „Pentru că toți greşim deseori“ (Iacov 3.2). Dar pentru aceasta nu există nicio scuză.

Despre această temă vom vorbi însă în scrisoarea următoare.

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Hristos, Mijlocitorul nostru

Dragi prieteni,

Vreau să mă ocup cu o altă întrebare:

Ce se întâmplă când cel credincios păcătuiește?

Ce se întâmplă atunci? Ar putea aceasta să-i schimbe poziția de copil al lui Dumnezeu? Suntem oare îndepărtați atunci din prezența lui Dumnezeu?

Găsim răspunsul în Evrei 9 şi 10. Hristos ne-a câştigat o mântuire veşnică. „Pentru că, printr-o singură jertfă, i-a desăvârşit pentru totdeauna pe cei sfințiți“ (Evrei 10.14). Relația noastră ca făpturi ale lui Dumnezeu a fost rezolvată pentru totdeauna. Suntem aduşi în relația de copii ai lui Dumnezeu, iar această relație nu poate fi schimbată prin nimic.

Oare un tată trece cu vederea păcatele copiilor săi? Tatăl nostru este Dumnezeu care este lumină şi în care nu este nicidecum întuneric. El este prea curat ca să vadă răul şi trebuie să fie sfințit prin aceia care se apropie de El. El

poate îngădui păcatele unui necredincios sau ale unei lumi duşmănoase, dar nu va îngădui niciodată păcatele copiilor Săi. Oare cum ar putea El, Sfântul, să aibă părtăşie cu păcatul sau cu cineva care a fost întinat prin păcat? De aceea, părtăşia noastră cu Tatăl şi cu Fiul Său este imediat întreruptă de un gând păcătos, de cuvinte nefolositoare sau chiar păcătoase, sau de orice faptă împlinită în independenţă, care oricum este una păcătoasă. Părtăşia nu este restabilită înainte ca păcatul să nu fie îndepărtat într-un mod divin. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate" (1 Ioan 1.9). Numai prin mărturisire şi prin judecată de sine vom fi curăţiţi.

Judecata de sine este singura cale spre restabilirea părtăşiei

Acesta este un principiu întâlnit în toată Scriptura. Să luăm câteva exemple tipice din Vechiul Testament. În Levitic 4 şi 5 şi parţial în 6 şi 7, găsim poruncile valabile pentru un israelit care a păcătuit. Aici nu este vorba despre un păcătos care vine la pocăinţă (deşi un evanghelist poate folosi aceste capitole pentru a prezenta principiile evangheliei). Aceste capitole îl prezintă pe Israel care, prin jertfa din marea zi a ispăşirii (Levitic 16), se apropia de Dumnezeu; iar pe temeiul jertfelor zilnice ale arderii-de-tot, Dumnezeu locuia în mijlocul lor (Exod 29.38-46). Acum însă, când Israel este adus în apropierea Sa, în conştienţa că se poate odihni pe temeiul „fiind plăcuţi în Cel preaiubit" (Efeseni 1.6; Levitic 1.7,8) – după ce, în timpul călătoriei sale, primise ceva pentru inima sa (jertfa pentru mâncare – Levitic 2) şi după ce putea să aibă părtăşie cu Dumnezeu, pentru că poseda şi savura acelaşi lucru ca şi El (jertfa de mulţumire – Levitic 3 şi 7.11-34) − trebuie tratată problema întinării zilnice.

Levitic 5.1-4 prezintă trei grupe mari de întinăciune care se pot ivi în viaţa de zi cu zi:

• versetul 1: vorbeşte despre omiterea de a te pronunţa fie pentru rău, fie împotriva lui (omisiunea este, şi ea, păcat);

• versetul 2: vorbeşte despre întinăciuni care se produc prin influenţe exterioare, deci prin faptul că nu ne-am despărţit întru totul de lucrurile lumii acesteia;

• versetul 4: vorbeşte despre consecinţele lipsei de înţelepciune şi ale lipsei stăpânirii de sine, deci despre întinăciuni care provin din propria inimă.

În versetul 15 este vorba despre cineva care ia lucruri pe care Dumnezeu Şi le-a rezervat pentru Sine.

Cum ar fi putut fi curăţit israelitul care a călcat una dintre aceste porunci? Singura modalitate este descrisă în capitolul 5, versetele 5 şi 6: „Când va fi vinovat într-una dintre acestea, va mărturisi în ce a păcătuit. Şi va aduce Domnului jertfa sa pentru vină, pentru păcatul său". La aceasta, se adăugau, cu siguranţă, şi altele (de exemplu, dacă a fost luat ceva, trebuia să se înapoieze ceva în plus – Levitic 5.16 şi 6.5). Principiul de bază era însă mărturisirea păcatului şi aducerea unei jertfe pentru vină.

Judecata de sine – recunoaşterea propriilor păcate, deci a propriului faliment – este condiţia necesară pentru iertarea şi restabilirea cuiva (1 Corinteni 11.31 şi 1 Ioan 1.9). Pentru a ajunge la o adevărată judecată de sine – deci nu numai a faptei îndeplinite, ci şi a judecării stării noastre, aşa cum o face David în Psalmul 51.5-7 – Dumnezeu ne aţinteşte ochii spre cruce, ca să înţelegem ce este păcatul. Nu este vorba despre faptul că este nevoie ca sângele lui Hristos să fie aplicat din nou asupra noastră – aceasta s-a făcut o dată pentru totdeauna − ci ca să cunoaştem cât de grav este păcatul, chiar şi acela unul singur înfăptuit, dacă vedem cât de mult Domnul Isus a trebuit să sufere pe cruce (jertfa de vină). În Levitic 1–7 nu găsim crucea, în sine, ci o privire retrospectivă asupra ei. Crucea, ca temelie a faptului că putem fi în prezenţa lui Dumnezeu, se găseşte în Levitic 16 şi Exod 29.

Numai prin faptul că privim la Domnul Isus aflat la Golgota unde a suferit pentru păcatele noastre învăţăm să înţelegem cât de oribil este păcatul în ochii Lui. El a trebuit să fie părăsit de Dumnezeu, să suporte judecata Sa şi să moară,

pentru că „El Însuşi a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2.24). Atunci venim la o adevărată judecată de sine şi la o reală întristare în legătură cu ceea ce am făcut. Nu vrem să trecem cu uşurătate peste păcat. Să nu uităm că mărturisirea vinei este singura cale spre restabilirea şi refacerea părtăşiei cu Dumnezeu, mai întâi mărturisire înaintea lui Dumnezeu, apoi şi înaintea oamenilor, dacă ei au avut de suferit din cauza păcatului nostru.

Păcate făcute din neştiinţă

Apare acum o problemă: deseori păcătuim inconştient, ba chiar credem că am făcut lucruri bune. Dar neştiinţa nu ne face nevinovaţi. „Dacă va păcătui cineva şi va face împotriva vreuneia dintre toate poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute, şi nu ştie, totuşi este vinovat şi îşi va purta nelegiuirea" (Levitic 5.17).

De aceea, în Psalmul 19, David se roagă: „Curăţeşte-mă de cele ascunse ale mele" (versetul 12). Deci, pentru a putea mărturisi aceste păcate, ar trebui, mai întâi, să fim atenţionaţi în privinţa lor. De aceea, în Levitic 4.23,28 ni se spune: „Este vinovat, dacă i se va face cunoscut păcatul lui". Dar cine să atenţioneze dacă este vorba despre gânduri, cuvinte sau fapte despre care alţii nu ştiu? Şi aici dragostea lui Dumnezeu a purtat de grijă. „Copilaşii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiţi; şi, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept" (1 Ioan 2.1). Dorim să citim cu atenţie acest verset şi să cugetăm asupra lui.

Hristos, Mijlocitorul nostru

Cuvântul grecesc *„paracletos"*, care este tradus cu „mijlocitor", apare numai în Ioan 14 şi 16 şi în 1 Ioan 2.1. În Ioan 14 şi 16 este folosit în legătură cu Duhul Sfânt.

Această slujbă de Mijlocitor o exercită Domnul Isus acum, în cer, pentru noi, dar nu înaintea lui Dumnezeu (pentru că, în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu, problema noastră a fost rezolvată la cruce), ci înaintea Tatălui.

Într-o scrisoare precedentă am văzut că Domnul Isus este acum Marele nostru Preot care intervine la Dumnezeu în legătură cu slăbiciunile şi împrejurările noastre pe acest pământ. Vedem aici ce face Domnul Isus cu privire la păcatele noastre zilnice.

El este Intermediarul nostru, Mijlocitor la Tatăl, când noi păcătuim. El nu face aceasta numai după ce suntem întristaţi şi ne mărturisim păcatele. În clipa în care am păcătuit, El este Mijlocitorul din cer care mă prezintă, pe mine şi situaţia mea, înaintea Tatălui.

Cine este acest Intermediar? Este Isus Hristos, Cel drept. El corespunde dreptăţii Tatălui într-un mod desăvârşit şi, în acelaşi timp, El este dreptatea mea (1 Corinteni 1.30). Ba chiar mai mult. A îndeplinit o lucrare atât de desăvârşită, încât El nu este numai jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, ci şi jertfa de ispăşire a întregii lumi. Astfel, El este pe deplin plăcut Tatălui, atât ca Persoană, cât şi în ceea ce priveşte lucrarea împlinită, chiar şi atunci când este Mijlocitorul meu, pentru că am păcătuit.

Am văzut în cele precedente că există iertare numai după mărturisire. De aceea, a doua parte a slujbei de mijlocire a Domnului Isus constă în faptul că Se preocupă de noi pentru a ne aduce să ne recunoaştem vina.

Spălarea picioarelor

În noaptea în care a fost prins, Domnul Isus a prezentat într-un mod simbolic această slujbă. A vrut să instituie Cina – semn al părtăşiei tuturor mădularelor trupului lui Hristos cu un Mântuitor care a murit (1 Corinteni 10.16,17). Dar cum putea exista părtăşie între ucenicii realmente întinaţi şi Domnul, care murise tocmai pentru a nimici păcatul? Pentru cei întinaţi, aceasta nu putea însemna altceva decât judecată (1 Corinteni 11.26-32).

Tocmai de aceea Domnul a ocupat poziţia unui rob şi le-a spălat picioarele, pentru că era pe deplin conştient de ceea ce era El, dar şi pentru că dragostea Lui a mers până la extrem.

Dumnezeu foloseşte nepriceperea lui Petru – care nu a înțeles că tot ceea ce Domnul făcea este bine şi că noi, chiar dacă nu înțelegem, trebuie să ne supunem – ca să ne prezinte clar semnificația spălării picioarelor. Ucenicii erau curați, pentru că „erau scăldați" (prin naşterea din nou). Ca să aibă parte cu El, adică să trăiască în părtăşie practică, trebuiau însă să fie curățiți şi de întinăciunile umblării zilnice (Ioan 13.8-11).

Tăgăduirea lui Petru

Evangheliile ne descriu felul în care Domnul exercită această slujbă față de Petru. Acesta pierduse părtăşia practică cu Domnul. Nu se întâmplase nimic grav, pentru că nici el însuşi nu-şi dăduse seama, nici nu fusese atenționat de către altcineva. Dar când Domnul a spus că toți se vor poticni de El, vedem clar că Petru se simțea superior celorlalți, era convins că dragostea şi credincioşia lui le depăşeau pe ale celorlalți. „Dacă toți se vor poticni de Tine, eu niciodată nu mă voi poticni" (Matei 26.33). Dacă ar fi fost într-o părtăşie reală cu Domnul, Petru nu ar fi spus aceasta; aici firea şi mândria nu-şi au locul. Domnul foloseşte aceste cuvinte ale lui Petru pentru a-l atenționa şi pentru a-l face să accepte că Singurul care ştie totul este Domnul, dar şi pentru ca Petru să-şi aducă aminte de aceasta după ce se va fi lepădat de El. Astfel, acelaşi gând – că Domnul, deşi a ştiut dinainte totul, totuşi nu S-a lepădat de el – putea şi acum, după ce se lepădase de El, să-l aline şi să-i dea speranța că va fi restabilit. Câtă bunătate şi cât har! Ce dragoste! Câtă grijă! Înainte ca Petru să păcătuiască, Domnul S-a rugat pentru el. Nu S-a rugat ca Dumnezeu să-l ferească de a fi ispitit de Satan. Petru avea nevoie să treacă prin aceasta, ca să ajungă să se cunoască pe sine. Numai cuvintele plăcute şi prietenoase ale Domnului n-ar fi fost suficiente şi nici înştiințarea directă spusă de Domnul nu a avut mai mult succes. De aceea, Domnul nu S-a rugat ca ispita să-l ocolească, ci să nu-i înceteze credința. Ca să-l păzească de o prea mare descurajare după căderea sa, Domnul îi încredințează o slujbă pe care să o îndeplinească după restabilirea sa.

Petru era atât de mult preocupat cu sine, încât nimic nu i-ar fi putut atinge cugetul. Cuvintele spuse de Domnul Isus personal: „N-aţi fost în stare un singur ceas să vegheaţi împreună cu Mine?“ (Matei 26.40), l-au durut pe Petru, fără îndoială, dar nici ele nu l-au dus la cunoaştere de sine, aşa cum nu l-a condus nici faptul că şi el a fugit, lăsându-L pe Domnul singur în mâna duşmanilor (Matei 27.56). Chiar şi atunci când L-a tăgăduit, când a început să se blesteme şi să se jure „nu-L cunosc pe Omul acesta“ – acelaşi Petru care spusese „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“ – nu şi-a dat seama ce face. Cât de stricată este inima omului!

O, ce dragoste minunată! În clipa în care ostaşii Îl băteau, când Îi dădeau palme şi Îl scuipau în faţă (Matei 26.67), atunci Domnul S-a întors şi S-a uitat ţintă la Petru. Privirea din clipa aceea, alături de cuvintele Domnului care îl înştiinţaseră mai dinainte despre tot ceea ce avea să i se întâmple şi care i-au fost readuse în memorie de cântatul cocoşului, i-au deschis ochii „şi a ieşit afară şi a plâns cu amar“ (Matei 26.75).

Restabilirea

Slujba Domnului nu a luat sfârşit odată cu aceasta. După înviere, Domnul a trimis un mesaj – în care îl aminteşte explicit pe Petru – (Marcu 16.17), iar mai târziu a avut o întâlnire specială cu el (Luca 24.34). Scriptura nu ne spune ce s-a vorbit acolo. Domnul are cuvinte speciale pentru fiecare. Găsim apoi descrisă, în Ioan 21, întâlnirea dureroasă, dar şi binecuvântată pentru Petru.

Ne gândim poate că această smerire publică nu i-ar mai fi fost necesară lui Petru. Nu am simţi-o oare ca fiind lipsită de dragoste, dacă ne-am pune în locul lui Petru? El ajunsese la înţelegerea că greşise! Plânsese cu amar! Domnul însă, pe lângă cunoaşterea deplină a inimii omului, are şi o dragoste deplină pentru ai Săi, descoperită într-o înţelepciune deplină. El ştia ce este cel mai bine pentru Petru.

După ce Petru a făcut judecata de sine, judecând nu numai fapta, ci şi pe sine însuşi, şi după ce recunoaşte că este

necesară toată atotcunoaşterea lui Dumnezeu ca să descopere în el însuşi dragostea sa pentru Domnul, abia atunci Domnul poate să-l restabilească întru totul şi să-i încredinţeze slujba: „Paşte mieluşeii Mei", „păstoreşte oile Mele" (Ioan 21.16).

Aceasta este slujba Domnului ca Intermediar la Tatăl. Oare unde am fi dacă nu L-am avea pe El ca Mijlocitor? Fiecare gând păcătos, fiecare cuvânt nefolositor, fiecare faptă independentă întrerupe părtăşia. Ea poate fi refăcută prin mărturisirea răului şi prin judecată de sine.

Chiar înainte ca eu să păcătuiesc, Mijlocitorul Se roagă pentru mine să nu-mi înceteze credinţa. El îmi vorbeşte prin Cuvânt ca eu să ajung la judecată de sine, chiar înainte de a fi făcut o faptă păcătoasă. Mă vede la timpul potrivit şi foloseşte fraţi, scrieri, împrejurări, ba chiar un cocoş, ca să-mi aduc aminte de cuvintele Sale. El mă conduce spre judecată de sine şi mărturisire ca părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul să fie iarăşi restabilită. El este Mijlocitorul, Intermediarul meu la Tatăl. Nu va avea odihnă până nu voi fi adus înapoi şi nu va fi făcută o restabilire totală. Chiar şi acum, fiind în glorie, El îmi slujeşte şi îmi spală picioarele ca să pot avea o părtăşie netulburată cu El şi ca bucuria mea pe acest pământ să fie desăvârşită.

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Sfinţire

Dragi prieteni,

Doresc să vă vorbesc despre sfinţire. Înainte de aceasta este însă necesar să urmărim, în Cuvântul lui Dumnezeu, sensul acestui cuvânt. În limbajul uzual, el se referă la un om care nu are păcate şi slăbiciuni, cel puţin care să fie cunoscute. De aceea, unii credincioşi (cei care sunt duşi în rătăcire de învăţătura sfinţirii) susţin că ar fi crescut în sfinţire din moment ce nu au căzut într-un păcat vizibil.

Despre acest lucru, Pavel scrie în 1 Corinteni 4.4: „Pentru că nu sunt conştient de nimic rău despre mine însumi; însă nu prin aceasta sunt îndreptăţit". În Psalmul 19.12, David se roagă pentru curăţirea de păcate ascunse; vezi şi 1 Ioan 3.20 şi Levitic 5. Când va veni Domnul, „va aduce la lumină cele ascunse ale întunericului şi va arăta sfaturile inimii lor" (1 Corinteni 4.5). Faptul că nu mai vedem în noi lucruri greşite nu reprezintă nicio dovadă că nu mai este prezent nimic rău. Dar oare cine nu vede în sine multe lucruri rele atunci când îşi pune viaţa în lumina Cuvântului lui Dumnezeu?

Pe lângă aceasta, Scriptura ne lasă să vedem că sfinţenia şi curăţia nu sunt unul şi acelaşi lucru. Exod 28.43 vorbeşte despre nedreptatea lucrurilor sfinte, iar în 1 Cronici 23.28 despre curăţirea lor. În Efeseni 1.4 şi în Coloseni 1.22 se spune: suntem sfinţi şi fără pată. Sfinţirea şi curăţia sunt astfel clar diferenţiate.

Ce este sfinţirea?

Dacă urmărim locurile din Scriptură în care se vorbeşte despre „sfânt" şi „sfinţire", devine foarte clar că sfinţirea înseamnă separare. Dacă aplicăm aceasta asupra noastră, ea înseamnă separare de toate lucrurile de care am fost legaţi până acum, cu scopul de a fi dedicaţi lui Dumnezeu şi de a purta caracteristicile acestei dedicări şi ale legăturii noastre cu Dumnezeu. Iată, de exemplu, Numeri 6.1-11. Măsura sfinţirii nu este la noi. „Nimeni nu este sfânt ca Domnul, pentru că nu este altul în afară de Tine" (1 Samuel 2.2), „numai Tu eşti sfânt" (Apocalipsa 15.4), „fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt" (1 Petru 1.16). Domnul Singur este măsura sfinţeniei. Cine se măsoară cu sine însuşi greşeşte, după cum spune Scriptura. „Dar ei, măsurându-se cu ei înşişi şi comparându-se cu ei înşişi, nu sunt pricepuţi" (2 Corinteni 10.12). Este limpede că numai Dumnezeu poate spune cât de mult corespundem măsurii divine.

În Ioan 17.17, Domnul Se roagă: „Sfinţeşte-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul". Adevăr înseamnă ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine şi din care reiese cum este relaţia noastră cu El sau cum ar trebui să fie. De aceea, Domnul Isus spune despre Sine: „Eu sunt adevărul" (Ioan 14.6). El ni L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1.18). Şi Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul, Cuvânt prin care Dumnezeu S-a descoperit.

Prin adevăr – prin ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine şi despre drepturile Sale – suntem separaţi de lucrurile de care am fost legaţi, ca să-I aparţinem lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament nu avem descoperirea deplină a lui Dumnezeu. Acolo, El Se descoperă ca Domnul care, în mijlocul

poporului Său pământesc, avea un templu în care dorea să locuiască. De aceea, în Vechiul Testament, sfinţirea este în legătură cu aceasta. Muntele, Ierusalimul, chivotul şi templul, preoţii, leviţii, de fapt, întregul popor, uneltele pentru slujire, jertfele etc., toate erau sfinţite. Toate se aflau în legătură cu Domnul – ca Acela care locuia în mijlocul poporului Său. „Sfinţenia Ta îşi are locul în casa Ta" (Psalmul 93.5). „Voi fi sfinţit în cei care se apropie de Mine" (Levitic 10.3).

Acum Dumnezeu a fost descoperit pe deplin în Domnul Isus: Dumnezeu arătat în carne. Deşi Domnul Isus era om adevărat, slujba Sa era caracterizată prin faptul că Îl arăta pe Dumnezeu, dar când L-a descoperit într-un mod desăvârşit pe cruce, câştigând prin aceasta o răscumpărare veşnică, El a înviat şi Şi-a ocupat locul la dreapta lui Dumnezeu. Ioan 17.4,5 ne spune că El a făcut aceasta fiind om.

Ca Dumnezeu, El avea gloria veşnică înainte de a fi lumea. Acum putea să pretindă această glorie, pentru că a împlinit lucrarea de pe crucea de la Golgota şi L-a glorificat pe deplin pe Dumnezeu. Un om în cer!

Planul veşnic al lui Dumnezeu era ca noi să devenim asemenea chipului Fiului Său, ca El să fie Cel întâi-născut între mulţi fraţi (Romani 8.29). În Ioan 17.19, Domnul Isus spune: „Pentru ei Mă sfinţesc pe Mine Însumi". În cer, El Se pune deoparte pentru Dumnezeu şi face aceasta „ca şi ei să fie sfinţiţi în adevăr". Avem aici măsura sfinţirii noastre şi, în acelaşi timp, mijlocul pentru a fi sfinţiţi: Hristos în glorie.

Sfinţirea Duhului

În Noul Testament vedem că se vorbeşte despre sfinţirea noastră în două feluri diferite. Pe de o parte se spune că suntem sfinţiţi (1 Corinteni 6.11; 2 Tesaloniceni 2.13; 1 Petru 1.2). De aceea, în mai multe locuri, suntem numiţi „sfinţi" (vezi, de exemplu, începutul epistolelor). Această sfinţire a avut loc prin naşterea din nou. Atunci Duhul Sfânt ne-a separat de lumea din care făceam parte, dându-ne viaţă nouă şi o natură divină (Ioan 3; 2 Petru 1.4; Efeseni 4.24).

Pe de altă parte, ni se spune că trebuie să fim sfinţiţi şi din punct de vedere practic (Evrei 12.14; Efeseni 5.25-27).

Ambele părţi sunt unite în Apocalipsa 22.11: „Cine este sfânt să fie sfinţit în continuare".

Acest principiu este aplicat în mai multe locuri din Scriptură. În Romani 8.29 am văzut că Dumnezeu ne-a hotărât mai dinainte ca să fim asemenea chipului Fiului Său. În Efeseni 1.4,5 găsim acelaşi gând. În 1 Corinteni 15.49 citim: „Şi, după cum am purtat chipul celui din ţărână, vom purta chipul Celui ceresc" (al Domnului Isus). 1 Ioan 3.2 ne spune când se va împlini aceasta întru totul: „Ştiind că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este".

Pe de altă parte, în unele locuri din Scriptură suntem, deja de pe acum, identificaţi cu Domnul Isus. În 1 Ioan 3.1 scrie: „Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut pe El"; şi în 1 Ioan 4.17 scrie că suntem aşa cum El este în glorie încă în lumea aceasta.

Explicaţia pentru aceasta este că totul se bazează pe lucrarea Domnului Isus. Potrivit poziţiei noastre, avem totul încă de pe acum (1 Corinteni 1.30). Am fost separaţi (despărţiţi) de lume prin naşterea din nou şi avem viaţa veşnică. Printr-o singură jertfă am fost făcuţi desăvârşiţi şi stăm îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu. Suntem fii şi moştenitori ai lui Dumnezeu şi suntem în locurile cereşti, în Hristos (Efeseni 2.6). În ceea ce priveşte sufletul nostru, avem totul; dar trupul nostru nu are încă parte de toate, iar firea noastră veche este încă prezentă în noi. De aceea, starea noastră practică nu corespunde poziţiei noastre în care am fost aduşi pe temeiul lucrării Domnului Isus.

Sfinţirea practică

Toate îndemnurile se preocupă cu aceasta, iar ţinta oricărei slujiri este ca, încă de pe acum, să împlinim ceea ce vom fi odată (Efeseni 4.11-16; Coloseni 1.28). Şi cum trebuie să fim? Trebuie să ne asemănăm cu Omul glorificat în cer. El este

deci măsura şi în ce priveşte umblarea noastră practică. De aceea se spune „oricine are speranța aceasta în El se curățeşte, după cum El este curat“ (1 Ioan 3.3; 1 Tesaloniceni 3.12,13).

Cum putem fi, într-un mod practic, mai asemănători cu El? Prin faptul că ne luptăm pentru aceasta într-un mod practic? Prin faptul că suntem preocupați să ne schimbăm viața şi să trăim într-un mod mai sfânt? În Romani 7 găsim pe cineva care face aceasta. Rezultatul este că, deznădăjduit, exclamă: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții“! (versetul 24).

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată o cale mai bună: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în acelaşi chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului“ (2 Corinteni 3.18).

Cu cât privim mai mult la Domnul Isus glorificat în cer şi cu cât citim în Cuvânt tot ceea ce scrie despre El, cu atât mai mult viața noastră va fi schimbată. Atunci suntem schimbați, moral, în asemănarea chipului Său. Lucrurile cu care inima noastră este preocupată îşi vor pune amprenta asupra vieții noastre.

Tot aşa este şi cu sfințirea. Ceea ce vom fi odată, asemenea Domnului Isus glorificat, aceasta este măsura sfințirii noastre. Privirea la El lucrează sfințirea noastră. Natura şi caracterul sfințirii se măsoară prin ceea ce arătăm după ce Hristos este descoperit în noi. De aceea, Domnul Isus spune: „Pentru ei, Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfințiți în adevăr“ (Ioan 17.19). El stă încă de pe acum pe tronul lui Dumnezeu: „Sfânt, fără răutate, fără pată, despărțit de păcătoşi şi făcut mai presus decât cerurile“ (Evrei 7.26), ca noi să fim sfințiți, privind spre El. Adevărul este descris în Cuvântul lui Dumnezeu. El este cel care ni-L prezintă pe El în gloria persoanei Sale, iar inimile noastre sunt umplute de desăvârşirile Lui şi de tot ceea ce se află în legătură cu El. Atunci nu va mai fi loc în inimă pentru lumea aceasta şi pentru lucrurile ei. În acest fel noi vom deveni

tot mai asemănători Lui şi, mai înainte de toate, vom fi tot mai despărţiţi de ceea ce este aici jos şi tot mai dedicaţi lui Dumnezeu. Aceasta este sfinţirea.

Pe calea sfinţirii ne putem baza pe credincioşia lui Dumnezeu. „Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire şi să vă aşeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie, Singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreţie, putere şi autoritate, mai înainte de orice veac, şi acum şi în toate veacurile! Amin" (Iuda 24,25). Vezi şi Matei 19.26.

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Importanţa citirii Bibliei

Dragi prieteni,

Vreau să vă întreb dacă citiți Biblia în mod regulat. Nu mă refer la citirea ei împreună cu întreaga familie, ci la citirea ei când sunteți singuri. Este foarte important să faceți acest lucru. Când un credincios omite acest lucru, nu rămâne în părtăşie cu Domnul şi, prin urmare, nu poate fi fericit cu adevărat.

Nu putem estima niciodată valoarea adevărată a Bibliei, întrucât ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Numai prin Cuvânt învățăm să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi gândurile Sale. Dumnezeu S-a descoperit, în Vechiul Testament, prin cuvântul pe care îl rostea şi pe care ni l-a lăsat scris. Prin acest Cuvânt, El spune cine este, ce a făcut, ce va face şi cum trebuie ca omul să-I slujească. Mai târziu, Fiul Lui a venit pe pământ şi ni L-a descoperit pe Dumnezeu (Ioan 1.18). De asemenea, tot prin Cuvânt cunoaştem totul despre Fiul, despre naşterea Sa, despre viața şi moartea Sa, despre cuvintele şi faptele Sale. Şi Dumnezeu Duhul Sfânt, care este acum pe pământ şi care locuieşte în fiecare credincios, tot

prin Cuvânt ne-a fost descoperit. De aceea nu este normal ca un credincios să nu iubească Biblia. Creşterea în harul şi în cunoştinţa Domnului şi a Mântuitorului nostru Isus Hristos depinde tot de strânsa legătură cu dragostea faţă de Cuvânt şi cu practicarea acestuia.

Naşterea din nou

Când citim Psalmul 119, vedem că viaţa spirituală a psalmistului era legată de Cuvântul lui Dumnezeu cu toată ardoarea. În primul rând, vedem că viaţa nouă este lucrată prin Cuvânt. „Niciodată nu voi uita rânduielile Tale, pentru că prin ele m-ai făcut să trăiesc“ (versetul 93). Vezi şi versetele: 25, 37, 40, 50, 88, 107, 116, 144, 149, 154, 156 şi 175. Aceasta se arată foarte explicit şi în alte locuri: „El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului“ (Iacov 1.18). „Fiind născuţi din nou nu dintr-o sământă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu“ (1 Petru 1.23). Iar în Ioan 3.3, Domnul Isus spune: Dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu“. Din Efeseni 5.26 reiese că, în Scriptură, apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum Duhul Sfânt îl aplică asupra omului.

Cuvântul lui Dumnezeu aduce în lumina lui Dumnezeu conştiinţa omului păcătos. Prin aceasta, omul vede cine este şi se judecă pe sine, mărturisindu-şi păcatele înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este pocăinţa. Prin această judecată de sine, inima omului este curăţită şi Duhul Sfânt lucrează în el, prin Cuvântul lui Dumnezeu, o viaţă nouă, divină.

De aici reiese că, atunci când le vorbim celor necredincioşi despre evanghelie, trebuie să cunoaştem Cuvântul lui Dumnezeu foarte bine. Cuvintele noastre nu îl vor aduce niciodată la pocăinţă pe vreun om. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate să o facă: „Astfel, credinţa este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (Romani 10.17). Cuvântul lui Dumnezeu este însă şi

Hrana pentru viața cea nouă

„Ce dulce este Cuvântul Tău pentru cerul gurii mele! Mai mult decât mierea pentru gura mea!“ (Psalmul 119.103); „ele sunt mai de preț decât aurul şi decât mult aur fin; şi mai dulci decât mierea şi decât picurul din fagur“ (Psalmul 19.10). Domnul Isus spune: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4.4). Vezi şi Evrei 4.12-14 şi 1 Petru 1.25; 2.2.

Viața cea nouă care a fost adusă prin Cuvântul lui Dumnezeu are nevoie de o hrană care corespunde acestei vieți. Aceasta este Domnul Isus,

• ca Mântuitorul care a murit (Ioan 6.56),

• ca Acela care a umblat pe acest pământ ca om sfânt şi adevărat (Ioan 6.33-35),

• ca Domn glorificat în cer, ca grâul țării (Iosua 5.11).

Întregul Cuvânt ni-L prezintă numai pe El. În Vechiul Testament Îl vedem în umbrele imaginilor şi al profețiilor. În Noul Testament, ne este arătat desăvârşit: în viața Sa pe acest pământ (în Evanghelii, în Faptele Apostolilor şi în Epistole) şi ca Om glorificat (în Faptele Apostolilor, în Epistole şi în Apocalipsa).

Este oare de mirare că viața spirituală a multor creştini este slabă şi bolnavă şi că suportă numai lapte, nu hrană tare (Evrei 5.12-14), din moment ce ei lipsesc de la orele de zidire şi nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod regulat?

Viața noastră spirituală va creşte şi va fi sănătoasă numai dacă este hrănită regulat.

Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul nostru

„Cum îşi va ține tânărul curată cărarea? Păzindu-se după Cuvântul Tău“, „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“; „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu şi o lumină pentru cărarea mea“ (Psalmul 119.9,11,105).

Domnul i-a spus lui Iosua: „Numai fii tare şi foarte curajos, ca să iei seama să faci după toată legea pe care ți-a poruncit-o

robul Meu Moise! Nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să prosperi oriunde vei merge! Cartea aceasta a legii să nu se depărteze din gura ta şi să cugeţi asupra ei zi şi noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reuşită în căile tale şi atunci vei prospera. Nu ţi-am poruncit Eu: «Fii tare şi curajos!»? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge" (Iosua 1.7-9).

În Fapte 20.32, Pavel le atrage bătrânilor din Efes atenţia asupra pericolelor. „Şi acum vă încredinţez lui Dumnezeu şi Cuvântului harului Său", iar lui Timotei îi scrie despre „Sfintele Scrieri, care pot să te facă înţelept spre mântuire" (2 Timotei 3.15).

Oare de unde am putea şti ce este păcatul dacă n-am cunoaşte Cuvântul lui Dumnezeu? Necunoaşterea nu ne absolvă de nicio vină (Levitic 5.17). De unde să ştim ce este potrivit gândului lui Dumnezeu şi ce trebuie să facem, dacă nu cercetăm ce ne transmite El în Cuvânt cu privire la toate aceste lucruri? Cum putem şti oare ce decizii să luăm şi pe ce drumuri trebuie să mergem, dacă nu cunoaştem Cuvântul lui Dumnezeu? „Descoperirea cuvintelor Tale luminează, dând pricepere celor simpli", „Poruncile Tale mă fac mai înţelept decât vrăjmaşii mei, pentru că ele sunt întotdeauna cu mine. Am mai multă pricepere decât toţi învăţătorii mei, pentru că meditez la mărturiile Tale. Înţeleg mai mult decât bătrânii, pentru că păzesc rânduielile Tale" (Psalmul 119.130,98-100).

Cuvântul este arma noastră

„Sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Efeseni 6.17); „Şi voi avea ce să răspund celui care mă batjocoreşte, pentru că m-am încrezut în Cuvântul Tău" (Psalmul 119.42).

Cât de bine a ştiut Domnul Isus să folosească această sabie! La fiecare atac al lui Satan, El răspundea cu „este scris" (Matei 4.4,7,10). Din această cauză Satan a trebuit să fugă; nu avea nicio putere în faţa Cuvântului lui Dumnezeu.

Şi faţă de oameni, Domnul Isus folosea Cuvântul: „Nu este scris?" (Ioan 10.34). „Ce este atunci aceasta, ce este

scris?“ (Luca 20.17). „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuțit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunzând până la despărțirea sufletului şi a duhului, a încheieturilor şi a măduvei, şi în stare să judece gândurile şi intențiile inimii. Şi nicio făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale şi descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face“ (Evrei 4.12,13).

Este singura armă pe care o avem atât pentru apărare (față de Satan şi față de lume), cât şi pentru atac. Nu trebuie să uităm niciodată că este Cuvântul Dumnezeului celui viu şi de aceea are putere. De fiecare dată când o folosim, această putere divină va fi simțită de acela împotriva căruia am folosit-o. Chiar dacă persoana cu care vorbim nu recunoaşte şi rămâne indiferentă sau chiar se comportă cu duşmănie, totuşi conştiința îi va fi convinsă de adevărul celor spuse.

Când eram foarte tânăr, eu însumi am trecut printr-o astfel de experiență. Am împărțit în tren câteva broşuri şi un domn a început să conteste creştinismul. Am luat Biblia şi i-am citit un text care îl contrazicea. După ce am făcut aceasta de două-trei ori, el mi-a spus: „Domnul meu, nu vreau să am o dispută cu Biblia, ci cu dumneata“. I-am răspuns că nu ştiu altceva decât ceea ce este scris în Biblie. A mai încercat de câteva ori, după care mi-a întors supărat spatele şi s-a cufundat în lectura ziarului. Nimeni nu i se poate opune Cuvântului lui Dumnezeu.

Aproximativ în aceeaşi perioadă, am trăit un caz similar. Atunci însă nu am folosit Biblia şi am încercat pe cont propriu. După scurt timp am observat că pierdusem.

Cu câțiva ani în urmă eram într-un tren şi un călător critica vremurile rele şi susținea că nu va fi niciodată mai bine. Am intervenit şi i-am spus că sunt sigur că vor veni vremuri mai bune pe care le voi trăi chiar eu. După aceea i-am citit câteva pasaje din Biblie. A râs şi şi-a bătut joc de mine, fapt care m-a determinat să-i mai citesc câteva pasaje despre starea omului şi despre mântuirea în Hristos. S-a întors cu spatele la mine şi a început să discute cu un altul. După un sfert de oră a venit

la mine şi m-a rugat să-l însoțesc. Într-un colț, cu lacrimi în ochi, m-a rugat să-i dau o Biblie, întrucât dorea aşa de mult să cunoască mai bine toate acele lucruri despre care îi citisem.

Mijlocul de curățire

Cuvântul lui Dumnezeu este singurul mijloc prin care putem fi curățiți. „După cum şi Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt" (Efeseni 5.25-27). „Sfințeşte-i în adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17.17).

Numai dacă aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod continuu asupra umblării şi căilor noastre, viața noastră va fi curățită şi vom fi despărțiți de orice rău. Mijlocitorul nostru la Tatăl ne spală picioarele prin Cuvânt (1 Ioan 2.2; Ioan 13); dar este responsabilitatea noastră să lăsăm să ne fie spălate picioarele.

„Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Psalmul 119.11), „Şi slujitorul Tău este învățat prin ele; este o mare răsplată în păzirea lor. Cine îşi înțelege greşelile" (Psalmul 19.12,13).

Cuvântul lui Dumnezeu este singura piatră de verificare pentru practică și pentru învățătură

„Am păzit rânduielile Tale şi mărturiile Tale, pentru că toate căile mele sunt înaintea Ta" (Psalmul 119.168); „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor" (Apocalipsa 2.3). Tot ce se întâmplă în adunare (în învățătură şi în practică) trebuie verificat prin raportare la ceea ce Duhul spune adunărilor, adică la Cuvântul lui Dumnezeu. „Şi doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece" (1 Corinteni 14.29).

Şi umblarea noastră, chiar şi părerile noastre trebuie verificate prin raportare la Cuvântul lui Dumnezeu. Gândurile noastre nu au niciun fel de valoare. Decisiv este numai ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Levitic 5.14-19). În Fapte 17.11, iudeii din Berea erau considerați „mai aleşi" decât cei din Tesalonic, pentru că

verificau cuvintele lui Pavel cu Cuvântul lui Dumnezeu. În 1 Corinteni 15.3,4, apostolul desemnează Scripturile ca fiind izvor al învățăturilor sale. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 3.16,17).

Ascultare și supunere

„Tu ai poruncit rânduielile Tale, ca să fie păzite cu grijă“ (Psalmul 119.4); „Este o mare răsplată în păzirea lor“ (Psalmul 19.11); „Dacă țineți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, aşa cum Eu am ținut poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui“ (Ioan 15.10); „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi; şi Noi vom veni la el şi vom locui la el“ (Ioan 14.23); „Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele“ (1 Ioan 5.3).

Vedem aici valoarea pe care Dumnezeu o acordă cunoaşterii şi ascultării Cuvântului Său. Nu ar trebui să fie cel mai firesc lucru pentru noi să-L întrebăm: „Ce să fac, Doamne?“.

Primul păcat a fost neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Păcatul înseamnă să faci sau să nu faci ceva fără să ții cont de autoritatea lui Dumnezeu. „Păcatul este nelegiuire“ (1 Ioan 3.4). Deci tot ce facem fără să ținem cont de voia lui Dumnezeu şi fără să ne supunem acesteia este păcat.

La Domnul Isus nu vedem decât o viață de ascultare! El a venit pe acest pământ ca să împlinească voia lui Dumnezeu (Evrei 10.7). Apoi a trebuit să învețe ascultarea (Evrei 5.8), pentru că a asculta însemna pentru El, Dumnezeul cel veşnic, un lucru necunoscut. Pe acest pământ, El a putut spune: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui“ (Ioan 8.29). „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Lui“ (Ioan 4.34).

Oare ce a însemnat pentru Dumnezeu să-L vadă pe Acela care nu făcea decât voia lui Dumnezeu, deşi voia Lui era

desăvârşită şi sfântă – pe Fiul Său, înconjurat de oameni care nu făceau decât voia lor proprie!

Cât înseamnă oare pentru Dumnezeu să vadă că există acum oameni ale căror dorinţe şi bucurii sunt să-I slujească şi să cerceteze sârguincios Cuvântul Său pentru a-L cunoaşte pe El şi voia Sa!

Câtă valoare practică are pentru noi citirea şi cunoaşterea Cuvântului! Inimile noastre se bucură, pentru că în el găsim gloria Domnului şi tot ceea ce dragostea lui Dumnezeu a pregătit pentru noi. Învăţăm să cunoaştem şi să înţelegem tot mai bine gândurile lui Dumnezeu. În acelaşi timp, toate cămările inimii noastre se vor umple de „arme“ cu care să ne apărăm de atacurile lui Satan şi cu care, la rândul nostru, şi noi să atacăm, adică să le vorbim oamenilor despre mântuirea sufletului lor.

Atunci când cineva se plânge că are memoria ca o sită în care nu rămâne nimic – şi ştim că sita nu poate ţine apa – trebuie să fie bucuros că măcar se va alege cu curăţirea. Apa ia cu ea toată necurăţia. Tot aşa este şi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este suficient numai să citeşti Cuvântul, ci şi să cugeţi asupra lui! Foloseşte şi scrierile care există, dar cercetează totul în lumina Cuvântului. Să nu permiţi niciodată ca o carte în care se prezintă un studiu al Bibliei să ia locul Scripturii. Ar fi o substituire fatală.

„Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele şi vei păstra la tine poruncile mele, încât să-ţi pleci urechea la înţelepciune şi să-ţi îndrepţi inima spre pricepere, da, dacă vei striga după pricepere şi-ţi vei înălţa glasul pentru înţelegere, dacă o vei căuta ca pe argint şi o vei cerceta ca pe comorile ascunse, atunci vei pricepe temerea de Domnul şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu“ (Proverbe 2.1-5).

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Rugăciunea

Dragi prieteni,

În scrisoarea precedentă am vorbit despre importanța citirii Cuvântului lui Dumnezeu. Acum vreau să vă întreb cum este viața voastră de rugăciune. Aceste două lucruri au o importanță deosebită, mai ales pentru că sunt strâns legate între ele. Dacă citeşti Cuvântul şi neglijezi rugăciunea, consecințele vor fi îngâmfarea şi trufia. Dacă te rogi, dar nu citeşti Cuvântul lui Dumnezeu, urmarea va fi fanatismul în toată orbirea lui; el constă întotdeauna în faptul că nu sunt înțelese cuvintele lui Dumnezeu. Lipsa cercetării Cuvântului lui Dumnezeu înseamnă lipsă de interes față de gândurile lui Dumnezeu şi față de interesele Sale. De aceea, într-o astfel de situație, viața de rugăciune va fi dominată de voință proprie, iar punctul ei central va fi eul, care se va manifesta deosebit de evlavios, fie prin activități febrile de evanghelizare, fie prin diverse alte lucruri. Dacă însă rugăciunea merge în paralel cu un studiu perseverent, aceasta va fi o binecuvântare pentru viața spirituală.

În Scriptură, un mare accent se pune pe rugăciune. Domnul Isus Şi-a început slujba cu rugăciune (Luca 3.21). Adunarea a fost întemeiată şi 3.000 de oameni s-au pocăit după zece zile petrecute în rugăciune (Fapte 1.13,14). Lucrarea mare între păgâni a început tot cu rugăciune (Fapte 13.2,3) şi, de asemenea, intrarea evangheliei în Europa ne este prezentată, în Cuvânt, tot în strânsă legătură cu rugăciunea (Fapte 16.9-13). Cei doisprezece apostoli au predat o parte din lucrare, pe care o făcuseră până atunci, ca apoi să stăruiască în rugăciune şi în slujirea Cuvântului (Fapte 6.4). Dacă citim Faptele Apostolilor, ni se pare că Pavel nu a făcut altceva decât să predice; dacă însă citim epistolele, ni se pare că nu a făcut altceva decât să se roage. De exemplu, vezi Romani 1.9,10; 1 Corinteni 1.4; Efeseni 1.16; 3.14; Filipeni 1.4; Coloseni 1.3,9; 1 Tesaloniceni 1.2. Iar nouă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Rugându-vă în orice timp în duh" (Efeseni 6.18), şi: „Rugaţi-vă neîncetat" (1 Tesaloniceni 5.17). În multe alte locuri, Scriptura ne vorbeşte în acest fel.

Rugăciunea este semnul naşterii din nou

„A te ruga" nu este acelaşi lucru cu „a rosti o rugăciune". Zilnic sunt *rostite* mii de rugăciuni. Odată, într-un ziar din SUA, a apărut un articol despre o slujbă ţinută într-o biserică, în care se spunea: „Rugăciunea lui a fost cea mai răsunătoare dintre rugăciunile auzite vreodată într-o biserică din Boston". A fost exact aşa cum Domnul Isus a spus despre farisei: „Şi, de ochii lumii, se roagă îndelung" (Marcu 12.40).

Numai credincioşii adevăraţi se pot ruga în adevăratul sens al cuvântului. Rugăciunea este manifestarea vieţii celei noi care este din Dumnezeu şi care îşi recunoaşte dependenţa faţă de izvorul ei. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu ascultă niciodată vreo rugăciune a celui necredincios. El aude scâncetul puilor de corb şi le dă hrana. Tot aşa, Dumnezeu aude şi rugăciunea celui necredincios, dacă acesta o face în toată sinceritatea. Să ne gândim la Geneza 21.17 şi la Iona 1.14.

Deşi Pavel, ca fariseu, rostise sute de rugăciuni şi, fără îndoială, o făcuse cu toată sinceritatea, Domnul îi spune lui Anania, după pocăinţa lui Pavel, „iată, el se roagă" (Fapte 9.11). Aceasta era dovada schimbării sale, semnul că a primit o viaţă nouă, dependentă de Dumnezeu.

Viaţa cea nouă simte dependenţa şi se manifestă ca un nou-născut care, uneori, se face auzit prin tot felul de sunete şi într-un mod pe care adulţii nu-l consideră prea frumos. Dumnezeu însă înţelege aceste rugăciuni care, deseori, sunt incoerente şi de neînţeles. Pentru inima Sa de Tată, ele sunt semnul că viaţa cea nouă este conştientă de dependenţa ei şi, potrivit bogăţiei dragostei Sale de Tată, îi dă daruri bune celui care se roagă.

Rugăciunea nu este numai pentru credincioșii experimentați

Dacă tinerii în credinţă nu ştiu cum să se roage sau nu ştiu dacă rugăciunile lor sunt corecte, oare nu ar fi mai bine să mai aştepte?

Tesalonicenii erau de puţin timp întorşi la Dumnezeu când Pavel, în prima sa epistolă, le-a scris: „Rugaţi-vă neîncetat" (1 Tesaloniceni 5.17). Mai mult! El, marele apostol, prin a cărui predică se întorseseră la Dumnezeu şi care îi iniţia în gândurile lui Dumnezeu, cunoştea valoarea rugăciunii şi le scria: „Fraţilor, rugaţi-vă pentru noi" (1 Tesaloniceni 5.25).

Aceasta ne face să recunoaştem valoarea rugăciunii şi ne arată clar cât de mult preţuieşte Dumnezeu rugăciunea. Oare pot exista părinţi cărora le-ar plăcea ca propriii copii să nu le spună nimic şi să nu le ceară nimic pentru simplul fapt că nu ştiu să se exprime bine şi, în afară de aceasta, fiindcă cer lucruri pe care părinţii oricum nu li le-ar da, pentru că ar fi nocive pentru ei? Tot aşa şi Dumnezeu Se bucură când nou-născuţii vin cu încredere la El să-I prezinte toate greutăţile cu care se confruntă. Este bucuria Sa să le asculte rugăciunile şi, chiar dacă dragostea Sa nu le împlineşte de fiecare dată, întrucât este nociv pentru ei, totuşi le dă pace

celor care se roagă. „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci, în orice, faceţi cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune şi prin cerere cu mulţumiri; şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înţelegere, va păzi inimile voastre şi gândurile voastre în Hristos Isus“ (Filipeni 4.6,7).

Conştienţa ascultării

Romani 8.31,32 ne spune: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? El, care, în adevăr, nu L-a cruţat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?“; iar în Ioan 16.27, Domnul Isus spune: „Tatăl Însuşi vă iubeşte“.

Dacă Dumnezeul cel atotputernic este de partea noastră şi ne iubeşte şi vrea să ne dăruiască toate lucrurile, câtă putere are atunci rugăciunea!

Dar aceasta nu este totul! În Ioan 14.13,14, Domnul Isus ne permite să ne rugăm în Numele Său şi ne promite că această rugăciune va fi ascultată. În Ioan 16.23 adaugă: „Orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da“. Nu există niciun fel de limită, niciun fel de nesiguranţă.

Aceasta devine clar şi când urmărim, în Scriptură, viaţa Domnului Isus. În Psalmul 109.4, Domnul Isus spune că viaţa Sa pe acest pământ a fost rugăciunea. Aceasta Îl caracteriza. El era Om adevărat, iar adevărata umanitate se manifestă prin dependenţă faţă de Dumnezeu. Dumnezeu Creatorul nu a creat omul ca fiinţă independentă, dar, prin faptul că omul vrea să fie independent faţă de Dumnezeu, el devine dependent faţă de Satan.

În Domnul Isus găsim Omul adevărat şi desăvârşit şi de aceea vedem şi dependenţa Lui deplină. În Isaia 50, despre Dumnezeu, El spune: „El Îmi trezeşte dimineaţă după dimineaţă, Îmi trezeşte urechea, ca să ascult ca un ucenic“ (ca unul care are nevoie să fie învăţat). Găsim, în Evanghelii, viaţa Sa de rugăciune.

În Evanghelia după Luca, Domnul Isus ne este prezentat ca Om adevărat, ca Fiu al Omului. În această evanghelie Îl

vedem pe Domnul Isus rugându-Se de opt ori, uneori chiar o noapte întreagă (3.21; 5.16; 6.12; 9.18; 11.1; 22.41; 23.34). De şapte ori Îl vedem rugându-Se înainte de cruce şi o dată în timp ce era pe cruce. Ceea ce este minunat sunt împrejurările în care Se ruga; ele sunt pline de învăţături importante pentru noi şi ele ne umplu inima de adorare. Nu vreau însă să vorbesc acum despre aceasta. Am vrut numai să atrag atenţia asupra faptului că Domnul Isus, care Se ruga aşa de mult, a putut să spună: „Ştiam că întotdeauna Mă asculţi" (Ioan 11.42). Fiecare rugăciune a Sa era ascultată, iar Domnul ştia dinainte acest lucru, chiar şi atunci când a fost vorba să învieze un mort care de patru zile se afla în mormânt.

De două ori, Dumnezeu a spus despre El: „Tu eşti Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea!" (Luca 3.22; 9.35; Matei 17.5) şi, de fiecare dată, în legătură cu rugăciunea Domnului Isus. Domnul Isus a spus: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Lui" (Ioan 4.34) şi „pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui" (Ioan 8.29). De aceea a putut Dumnezeu să asculte fiecare rugăciune a Sa, pentru că tot ceea ce Se ruga corespundea gândurilor Sale şi avea drept ţintă glorificarea Sa.

De aceea, când ne rugăm în Numele Domnului Isus, este sigur că vom fi ascultaţi, pentru că rugăciunea noastră va fi înaintea lui Dumnezeu ca şi cum ar veni din partea Domnului Isus, iar aceasta va fi, întotdeauna, ascultată.

Ce înseamnă a te ruga în Numele Domnului Isus?

După ce am văzut consecinţele pe care le are o asemenea rugăciune, este momentul să ne punem şi această întrebare: „Ce înseamnă să te rogi în Numele Domnului Isus?". Aceasta înseamnă să te rogi lui Dumnezeu în Numele Domnului Isus.

Oare înseamnă să rostim la final: „Te rugăm în Numele Domnului Isus", după ce am cerut tot ce am crezut de cuviinţă? Deseori se crede şi se face acest lucru, dar aceasta nu înseamnă că este şi corect.

A te ruga în Numele Domnului Isus înseamnă să te rogi în locul Său şi, ca atare, să fii îmbrăcat cu autoritatea şi cu drepturile Sale. Tocmai de aceea rugăciunea trebuie să poarte caracterul felului în care Se ruga Domnul Isus.

Dacă cineva s-ar duce la un vânzător de cărţi în numele unui om care este cunoscut drept un credincios serios şi i-ar cere o Biblie, acesta i-ar da-o fără probleme, dar dacă i-ar cere un joc de cărţi sau romane dubioase, nu l-ar crede, pentru că vânzătorul, cunoscându-l pe acel credincios, ştie că el nu ar comanda asemenea lucruri şi, prin urmare, cel care le cere nu a fost trimis de acel credincios. Aşa este şi cu rugăciunea în Numele Domnului Isus: ea trebuie să poarte caracterul rugăciunii Domnului Isus Însuşi. Aceasta înseamnă pe de o parte să fii în totală dependenţă, iar pe de altă parte, rugăciunea să aibă ca ţintă glorificarea lui Dumnezeu şi să fie în deplină concordanţă cu voia Sa.

Condiţii pentru ascultarea rugăciunii

În Ioan 15.7, Domnul spune: „Dacă rămâneţi în Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi orice vreţi şi vi se va face".

Găsim aici cea mai cuprinzătoare siguranţă pe care ne-o dă Dumnezeu atunci când ne rugăm pentru ceva. Nu există nicio excepţie în această privinţă. Ce poate să existe mai mult decât „orice vreţi"? – „cereţi orice vreţi şi vi se va face". Dar această asigurare este condiţionată: „Dacă rămâneţi în Mine şi cuvintele Mele rămân în voi". Aceasta este condiţia să fii, cu siguranţă, ascultat. Dacă rămânem în Domnul Isus, vom deveni tot mai asemănători cu El. Dacă rămân în noi cuvintele Sale, atunci sentimentele noastre, lucrurile pe care le preţuim şi tot ceea ce vrem vor coincide cu sentimentele şi cu interesele Sale, cu voia Sa. Şi atunci vom şti că toate acestea corespund pe deplin voii lui Dumnezeu. De aceea, aceeaşi făgăduinţă ne este dată şi în Ioan 16.23-27: „Pentru că voi M-aţi iubit şi aţi crezut că Eu am ieşit de la Dumnezeu".

În Evrei 11.6 mai avem o condiţie: „Pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este". „Dar să

ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc. Pentru că cine se îndoieşte seamănă cu valul mării, dus de vânt şi aruncat încoace şi încolo; pentru că, să nu gândească omul acela că va primi ceva de la Domnul: este un om nehotărât în gândurile sale, nestatornic în toate căile lui“ (Iacov 1.6-8).

Dumnezeu răspunde credinței. Oare cum ar putea El să asculte o rugăciune, dacă cel care se roagă nu are atâta încredere în El, încât să creadă că o va împlini?

În Matei 21.21-23, Domnul spune ceva similar. Acolo însă El adaugă că trebuie să existe dovada credinței.

Odată, un acrobat a întins o coardă peste Cascada Niagara. Mai întâi, pe această coardă, a mers cu o roabă, apoi în roabă a pus o păpuşă cât un om. După aceea şi-a întrebat spectatorii dacă l-ar crede în stare să ducă în roabă un om viu, iar toți au răspuns afirmativ. Când însă a cerut un voluntar, nimeni nu a avut curaj.

Tot aşa vorbeşte şi Domnul, nu numai despre credință, ci şi despre dovada pe care o aducem când spunem: „Ridică-te şi aruncă-te în mare“ (Matei 21.21).

Piedici în ascultarea rugăciunii

Oare cum este posibil ca atât de multe rugăciuni să nu fie ascultate? Găsim în Scriptură mai multe motive. În Daniel 10 vedem cum rugăciuni bune în esența lor nu sunt împlinite, pentru că Satan face tot posibilul să le împiedice împlinirea. De fapt nu le poate împiedica, ci doar le poate amâna împlinirea imediată, dacă Dumnezeu permite acest lucru. Uneori El îl permite, pentru a ne pune la încercare credința şi stăruința.

Şi la noi pot exista motive pentru care Dumnezeu nu ne poate asculta rugăciunile. În Isaia 59.2, lui Israel i se spune: „Ci nelegiuirile voastre au făcut o despărțire între voi şi Dumnezeul vostru şi păcatele voastre v-au ascuns fața Lui, ca să nu audă“. Psalmistul spune: „Dacă aş fi privit nelegiuirea în inima mea, Domnul nu m-ar fi auzit“ (Psalmul 66.18). În 1 Ioan 3.21,22 se spune: „Dacă inima noastră nu ne

condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; şi orice cerem, primim de la El, pentru că ţinem poruncile Lui şi practicăm cele plăcute înaintea Lui".

Scriptura ne prezintă diferite lucruri din cauza cărora inima noastră ne osândeşte şi rugăciunile noastre nu pot fi ascultate.

În Marcu 11.22 este amintită o altă piedică în ascultarea rugăciunii, anume refuzul de a ierta (vezi şi Efeseni 4.32). Posibilitatea apropierii noastre de Dumnezeu se bazează pe faptul că, în Hristos, Dumnezeu ne-a iertat toate păcatele. Oare cum am putea avea libertate, dacă nu am ierta tot ceea ce alţii ne-au greşit?

Iacov spune: „Cereţi şi nu primiţi, pentru că cereţi rău, ca să risipiţi în plăcerile voastre" (Iacov 4.3). Dacă Îi cerem lui Dumnezeu ceva ce ar satisface poftele inimii noastre şi dorinţele firii celei vechi, cum ar putea Dumnezeu oare să ne dea asemenea lucruri? Dumnezeu urăşte firea cea veche şi a judecat-o pe cruce (Romani 8.3). El ne spune să ne socotim morţi faţă de păcat (Romani 6.11) şi să omorâm mădularele noastre aici pe pământ (Coloseni 3.5-17). „Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile şi cu poftele ei" (Galateni 5.24). Oare a cere astfel de lucruri nu este o dovadă că nu au rămas în noi cuvintele Domnului Isus (Ioan 15.7) şi că felul nostru de a gândi este total împotriva felului de a gândi al Domnului Isus şi împotriva sentimentelor lui Dumnezeu?

1 Petru 3.1-7 enumeră şi alte motive. Relaţiile în viaţa de familie dintre soţ şi soţie, dintre părinţi şi copii pot fi o piedică în ascultarea rugăciunilor. Cum putem oare să avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu, dacă nu sunt în ordine toate lucrurile din familie şi dacă mai există probleme care trebuie rezolvate?

Rugăciuni după voia Sa

Înainte de toate, trebuie să ne judecăm în lumina lui Dumnezeu şi să mărturisim înaintea Domnului ce nu este bine, iar dacă este necesar, şi înaintea oamenilor, ca aşa să

fim curăţiţi, prin judecata de sine. Numai atunci vom avea îndrăzneală să venim înaintea lui Dumnezeu.

Ca să fim siguri că vom primi ceea ce cerem, trebuie să ne rugăm potrivit voii Sale. Oare cum ştim care este voia Tatălui? El ne-a lăsat, în Cuvântul Său, gândurile Sale şi, dacă suntem într-o părtăşie zilnică cu El, vom cunoaşte, prin Duhul Sfânt, gândurile Sale. De aceea este de mare importanţă o cercetare zilnică a Cuvântului. Oare cum ar putea Dumnezeu să împlinească o rugăciune, dacă cerem un lucru pe care El ni l-a dat deja? De exemplu: ceri venirea Duhului Sfânt peste tine, dar Scriptura arată explicit că El a fost dat şi că, acum, locuieşte pe pământ, în adunare, şi, personal, în fiecare credincios; sau te rogi pentru eliberarea de păcatul care locuieşte în tine, dar El deja a fost judecat în Domnul Isus pe cruce (Romani 8.3; 2 Corinteni 5.21).

Prin Cuvânt şi prin părtăşia zilnică cu Domnul, învăţăm să cunoaştem voia lui Dumnezeu. Numai în acest fel Îl putem ruga potrivit voii Sale, pentru a avea siguranţa că El ne va împlini rugăciunile.

Rugăciuni necontenite

Este atunci adevărat că se pot ruga numai credincioşii crescuţi, adică aceia care au cercetat Cuvântul lui Dumnezeu?

Din fericire, nu! Oare un părinte i-ar spune copilului lui că nu trebuie să-i mai ceară nimic până când nu va fi matur, deoarece copilul cere într-un mod precar şi, uneori, chiar lucruri imposibile? Nu! Părinţii chiar se bucură atunci când copilul vine să le ceară ceva. Pentru ei, aceasta este dovada faptului că el este convins că ei îi sunt părinţi, că nu se poate descurca singur şi că se bazează pe dragostea şi pe grija lor, chiar dacă, de cele mai multe ori, o face inconştient. Dumnezeu Tatăl nostru ne ascultă cu multă bucurie glasul atunci când ne apropiem de El. Este normal, deoarece suntem copiii Lui. Despre Pavel, care se convertise de curând, Domnul spune: „Iată, el se roagă“, iar tesalonicenilor, tineri în credinţă, le scrie: „Rugaţi-vă neîncetat“. Acest mare

apostol, prin ale cărui predici s-au întors la Dumnezeu milioane de oameni şi care a primit şi descoperiri deosebite prin care Dumnezeu i-a transmis tot planul Său, el, care a fost în al treilea cer şi care a auzit cuvinte de nespus (2 Corinteni 12.2-4), era atât de convins de puterea rugăciunii acestor tineri credincioşi, încât le-a cerut: „Fraţilor, rugaţi-vă pentru noi“ (1 Tesaloniceni 5.17,25). Cea mai clară dovadă a creşterii unui credincios este, fără îndoială, faptul că îşi dă seama de importanţa rugăciunii şi că, fără rugăciune, nimic nu are nicio valoare.

Dumnezeu Tatăl nostru ne spune: „Faceţi cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune şi prin cerere cu mulţumiri“. Chiar dacă Îi cerem uneori lucruri nebuneşti, pe care dragostea Sa nu ni le poate da, totuşi El ne-a făgăduit că „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înţelegere, va păzi inimile voastre şi gândurile voastre în Hristos Isus“ (Filipeni 4.6,7). Să dea Domnul ca şi eu şi voi să realizăm valoarea rugăciunii şi să facem tot mai des uz de acest privilegiu! Cât de fericite vor fi atunci inimile noastre şi ce mărturie va fi viaţa noastră!

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Sunteţi botezaţi?

Dragi prieteni,

Am vrut, de fapt, să vă scriu despre Cina Domnului, dar există ceva care trebuie făcut înainte de aceasta.

Aceasta este o întrebare importantă. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine va crede şi va fi botezat va fi mântuit“ (Marcu 16.16). Deci cine nu este botezat nu este mântuit. Găsim aceasta şi în alte locuri din Scriptură. De exemplu, aşa scrie în 1 Petru 3.21: „Această imagine, botezul, vă mântuieşte şi acum“. La aceasta, cu siguranță, nu v-ați gândit şi pare în contradicție cu ceea ce v-am scris în primele scrisori. Aceasta se întâmplă din cauză că, prin mântuire, se înțelege numai „a ajunge în cer“ sau „a te pocăi şi a primi iertarea păcatelor“. Scriptura însă leagă de cuvântul „mântuire“ şi un alt gând. Acest lucru apare foarte limpede în Fapte 2.40: „Salvați-vă din generația aceasta perversă“. Aici nu este nicidecum vorba despre a ajunge în cer sau a primi iertarea păcatelor. Vezi şi Romani 10.9,10.

Când este vorba despre „Cum se ajunge în cer?“, botezul nu are nicio importanță. Relația noastră veşnică cu Dumnezeu, poziția pe care o vom ocupa în veşnicie depind de mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu şi de credința în Domnul Isus. Tâlharul de pe cruce nu a fost botezat. Totuşi, Domnul Isus îi spune: „Astăzi vei fi cu Mine în rai“. Mii de oameni, mai târziu, s-au pocăit pe patul de moarte şi au mers la Domnul Isus, fără să fi fost botezați. Botezul are o importanță deosebită pentru poziția noastră pe acest pământ.

Ce înseamnă botez?

Botezul era, în general, cunoscut la iudei. Prin aşa-numitul botez al prozeliților, un păgân îşi părăsea poporul şi trecea la poporul iudeu. Găsim acest gând şi la Ioan Botezătorul. El spunea că judecata era chiar la uşă (Luca 3.7-9,16-20). Cei care primeau cuvântul său erau botezați şi, prin aceasta, se despărțeau de poporul necredincios. Şi Domnul Isus S-a lăsat botezat, pentru a se face una cu rămăşița credincioasă. El a intrat, prin poartă, în curtea oilor (Ioan 10.1-3).

Găsim acest gând explicit şi la aşa-numitul botez creştin.

Evanghelia după Matei Îl prezintă pe Domnul ca Împărat al lui Israel. Când i-a trimis pe ucenici să predice (Matei 10.5), El le-a spus: „Nu mergeți pe vreo cale a națiunilor şi nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel“.

Israel însă şi-a lepădat împăratul. Atunci Domnul a spus că „Împărăția cerurilor“ nu va fi ridicată în glorie, ci într-o formă în care împăratul este absent, iar duşmanul are încă puterea de a deveni activ (Matei 13). În acelaşi timp, Domnul arată că împărăția nu se răsfrânge numai asupra lui Israel; „ogorul este lumea“. „Cel care seamănă sămânța bună este Fiul Omului“ (versetele 38 şi 37). După ce Domnul a fost lepădat pe deplin şi răstignit, El i-a chemat pe ucenicii Săi în Galileea, departe de Ierusalim. Acolo, le-a dat misiunea să vestească evanghelia tuturor neamurilor. Toți aceia care

primeau evanghelia nu mai trebuiau adăugați la Israel, ci trebuiau botezați în Numele Domnului Isus. Trinitatea a fost pe deplin descoperită prin faptul că Împărăția a venit în Persoana Împăratului. Dar, întrucât Dumnezeu este cunoscut pe acest pământ numai prin Domnul Isus, Scriptura ne spune deseori ca cei credincioşi să fie botezați pentru Numele Său.

Botezat pentru Domnul Isus cel răstignit

Din 1 Corinteni 10.2 reiese clar ce înseamnă „botezat pentru". Aceasta înseamnă să fii adăugat la cineva, chiar să ajungi în poziția sa. Israeliții au fost botezați în nor şi în mare pentru Moise. Tot aşa, şi noi suntem botezați pentru Numele Domnului Isus (Fapte 19.5). Nu suntem însă botezați pentru Domnul cel viu, glorificat în cer. Desigur, suntem uniți cu El. Avem părtăşie cu El încă de pe acum şi putem împărtăşi gloria Sa în veşnicie cu tot ce a câştigat El prin lucrarea de pe cruce.

Lumea aceasta însă nu-L cunoaşte ca Cel înviat şi Cel glorificat. Ultima dată, ea L-a văzut murind pe cruce şi fiind îngropat. Pentru ea, El este Cel care a suferit o moarte dispreţuitoare după care a fost îngropat, ea fiind cea care l-a omorât.

Deci tocmai pe Acest dispreţuit L-am primit noi. Dumnezeu ne-a făcut cunoscut că numai în Numele Acestui lepădat putem găsi mântuire (Fapte 4.11,12). Prin El am primit iertarea păcatelor şi viața veşnică. Vom împărtăşi cu El, pe veci, locul Său în glorie. Dorim, ca atare, să împărtăşim cu El şi locul lepădării pe acest pământ.

Aceasta corespunde gândurilor lui Dumnezeu: „Dacă, într-adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim şi glorificați împreună cu El" (Romani 8.17).

„Lumea întreagă zace în cel rău" (1 Ioan 5.19)

Dumnezeu l-a creat pe Adam în curăție şi nevinovăție. Dar el nu L-a ascultat pe Dumnezeu, devenind un păcătos. Urmaşii săi s-au unit să aibă putere împotriva lui Dumnezeu în vederea anihilării blestemului pe care Dumnezeu îl

rostise pe acest pământ. Cain a ridicat primul oraş. Urmaşii săi au fost inventatorii care au făcut viaţa mai confortabilă. Apoi oamenii s-au unit ca împreună să devină mari şi puternici (Geneza 11.4). În acest fel s-a întemeiat lumea ca sistem. Dumnezeu S-a preocupat de această lume. A avertizat-o prin Noe. După potop, a dăruit un nou început pe un pământ curăţit.

După ce, din nou, omenirea s-a abătut de la El, îndreptându-se spre idolatrie, Dumnezeu l-a ales pe Avraam, a vorbit cu el, i-a pus deoparte seminţia faţă de celelalte popoare, i-a dat legi şi drepturi, a făcut cu el un legământ şi a adus poporul Israel în ţara Sa, ţara lui Emanuel.

Ştim rezultatul. Şi urmaşii lui Avraam s-au abătut de la El, deşi Dumnezeu le vorbise disciplinându-i, dându-le judecători, împăraţi sau profeţi. Mai târziu, L-a trimis pe Fiul Său. A vrut să le ierte păcatele şi L-a trimis pe Domnul Isus ca Împăciuitor. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greşelile lor“ (2 Corinteni 5.19). Dar, în loc ca lumea să primească mâna întinsă a lui Dumnezeu, L-a lepădat pe Domnul Isus. „Nu vrem ca Acesta să împărăţească peste noi“ (Luca 19.14). Motivul pentru osândirea Sa a fost că era Fiul lui Dumnezeu. L-au răstignit şi L-au ucis cu infamie, luându-şi asupra lor toată responsabilitatea.

Toată lumea s-a unit împotriva Domnului, la cruce. Irod şi Pilat au devenit prieteni. Marele preot şi cărturarii, care formau împreună puterea supremă în ceea ce priveşte slujba faţă de Dumnezeu, s-au unit cu romanii, cea mai mare putere politică (inscripţia pusă pe cruce era scrisă în cele trei limbi de circulaţie ale lumii). În lupta aceasta împotriva lui Dumnezeu, toţi erau conduşi de Satan.

Acolo, la cruce, a fost făcută cunoscut pe deplin starea lumii, nu numai a acelora care erau prezenţi acolo, ci şi a întregului sistem organizatoric al lumii. Toate mijloacele care stăteau la dispoziţia acestui sistem au fost folosite împotriva lui Dumnezeu.

În această situație nu mai exista har pentru lumea aceasta. După cruce, Dumnezeu nu mai avea nimic de oferit. Nu mai rămăsese decât judecata pe care, în curând, Dumnezeu o va aplica fără îndurare. Acest lucru ni-l descrie Apocalipsa în capitolele 6–20.

Dacă Dumnezeu nu a permis ca această judecată să aibă încă loc, nu se datorează decât faptului că El vrea să acorde har fiecăruia în parte. De aceea, El poruncește, fiecăruia personal, să se pocăiască, spunând: „Împăcați-vă cu Mine!".

Crucea lui Hristos

La cruce, Dumnezeu a privit asupra lumii cu mânie. Cum oare ar fi putut fi altfel în fața disprețului şi a batjocurii arătate de lume Fiului Său? Exista însă pe acest pământ un loc la care a privit cu toată plăcerea şi cu toată dragostea. Acesta era crucea. Şi a privit spre Acela care era răstignit pe ea. Când toată lumea, cu toate aspectele ei, s-a unit pentru a fi împotriva Aceluia care era pe cruce, Dumnezeu – după cele trei ore de întuneric – n-a lăsat nicio urmă de îndoială asupra faptului că era de partea Celui răstignit.

Iată cum este situația pe acest pământ, de la cruce încoace: pe de o parte lumea, care L-a omorât pe Hristos şi care nu-L cunoaşte altfel decât răstignit şi îngropat; pe de altă parte crucea şi aceia uniți cu ea. Dumnezeu oferă încă harul Său fiecăruia în parte. Aceasta însă numai prin Isus. Dumnezeu L-a înviat şi L-a făcut Domn şi Hristos (Fapte 2.36). Mântuirea şi scăparea de judecată nu sunt posibile decât prin credința în Cel răstignit şi prin primirea Lui ca Domn. „Dar noi Îl predicăm pe Hristos răstignit: pentru iudei, poticnire; şi pentru națiuni, nebunie; dar pentru cei chemați, şi iudei şi greci, Hristos este puterea lui Dumnezeu şi înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1.23,24).

Voi L-ați primit pe Domnul Isus ca singura cale pe care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu pentru a primi iertarea păcatelor. L-ați primit însă şi ca Domn al vostru şi

veţi fi uniţi, pe veci, cu El şi veţi avea parte de consecinţele minunate ale lucrării de pe cruce.

Oare ce înseamnă aceasta pentru viaţa de pe acest pământ? Aceasta înseamnă că aţi recunoscut că lumea L-a nedreptăţit, răstignindu-L, ba chiar mai mult, că aţi trecut din tabăra lumii la Domnul Isus, iar acum aparţineţi familiei lui Dumnezeu.

Aceasta însă trebuie făcută cunoscut şi în public. Nu este suficient ca acest lucru să fie făcut numai în inimă. Şi în exterior trebuie să fiţi clar separaţi de lumea aceasta. De aceea nu a fost suficient ca Israel să stea numai la adăpostul sângelui mielului, ci a trebuit să iasă din Egipt; şi doar după ce au trecut prin Marea Roşie spune Cuvântul lui Dumnezeu că au fost mântuiţi. Am văzut, în 1 Corinteni 10, că trecerea prin Marea Roşie este o imagine a botezului.

Prin botez, trecem, în mod public, de partea Domnului Isus, Cel lepădat şi răstignit de lume. Aceasta este mărturisirea adevărată a fiecăruia în parte, pentru că, prin el, spunem în public că Îl recunoaştem pe Domnul Isus ca Cel răstignit şi, în faţa lumii, am trecut de partea Lui. „Sau nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi pentru Hristos Isus, am fost botezaţi pentru moartea Lui?" (Romani 6.3).

Din momentul în care am făcut acest pas, Dumnezeu ne vede în cârmuirea Sa ca aceia care am trecut din această lume, care stă sub judecata Sa, la Mântuitorul care a murit şi care a purtat judecata pentru noi. Astfel nu mai există judecată, ci, din contră, eliberare de sub puterea păcatului, a lumii, a lui Satan şi a legii. De aceea Anania îi spune lui Saul: „Ridică-te şi fii botezat şi fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Lui" (Fapte 22.16). Oare nu îi erau spălate păcatele lui Saul? Sigur, în ce priveşte aspectul veşnic al mântuirii. Dacă ar fi murit înainte să se boteze, cu siguranţă ar fi ajuns în cer, dar, dacă ne referim la cârmuirea lui Dumnezeu pe acest pământ, ele nu erau îndepărtate. Văzut din exterior, el aparţinea încă lumii acesteia care se află sub judecată.

De aceea, 1 Petru 3 scrie: „Această imagine, botezul, vă salvează şi acum". Aşa cum Noe a trecut prin apele judecății, din locul judecății în locul plăcerii divine (pământul curățit, Geneza 8.21), tot aşa şi noi trecem prin apa botezului care vorbeşte despre judecarea lui Dumnezeu la cruce a păcatelor şi ajungem la Isus cel mort asupra Căruia ochii lui Dumnezeu se odihnesc cu plăcere. De aceea, în Fapte 2.40,41, Petru spune: „Salvați-vă din generația aceasta perversă! Aceia deci care au primit Cuvântul lui au fost botezați".

Te întreb încă o dată: „Eşti botezat?". Dacă încă nu eşti botezat, atunci, în ceea ce priveşte pământul acesta, nu eşti creştin, pentru că nu ai ocupat încă poziția publică de creştin în singurul fel în care Cuvântul lui Dumnezeu o recunoaşte. Ați învățat să-L cunoaşteți pe Domnul Isus ca pe Acela de la care, prin moartea Sa, ați primit iertarea păcatelor şi viața veşnică şi cu care veți fi uniți în toată gloria veşnică, iar acum să nu vreți ca şi aici, pe acest pământ, să recunoaşteți, public, că sunteți uniți cu El în locul acesta disprețuit şi urât de lume?

Bineînțeles, nu am atins toate aspectele botezului prin ceea ce am spus până acum. M-am limitat numai la primul aspect, dar care este cel mai important.

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Cina Domnului

Dragi prieteni,

A venit momentul să vă spun câteva lucruri despre Cina Domnului. Este remarcabil că cele două mari semne vizibile ale creştinismului – botezul şi Cina Domnului – arată unirea sau identificarea noastră cu Domnul care a murit. Cum am văzut, botezul se referă la poziția noastră exterioară în această lume. De aceea, el este un lucru strict personal. Chiar dacă s-ar boteza dintr-o dată 3.000 de suflete, ca în Fapte 2, botezul rămâne, pentru fiecare, un lucru personal. În schimb, deşi are loc pe acest pământ, Cina Domnului se referă la poziția reală de mădular în Trupul lui Hristos. De aceea, trăsătura importantă a Cinei Domnului este comuniunea. Dacă o persoană ar lua singură pâine şi vin pentru a sărbători Cina Domnului, ar fi în totală contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, căruia i s-a încredințat deosebita slujbă de a vesti adevărul cu privire la Adunare şi la unitatea ei cu Hristos, spune: „Pentru că Hristos nu m-a trimis să botez“ (1 Corinteni 1.17), deşi el însuşi a fost

botezat şi, la rândul său, a botezat pe alţii. În aceeaşi epistolă, vorbeşte despre o descoperire deosebită primită de la Domnul – Cina – căreia îi dedică două capitole.

Aspectul personal ocupă un loc important în Scriptură. Fiecare om trebuie să se pocăiască, să vină personal la Dumnezeu, să creadă în Isus şi în sângele Său şi, tot personal, să ocupe (prin botez) locul lepădării cu Domnul cel răstignit. Una dintre marile erezii ale Bisericii Catolice este că tăgăduieşte aspectul personal şi consideră totul ca fiind o problemă a bisericii. Tot o mare erezie este cea a Bisericii Protestante, care trece cu vederea faptul că există lucruri comune, considerând totul ca fiind individual; fiecare trebuie să lucreze potrivit gândurilor sale împreună cu cei care gândesc la fel ca el. Scriptura însă leagă mari binecuvântări de ideea de comuniune. Faptul că Cina a fost instituită în prezenţa tuturor ucenicilor n-a fost o simplă întâmplare, ci aceasta corespundea principiului Cinei, a cărei ţintă este să vestească moartea Domnului spre amintirea Sa. Aceasta poate să o facă numai cei care fac parte din trupul lui Hristos (1 Corinteni 10.16,17). Orice osteneală de a sărbători Cina Domnului fără a fi un mădular al trupului lui Hristos şi fără a umbla ca atare anulează caracterul acesteia. Când a instituit-o, Domnul a vorbit numai la plural, adică S-a adresat tuturor ucenicilor. Găsim acest lucru şi în 1 Corinteni 10 şi 11 şi în unele locuri în care Cina mai este amintită (în afara Evangheliilor).

Instituirea Cinei

Matei 26, Marcu 14 şi Luca 22 sunt locuri care ne descriu Cina Domnului. Din primele două înţelegem că Cina a fost instituită după ce Domnul vorbise despre trădarea lui Iuda şi după ce acesta ieşise afară. Din Evanghelia după Luca am putea crede că Iuda a ieşit afară după Cină, dar trebuie să ţinem cont că, în evanghelia Sa, Luca nu vorbeşte respectând cronologia, ci un punct de vedere moral.

Din toate locurile însă se vede că Domnul a instituit Cina la sfârşitul sărbătorii Paştelui. Paştele reprezenta amintirea

mielului jertfit cu mult timp în urmă (Exod 12) pentru a păzi poporul de judecata lui Dumnezeu. Acum venise clipa ca Mielul cel adevărat de Paşte să fie înjunghiat (1 Corinteni 5.7) şi ca sângele Său să fie vărsat pentru mulți (Matei 26.28). Domnul Isus ştia că avea să fie prins în acea noapte şi că avea să fie răstignit. Ştia că avea să ne poarte păcatele în trupul Său (1 Petru 2.2) şi că avea să fie făcut păcat de către Dumnezeu (2 Corinteni 5.21). Ştia că aceasta însemna să fie părăsit de Dumnezeu. Ştia prețul deplin pe care trebuia să-l plătească pentru mântuirea noastră, iar ce a însemnat aceasta pentru El vedem în Ghetsimani, unde diavolul I le pune pe toate înaintea ochilor, încercând să-L aducă la neascultare.

În aceste clipe, Domnul caută comuniune cu prietenii Săi. Mai târziu, în Ghetsimani, îi va ruga: „Rămâneți aici şi vegheați împreună cu Mine“. Şi, când i-a găsit dormind, le-a spus: „Aşa, n-ați fost în stare un singur ceas să vegheați împreună cu Mine?“ (Matei 26.38-40). Deci, „în noaptea în care a fost vândut“, a instituit Cina Domnului (1 Corinteni 11.23).

Aceasta nu era o noutate pentru ucenici. Ca şi în cazul botezului, El lua un obicei deja existent şi îi conferea un sens nou, mai profund: îi identifica cu Sine şi cu moartea Sa. În Ieremia 16.5-7 vedem că unul dintre obiceiurile iudaice era acela de a se ține o cină de jale pentru cel mort, în amintirea căruia se mânca şi se bea. Păstrând acelaşi sens, Dumnezeu instituise Paştele în amintirea mielului înjunghiat, a salvării minunate de sub judecata lui Dumnezeu şi de sub puterea lui Faraon şi a Egiptului, iar toate acestea se aflau pe temeiul sângelui vărsat al mielului. În Vechiul Testament nu găsim, în timpul sărbătorii Paştelui, niciun pahar. Acesta a fost adăugat de Domnul (Luca 22.17). Astfel, după ce a completat această imagine, desăvârşind-o, a pus-o deoparte (versetul 18). Apoi preia această formă, pentru a-i da o nouă semnificație. „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea! Tot astfel şi paharul după cină“ (versetele 19 şi 20).

Semnificația Cinei Domnului

„Faceți aceasta în amintirea Mea!" Deci ea reprezintă o amintire a Domnului, nu a gloriei Sale înainte de a deveni om sau a umblării Sale pe acest pământ, nici măcar a morții Sale de pe cruce şi a tot ceea ce a trebuit să sufere acolo. „Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta şi beți paharul, vestiți moartea Domnului" (1 Corinteni 11.26). Simbolurile folosite susțin pe deplin aceasta. Pâinea care, potrivit cuvintelor Domnului, reprezintă trupul Său, o dă ucenicilor Săi şi numai apoi le dă, separat, şi vinul, imagine a sângelui Său. Despărțirea trupului de sânge vorbeşte exclusiv despre un Mântuitor mort.

Da, aceasta este învățătura despre Cină: este o masă comună în amintirea Aceluia care, odată, a murit.

Cât de fireşti sunt lucrurile care o compun! Oare există ceva mai banal decât o pâine care este mâncată zi de zi? Oare există ceva mai firesc decât vinul care, în regiunile din sud, se bea cum se bea cafeaua sau ceaiul? Dar ce însemnătate prețioasă le-a dat Domnul!

Este cu adevărat o masă. Mâncăm din pâine şi bem din vin. Este bine să fim conştienți de aceasta şi să luăm nu numai o firimitură din pâine şi o picătură din vin. Pâinea este o simplă pâine, vinul este un simplu vin şi aşa şi rămân. Prin mulțumirea care se aduce înainte ca pâinea să fie împărțită, ele nu se transformă în altceva. Din 1 Corinteni 11.24 şi Luca 22.19 aflăm că binecuvântarea – din Matei 26.26 şi din Marcu 14.22 – înseamnă a mulțumi şi a lăuda. Acest lucru este recunoscut şi din Efeseni 1.3, unde apostolul Îl binecuvântează pe Dumnezeu, iar în Matei 14.19, vedem că Domnul a binecuvântat. Prin urmare, nimeni nu va îndrăzni să susțină că cele 5 pâini şi cei 2 peşti nu au mai rămas pâine şi peşte.

Acest lucru este foarte important. Aşa ne dăm seama că învățătura catolică a transsubstanțierii (care susține că prin cuvintele preotului care împarte cina, pâinea şi vinul s-ar transforma în trupul şi în sângele Domnului) şi învățătura luterană a consubstanțierii (Hristos este prezent trupeşte în, cu şi printre) sunt în contradicție deplină cu Scriptura şi

au drept consecințe tăgăduirea lucrării odată împlinite. De multe ori, Domnul a folosit imagini cu privire la Sine Însuşi. El a spus: „Eu sunt uşa oilor“, „Eu sunt Păstorul cel bun“ (Ioan 10). În Ioan 14, El a spus: „Eu sunt calea şi adevărul şi viața“. Este foarte clar că El a folosit imagini.

Moartea Domnului

Cine poate înțelege sensul acestor două cuvinte: „Moartea Domnului“? El, Domnul, a mers în moarte. Ce dragoste, ce har şi îndurare, ce plan al lui Dumnezeu! Prințul vieții, Izvorul vieții a murit şi a fost înmormântat! Ce har că a luat întru totul locul nostru! El nu numai că a purtat păcatele noastre în trupul Său, dar a fost făcut chiar păcat. Câtă mulțumire şi ce adorare se trezesc în inima noastră, privindu-L pe Domnul Isus în acest fel! Pentru noi a mers în moarte. Dragostea Lui a fost atât de mare, încât a vrut să plătească acest preț pentru mântuirea noastră. „Pentru că dragostea este tare ca moartea; gelozia este neînduplecată ca Locuința morților, jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Ape multe nu pot stinge dragostea, nici şuvoaiele n-o îneacă. Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund disprețuit“ (Cântarea Cântărilor 8.6,7). Vezi şi Psalmul 69.1-2.

Ce ascultare a dovedit El față de Dumnezeu! A fost gata să moară – şi cu ce fel de moarte! – ca să împlinească voia lui Dumnezeu. Ce fel de gândire a avut El, încât S-a smerit până la moarte, da, chiar moarte pe cruce!

De aceea, ca gazdă, Domnul Isus ne invită la masa Lui pentru a vesti moartea Sa, în amintirea Sa. Nu, nu mergem acolo pentru a primi ceva. Cina nu este un mijloc de har (un sacrament[1]). Scriptura nu vorbeşte nicăieri despre aşa ceva. Domnul glorificat ne invită la masa Sa ca să ne amintim de moartea Sa pe care a suferit-o acum 2.000 de ani. Acest lucru

[1] În general, Ioan 6 este folosit ca suport pentru afirmația că Cina este un sacrament. Dar în acest loc nu se vorbeşte despre Cină – care nu fusese instituită până atunci. Domnul nu vorbeşte nici despre trup,

îl vom face şi în veşnicie. În Apocalipsa 5 vedem Mielul, „stând ca înjunghiat", în cer, aşa cum odată Domnul a fost pe acest pământ. Aşa cum cerul se va umple de mulţumire şi de adorare când Îl vom privi ca Miel înjunghiat, aşa se întâmplă acum, pe pământ, la vestirea morţii Sale. Contemplându-L, inimile noastre se încălzesc şi, prin cântări şi prin mulţumiri, sunt pline de El, iar din inimile noastre, chiar şi în clipele de tăcere, se înalţă admiraţie şi adorare.

Desigur că numai cei care sunt creştini pot să simtă aceste lucruri. Numai aceia care ştiu că păcatele le sunt iertate şi că au pace cu Dumnezeu pot ocupa această poziţie. Prin participarea lor, ei exprimă faptul că au parte de El şi de lucrarea Sa (1 Corinteni 10.16). Nu este oare, în acest loc, neliniştea cu privire la păcatele proprii o tăgăduire a lucrării Sale desăvârşite prin care El i-a desăvârşit pentru totdeauna pe ai Săi? (Evrei 10.14).

Aici nu are loc exercitarea niciunui dar, ci suntem adunaţi numai ca preoţi, pentru a-I aduce jertfe de laudă şi de mulţumire, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Său"

---

nici despre pahar – cu semnificaţia pe care o au la Cină – ci despre carnea şi sângele Său, care au o cu totul altă însemnătate.

Notă. Asupra acestei probleme, pentru o mai bună înţelegere de către cititor, dăm următoarea explicaţie:

Prin expresia „acesta este trupul Meu" (Luca 22.19), dogma înţelege sensul literal. Totuşi, verbul „a fi" poate fi întrebuinţat şi cu un alt sens. Principalele dicţionare dau cuvântului grecesc „*eimi*" sensul „a însemna", „a indica". Acesta este sensul propriu de bază al cuvântului. De aceea el este uneori tradus prin „a însemna", „a vrea să zică", „a înţelege" (ca de exemplu în Matei 9.13; Fapte 2.12; 10.17). Acolo însă unde este vorba de o schimbare, de o metamorfozare, întotdeauna este întrebuinţat cuvântul „*ginomai*". De exemplu, în Ioan 2.9, unde este vorba de transformarea, la propriu, a apei în vin, nu este scris „apa care era vin", ci „apa făcută vin". Cuvântul întrebuinţat în acest loc este „*ginomai*".

În 1 Corinteni 10.17 este scris: „Noi, care suntem mulţi, suntem o pâine". Ar însemna oare aceasta că devenim toţi pâine din făină şi grâu?

Prin urmare, dacă aţi înţeles diferenţa dintre „*eimi*" (folosit cu sensul de „a însemna") şi „*ginomai*" (folosit pentru a desemna transformarea), atunci totul devine foarte clar.

(Evrei 13). Aici orice apostol este ca un simplu credincios, unul care are o poziție de conducător în adunare sau altul cu un dar deosebit pentru slujbă nu sunt decât simpli adoratori între adoratori.

Ați auzit şi voi invitația Domnului şi i-ați dat ascultare?

Când și cât de des trebuie să sărbătorim Cina?

În veşnicie Îl vom binecuvânta şi Îl vom adora pentru totdeauna pe Mielul. În primele zile fericite ale adunării, ei sărbătoreau zilnic cina (Fapte 2.46). Mai târziu, când circumstanțele s-au schimbat şi nu se mai puteau întâlni zilnic, îi vedem că o făceau în prima zi a săptămânii. Dumnezeu, care vrea să-I cunoaştem voia în toate, ne-a lăsat şi acest lucru în Cuvântul Său, ca noi să îl putem cunoaşte. În Fapte 20.7 scrie că frații erau adunați pentru a frânge pâinea. Nu erau strânşi laolaltă să-l asculte pe Pavel, deşi era apostol, ci erau strânşi cu un alt scop, cu mult mai presus. Totuşi, în această strângere laolaltă, lui Pavel i s-a oferit ocazia să şi vorbească. Felul în care ne sunt transmise acestea ne lasă să înțelegem că era un obicei să se strângă cu acel scop.

Dacă am înțeles ceva din acest minunat privilegiu şi am ocupat locul pentru a împlini slujba şi pentru a vesti moartea Domnului până va veni El şi dacă, în plus, am auzit invitația Domnului nostru iubit, „Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine“, care ne roagă, „să faceți aceasta în amintirea Mea!“, oare nu doreşte inima noastră să o facă cât mai des?

Nu este oare „ziua Domnului“ cea mai potrivită zi pentru aceasta, ziua în care El a înviat şi în care, timp de două săptămâni, a venit în mijlocul ucenicilor adunați? (Ioan 20.19,26).

Să te cercetezi pe tine însuți

Referitor la Cina Domnului, Scriptura ne îndeamnă să ne cercetăm pe noi înşine, dar nu pentru a afla dacă suntem vrednici să ocupăm acest loc (întrucât fiecare creştin este

vrednic de aceasta). Să te îndoieşti de aceasta înseamnă să pui la îndoială valoarea lucrării Domnului Isus.

Aici este vorba despre ocuparea acestei poziţii într-un mod vrednic. Chiar dacă este adevărat că la Cină este vorba de o simplă mâncare – pâine şi vin – totuşi ea este „Masa Domnului" şi El este gazda noastră. Pâinea frântă şi vinul vărsat sunt semne ale vieţii Sale date şi ale sângelui Său vărsat. Trebuie să fim conştienţi de acest lucru când venim cu acest scop şi de aceea sunt necesare verificarea şi judecata de sine. Tot ce nu este în concordanţă cu acest loc trebuie îndepărtat prin judecată de sine.

Corintenii uitaseră acest lucru. „N-au deosebit" trupul, pentru că făceau ca şi cum ar fi fost cina lor proprie. Prin urmare, Domnul a trebuit să intervină cu judecată. „De aceea sunt mulţi între voi slabi şi bolnavi şi mulţi adorm". Dacă nu suntem noi cei care ne gândim la cinstea Domnului, atunci El este nevoit să o facă singur. Cât de serios este acest gând!

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Masa Domnului

Dragi prieteni,

În scrisoarea precedentă am văzut ce spune Cuvântul lui Dumnezeu – în Evanghelii şi în 1 Corinteni 11 – despre Cina Domnului. Am văzut că este o Cină în amintirea morţii Domnului Isus. Doresc să vorbesc acum despre un alt aspect al Cinei Domnului: comuniunea.

În 1 Corinteni, apostolul Pavel dă răspunsuri la mai multe întrebări care i-au fost puse. De exemplu, a fost întrebat dacă un creştin are voie să mănânce carne de la animale jertfite idolilor. La această întrebare, el dă răspuns în capitolul 8 şi continuă în capitolul 10.

În Corint existau credincioşi care erau de părere că un idol nu este nimic altceva decât o bucată de lemn sau de piatră şi, prin urmare, jertfele aduse lor puteau fi mâncate fără nicio problemă. Astfel, considerau că puteau merge liniştiţi în templul idolilor să mănânce, întrucât nu există decât un singur Dumnezeu şi, prin urmare, nu există idoli; considerau că nu este vorba decât de o formă, lipsită de

vreo semnificaţie şi cu care ar fi putut avea de a face pentru a nu fi poticnire pentru cei dintre păgâni. Apostolul ştia că un idol nu este nimic. El atenţionează însă că în spatele idolilor sunt ascunşi demoni, aşa cum Dumnezeu a spus în Deuteronom 32.17. În realitate deci, jertfele sunt aduse demonilor. În cazul jertfelor păgâne, ca şi în cazul celor iudaice, omul avea părtăşie cu altarul pe care jertfea şi de pe care lua şi mânca. Poţi să fii părtaş la rău fără să-l fi făcut personal. În asemenea cazuri, adevărata înţelepciune te învaţă să rămâi deoparte. Să iei parte la anumite lucruri – care pe terenul slujirii lui Dumnezeu sunt greşite – sau numai să dai impresia că iei parte la ele înseamnă să faci abuz de cunoştinţă. N-ar trebui să existe scuza că inima n-a luat parte. Acest gând trebuie lepădat întru totul, nu numai din motive morale, ci pe temeiul faptului că Hristos este prea puţin respectat, iar viclenia lui Satan este prea puţin luată în serios. Oare creştinul n-a fost eliberat de sub puterea lui Satan pentru a-I sluji unui Dumnezeu viu şi adevărat? Oare n-a fost el răscumpărat cu un preţ pentru a-L glorifica pe Dumnezeu?

Acestea sunt argumentele Duhului Sfânt pentru a prezenta Cina dintr-un punct de vedere pe care nu-l găsim în Evanghelii. De fapt, aceste adevăruri nici n-ar fi putut fi prezentate în Evanghelii, pentru că Adunarea nici nu exista, iar învăţătura despre ea nu fusese încă descoperită.

Faptul că întâi este abordată această tematică, a comuniunii, şi apoi este abordată Cina constituie încă o dovadă a importanţei comuniunii (capitolul 11).

Ordinea cronologică în care Scriptura tratează aceste adevăruri este de mare importanţă. Dacă nu cunoşti învăţătura din 1 Corinteni 10.15-22, este imposibil să iei Cina într-un mod adecvat.

Părtăşia cu sângele şi cu trupul lui Hristos

„Vorbesc ca unora cu judecată: judecaţi voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care îl binecuvântăm, nu este el comuniune

cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?“ (1 Corinteni 10.15,16).

Scriptura apelează în primul rând la înțelegerea noastră spirituală. Am primit viața cea nouă şi ungerea de la Cel sfânt (1 Ioan 2.20): Duhul Sfânt care ne va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16.13; 1 Corinteni 2.9-15). Cuvântul lui Dumnezeu presupune că fiecare credincios acționează cu înțelepciune, că ştie ce face. Când un creştin face ceea ce nu înțelege sau acționează dintr-o pornire oarbă, este în totală contradicție cu duhul creştinismului.

Fiecare care ia parte la Cină declară, prin aceasta, că ia parte la ceea ce reprezintă pâinea şi vinul: adică la trupul şi la sângele Domnului Isus. Aceasta însă nu este totul. În acelaşi timp, el este în comuniune cu toți aceia care posedă, la rândul lor, aceleaşi lucruri. În aceste versete, comuniunea înseamnă a avea parte, deci a fi părtaşi la aceleaşi drepturi şi obligații în această privință.

Sângele şi trupul sunt despărțite unul de celălalt. Aici ne este prezentat un Mântuitor mort. În acest loc, mai întâi este amintit sângele, abătându-se de la ordinea cronologică a sărbătoririi Cinei, iar aceasta este aşa, deoarece sângele este temelia a tot ceea ce avem.

Există deci o comuniune a oamenilor care au parte de un Mântuitor mort. Ei au parte de sângele Său. Ce privilegiu! Noi suntem spălați în sângele Său (Apocalipsa 1.5), răscumpărați (Efeseni 1.7; 1 Petru 1.19), îndreptățiți (Romani 5.9), sfințiți (Evrei 13.12), răscumpărați pentru Dumnezeu (Apocalipsa 5.9) şi apropiați prin sângele Său (Efeseni 2.13). Sângele Său ne curățeşte de orice păcat (1 Ioan 1.7), prin sângele Său avem îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt (Evrei 10.19) şi prin sângele Fiului Său, Dumnezeu Şi-a câştigat Adunarea (Fapte 20.28).

Sintagma „Trupul lui Hristos“ se găseşte în 1 Corinteni 10.16; 12.27 şi în Efeseni 4.12 ca expresia pentru a desemna Adunarea. O găsim apoi în Romani 7.4 şi în Evrei 10.10. Aceste două locuri se referă la faptul că am murit

împreună cu Hristos şi că, pe cruce, omul după carne şi-a găsit sfârşitul. Tot ceea ce eram din fire şi-a găsit sfârşitul în moartea lui Hristos, aşa cum se şi spune în Coloseni 1.21,22: „Pe voi, care odinioară erați străini şi vrăjmaşi în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte".

Prin urmare, este vorba de o comuniune a oamenilor care au parte de consecințele slăvite ale lucrării Domnului Isus, dar care au şi murit cu Hristos şi care, acum, sunt uniți ca oameni noi. Deşi această comuniune are loc pe acest pământ, totuşi omul cel vechi şi tot ce-i aparține lui nu-şi are locul.

Adunarea, imagine a trupului lui Hristos

„Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine" (1 Corinteni 10.17) sau, cu alte cuvinte, „pentru că pâinea este una, iar noi, cei mulți, un trup, pentru că toți facem parte din aceeaşi pâine".

Regăsim aici ceea ce am văzut în versetul 16. Toți cei care au parte de sângele Domnului Isus şi de trupul Său dat pentru noi formează o comuniune, un trup. Nu găsim tratată mai amănunțit învățătura despre singurul Trup, pentru că subiectul acestui pasaj este comuniunea şi caracterul ei exclusiv. (1 Corinteni 12, Epistola către Efeseni, precum şi alte locuri tratează învățătura despre unicul trup.)

În 1 Corinteni 12.13 ni se arată cum s-a format această comuniune. Temelia ei este lucrarea împlinită de Domnul Isus la cruce. Ea este însă formată prin botezul cu Duhul Sfânt. Scriptura ne spune foarte clar când a avut loc aceasta. Ioan Botezătorul vestise că Domnul Isus va boteza cu Duhul Sfânt. În Fapte 1.4,5, Domnul Isus le-a spus apostolilor că nu după multe zile vor primi acest botez, anume când va fi dat Duhul Sfânt.

Scriptura vorbeşte despre Adunare ca trup al lui Hristos în două feluri. Uneori, ea vorbeşte despre existența ei potrivit planului lui Dumnezeu, deci aşa cum, odată, va fi

în cer (Efeseni 1.22). În această privință, ea este formată din toți credincioşii, care atunci au fost botezați cu Duhul Sfânt (Fapte 2.47) şi care, ulterior, au fost şi vor fi adăugați până în clipa în care va fi răpită în slavă. În acest moment, pentru o singură clipă pe acest pământ, Adunarea va avea numărul ei complet. Morții în Hristos vor învia, iar noi, cei vii, vom fi preschimbați. Dar acest lucru nu durează decât o clipă. Vezi 1 Tesaloniceni 4.15-17 şi 1 Corinteni 15.51-54. În general, ori de câte ori este vorba despre responsabilitatea noastră, despre umblarea noastră pe acest pământ, Scriptura vede Adunarea ca un întreg format din toți cei care sunt în viață. Aceia care au adormit în Domnul nu mai au nevoie să fie îndemnați. Ei nu mai sunt pe acest pământ.

Acest caracter al Trupului lui Hristos – cel al responsabilității – îl găsim foarte clar prezentat în 1 Corinteni 12.27. Corintenilor li se spune: „Sunteți trup al lui Hristos şi mădulare ale Sale fiecare în parte". Am putea, de aici, concluziona că cei credincioşi ar forma, în fiecare localitate, Trupul lui Hristos. Astfel ar exista atâtea Trupuri ale lui Hristos câte localități cu credincioşi ar fi. Din ceea ce am văzut însă în 1 Corinteni 10.16,17 reiese clar că nu poate fi aşa. Acest lucru devine foarte clar şi din versetul 28. Când se vorbeşte despre daruri date de Dumnezeu Adunării, observăm că primii sunt numiți apostolii, şi ştim că ei nu erau în Corint. Adunarea lui Dumnezeu din Corint nu era altceva decât o expresie locală a unicului trup, adică ceea ce era vizibil din Adunare, din trupul lui Hristos. Să revenim pentru un moment la 1 Corinteni 10.16.

Cina este expresie a unității trupului lui Hristos

Am văzut că unitatea trupului s-a format prin botezul cu Duhul Sfânt, şi nu prin faptul că cineva ia parte la Cină. Dacă ar fi altfel, atunci numai aceia care iau parte la Cina Domnului ar forma Adunarea. Aceasta însă ar fi în totală contradicție cu întreaga învățătură a Scripturii; de altfel, versetul nostru nici nu spune aşa ceva. Aşa cum Domnul

Isus, când le-a dat pâinea, a spus: „Acesta este trupul Meu“, dând prin aceasta un semn vizibil al trupului pe care avea să-L dea, tot aşa, Scriptura adaugă aici că pâinea şi vinul sunt semne vizibile, expresie a trupului ascuns al lui Hristos, al Adunării. Fiecare care bea din vin şi mănâncă din pâine îşi exprimă apartenenţa la aceia care au parte de consecinţele minunate ale vărsării sângelui Său şi ale morţii Sale. El este un mădular al trupului lui Hristos.

Referitor la Cină, Scriptura ne învaţă aici ce suntem, iar în capitolul 11 şi în Evanghelii, ce şi cum trebuie să facem.

Prin urmare, nu sărbătorim Cina pentru noi personal, ci în comuniune, ca mădulare ale trupului. Peste tot se spune „noi“, deşi, în context, este vorba despre „eu“. Prin frângerea pâinii exprimăm unitatea cu celelalte mădulare ale trupului lui Hristos. Este foarte clar că *toate* mădularele sărbătoresc Cina, dar *numai* ele. Acolo unde necredincioşilor li se permite să ia parte, adică celor despre care nu suntem convinşi că sunt mădulare ale trupului lui Hristos, nu mai este vorba despre Cina Domnului, ci despre cina unui grup de oameni care şi-au instituit o cină proprie. Tot o astfel de situaţie este şi în cazul unui grup care nu permite unor credincioşi să ia parte, adică unora care aparţin trupului lui Hristos şi despre care nu putem spune nimic rău – adică lucruri pe care Domnul Însuşi le numeşte piedici (o umblare rea, învăţături rătăcite, legături cu lucruri rele). În clipa în care sunt puse şi alte condiţii – de exemplu necesitatea unei concordanţe în anumite învăţături care nu sunt de bază – faci din Cină o cină proprie şi tăgăduieşti caracterul Cinei Domnului, aşa cum îl cunoaşte Scriptura.

Unei astfel de porniri, însăşi Scriptura i se opune, căci ea arată cu toată claritatea caracterul Cinei Domnului. Ea reprezintă părtăşia Domnului cu cei care sunt ai Săi. Toţi cei care au comuniune cu El au murit cu Hristos. Sunt oameni noi, care au o viaţă nouă – pe care Scriptura o numeşte duh (Ioan 3.6) şi în care locuieşte Însuşi Duhul Sfânt. „Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creaţie nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi“ (2 Corinteni 5.17).

Vedem astfel că Cina Domnului nu poate fi sărbătorită prin firea cea veche. Este Cina care este a Domnului – mort şi înviat, dar pe care Dumnezeu L-a făcut „Domn şi Hristos" (Fapte 2.36). Domnul cel înviat îi invită pe ai Săi să-I fie musafiri şi să serbeze Cina Sa. El este Domnul casei şi, prin urmare, şi Singurul care are ceva de spus, adică Acela care are toată autoritatea. Oare o cină în care nu I s-ar oferi acest loc şi în care totul ar fi condus potrivit gândurilor şi pornirilor omeneşti ar mai putea fi Cina Domnului?

Exclusivitatea Cinei

Am văzut că singurii care pot lua parte la Cină sunt credincioşii adevăraţi. În unele locuri, de exemplul în 1 Corinteni 5 şi în 2 Ioan, ne sunt prezentate situaţii în care oameni, deşi erau cunoscuţi drept credincioşi adevăraţi, au fost împiedicaţi să ia parte. În 1 Corinteni 10, Duhul Sfânt evidenţiază faptul că relaţiile nesfinte (versetele 18-22) reprezintă o piedică absolută în a lua parte, chiar şi atunci când, personal, nu ai făcut niciun rău.

Am văzut că unii fraţi din Corint considerau că idolii nu sunt nimic altceva decât o bucată de lemn sau de metal, că nu există decât un singur Dumnezeu şi că nu este nicio problemă în a mânca jertfe aduse idolilor sau în a lua cina în templul idolilor.

Scriptura arată cu toată fermitatea că asemenea concluzii sunt greşite. Adoratorii se individualizează, în general, prin modul cum se deosebesc de ceilalţi. Pentru Adunare, diferenţierea constă în sângele şi trupul lui Hristos, iar o părtăşie cu ceva care îi este împotrivă este de neacceptat. Scriptura explică aceasta dând ca exemplu jertfele păgâne şi pe cele iudaice. Un israelit de rând avea voie să mănânce numai din jertfa de mulţumire (Levitic 3 şi 7). Este vrednic de observat că numai această jertfă reprezintă imaginea desăvârşită a Cinei şi a slujbei pe care Adunarea o are faţă de Dumnezeu.

Era o jertfă de bunăvoie; nimeni nu era obligat să o aducă. Dar, dacă inima unui israelit era plină de laudă şi de

mulțumire (Levitic 7.11) şi voia să aducă o jertfă, îi erau date indicații divine cu privire la ce trebuia să aducă pentru a fi plăcut lui Dumnezeu şi, de asemenea, avea indicații precise cu privire la locul în care avea să o aducă, anume înaintea feței Domnului, la intrarea în Cortul Întâlnirii unde locuia Dumnezeu şi unde poporul putea să-L întâlnească: la altar. Vedem că slujba nu poate fi despărțită de altar, ba mai mult, că ea este una cu altarul. Sângele era stropit în jurul altarului (Levitic 3.2). Grăsimea cu rărunchii erau jertfite pe altar după ce acela care aducea jertfa legănase pieptul ca o jertfă de legănare înaintea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu numeşte aceasta „pâinea Mea" (Numeri 28.2; Levitic 3.5,11,16). Preotul care făcea slujba primea spata dreaptă. Aaron şi fiii săi primeau pieptul, iar cel care aducea jertfa primea restul pe care-l mânca cu toți cei curați din popor.

În Levitic 7.18-21 găsim importante precizări pentru necurăție. Carnea jertfei care venise în contact cu ceva necurat trebuia arsă. Şi în locul unde aducem noi jertfa poate fi ceva necurat prin care jertfa, curată în sine, poate fi întinată şi, prin urmare, nu mai poate fi mâncată. Atunci persoanei – care este întinată – nu-i mai este permis să mănânce din jertfă sau să ia parte la ea. Aceasta este valabil chiar şi pentru cei care nu sunt întinați, dar care, conştient sau inconştient, au avut contact cu necurăția altora. „Acest suflet trebuie să fie nimicit din popor" (după Levitic 7.20). Ce osândă din partea lui Dumnezeu este pentru cei care susțin că legătura cu învățătura falsă sau cu răul moral nu întinează, chiar dacă, personal, nu ai această învățătură sau acest rău moral!

Despre legătura cu altarul găsim şi mai multe precizări. Carnea jertfei de mulțumire avea să fie mâncată numai în ziua în care era adusă ca jertfă lui Dumnezeu (pe altar) (Levitic 7.15-18). Legătura cu altarul nu avea voie să fie întreruptă, altfel se pierdea caracterul de jertfă. O jertfă de bunăvoie sau jertfa unei promisiuni avea voie să fie mâncată şi a doua zi, pentru că, fiind vorba de o dăruire mai mare a inimii, legătura cu altarul ținea mai mult. În Levitic 17 găsim

interdicția clară potrivit căreia o jertfă de mulțumire nu se aducea decât la cortul întâlnirii, pentru ca sângele să fie stropit pe altar, iar grăsimea să fie arsă pe el. Oricine o făcea în alt loc trebuia să fie nimicit.

Găsim în Noul Testament şi mai clar redat acest lucru. În Matei 23.19, Domnul Isus spune că altarul este cel care sfințeşte darul. Astfel, înțelegem nu numai că altarul este mai important decât darul, dar şi că darul îşi primeşte caracterul atunci când este adus în legătură cu altarul.

Masa Domnului

Altarul pe care se aducea jertfa de mulțumire este numit, în Maleahi 1.7 şi în Ezechiel 41.22, „Masa Domnului". Vedem, din amândouă locurile, că „Masa" şi „Altarul" înseamnă acelaşi lucru. Expresia „altar" se referă la jertfa care este pusă pe el, în timp ce expresia „masa" se referă la mâncarea şi la părtăşia care este în legătură cu aceasta. Jertfa de mulțumire era o Cină comună a lui Dumnezeu cu poporul Său. Dumnezeu Îşi primea partea, Aaron şi casa sa (imagine despre Hristos şi Adunarea văzute ca familie preoțească) îşi primeau partea, iar fiecare din popor, care era curat, îşi primea partea.

Tot aşa găsim şi în Noul Testament. Evrei 13.10 spune: „Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort" (deci aceia care aparțin iudaismului). Şi în 1 Corinteni 10.18-21, cuvintele „masă" şi „altar" sunt folosite cu acelaşi sens.

Duhul Sfânt preia această expresie, pe care El Însuşi o dăduse în Vechiul Testament altarului jertfei de mulțumire, şi o uneşte cu Cina Domnului şi cu caracterul ei de părtăşie.

Ce expresii: „Masa Domnului", „Cina Domnului"! Este Masa Sa la care îi invită pe ai Săi ca să serbeze Cina Sa. Bineînțeles, nu se referă la o masă de lemn pe care sunt puse pâinea şi vinul. Este Masa Domnului care a murit şi a înviat. La ea îi invită pe ai Săi, care au murit împreună cu El, ca să mănânce împreună cu El. Este o masă spirituală, în

casa Sa spirituală, unde îi invită pe ai Săi să vină la El şi să fie cu El. Acolo este Cina Sa.

Mai poate exista vreo îndoială că la Masa Domnului nu este decât Unul Singur care are toată autoritatea? Că numai Unul singur decide cine poate lua parte la aceasta? Că numai Unul este Cel care decide cum să decurgă slujba? Că numai Unul singur decide cine să fie folosit în această slujbă? Numai Domnul este Cel care decide şi El vrea, prin Duhul Său, să îi conducă. Niciun om nu are vreun cuvânt de spus decât dacă Domnul vrea să-l folosească.

Tocmai în această privință, Duhul Sfânt vrea să evidențieze caracterul exclusiv al Cinei. Nu poți lua parte şi la Masa Domnului şi la masa demonilor. Dragostea este plină de gelozie. Domnul i-a iubit aşa de mult pe ai Săi, încât a suferit pentru ei moartea, chiar moartea pe cruce, trecând prin judecata lui Dumnezeu. I-a iubit atât de mult, încât trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei (Evrei 7.25). Îi iubeşte aşa de mult, încât le-a pregătit un loc, la Masa Sa, unde îi invită să vină şi să serbeze Cina Sa. Nu poate îngădui indiferență față de Sine, față de drepturile dragostei Sale şi față de părtăşia Sa sfântă. I-a răscumpărat de sub puterea Satanei, a fost făcut păcat pentru ei, pentru ca omul după carne să-şi găsească sfârşitul sub judecata sfântă şi dreaptă a lui Dumnezeu. Oare cum le-ar mai putea îngădui celor care sunt ai Săi vreo relație cu Satan, cu lumea sau cu principiile omului firesc? Şi mai ales în locul în care sunt adunați pentru a-şi aminti de jertfa Sa de pe cruce, de această faptă plină de dragoste reprezentată de pâinea frântă şi de vinul turnat: „Acesta este trupul Meu care Se dă pentru voi. Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi. Faceți aceasta în amintirea Mea".

Oare ar putea vreo inimă care Îl iubeşte pe El să rămână, în acest loc, indiferentă față de drepturile Sale? Oare ar putea să acționeze fără să-L întrebe, prin rugăciune: „Doamne, ce vrei să fac?"; „Unde este locul la care mă inviți?"; „Unde este masa la care să serbez Cina împreună cu Tine?".

Chiar dacă un copil al lui Dumnezeu ar fi atât de nepăsător, totuşi Domnul rămâne Acelaşi. El refuză să aibă părtăşie cu aceia care sunt indiferenți față de drepturile Sale.

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea“ (Matei 12.30). „Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?“ (1 Corinteni 10.22).

Luați parte la Masa Domnului unde are loc Cina Sa?

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Adorarea sau închinarea

Dragi prieteni,

După ce, în scrisoarea trecută, am vorbit despre Cină, să vorbim acum despre adorare, care, deşi este în strânsă legătură cu aceasta, nu este totuşi acelaşi lucru. A sărbători Cina în felul în care ni-l prezintă Scriptura ne conduce spre adorare, dar, în sine, acest lucru nu înseamnă adorare.

Ce este adorarea? O putem defini ca pe o cinstire adusă lui Dumnezeu pe temeiul a ceea ce este Dumnezeu şi a ceea ce înseamnă El pentru aceia care Îl adoră. Cuvântul ebraic folosit în Vechiul Testament pentru „adorare" înseamnă „a te înclina". Cu acest sens este folosit în Geneza 18.2. Cuvântul grecesc „*proskümeo*" include, în acelaşi timp, respect şi faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni.

Este de la sine înţeles că este obligaţia fiecărei făpturi înzestrate cu intelect să-L adore pe Dumnezeu. Îngerii Îl adoră (Neemia 9.6). Sfinţii Săi Îl adoră. În evanghelia veşnică, oamenii sunt invitaţi să-I aducă cinste lui Dumnezeu şi să-L adore (Apocalipsa 14.6,7). În curând, tot ce este pe

acest pământ Îl va adora (Ţefania 2.11; Zaharia 14.16; Psalmul 86.9).

În timp ce îngerii lui Dumnezeu Îl cinstesc cu adevărat, întrucât ştiu Cine este, unii oameni, nenăscuţi din nou, Îl adoră pentru simplul motiv că au avut parte de puterea şi de judecăţile Lui, iar alţii numai pentru că vor să savureze viaţa sub domnia Domnului Isus. Dumnezeu însă nu aşteaptă numai o adorare exterioară. El doreşte adorarea inimilor, cinstirea care se naşte din sentimentele de dragoste ale oamenilor faţă de Dumnezeu.

El Însuşi a vorbit despre aceasta, iar Cuvântul Său ne învaţă caracterul, puterea şi locul adevărat al închinării. În Ioan 4, Domnul vorbeşte despre aceasta în cuvinte simple şi clare.

Locul adevărat al închinării

Femeia samariteancă Îi spune Domnului Isus: „Doamne, văd că Tu eşti profet. Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta şi voi spuneţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii“ (Ioan 4.19).

Câţi nu se ghidează şi astăzi după părerea oamenilor! „Voi spuneţi.“ Femeia nu face niciun fel de referire la voia lui Dumnezeu. Nici măcar nu-i trece prin gând să întrebe dacă Domnul Şi-a făcut cunoscută voia şi dacă nu Şi-a ales vreun loc pentru aceasta. Oare nu arătase explicit spre Ierusalim? David a învăţat aceasta când Dumnezeu a primit jertfa pe aria lui Ornan (1 Cronici 21.28). Solomon cunoştea şi el alegerea lui Dumnezeu când a început să construiască templul (2 Cronici 3.1). După ce finalizase construcţia, Dumnezeu l-a asigurat că a lucrat corect şi că Numele Său va locui pe veci acolo (2 Cronici 7.16).

Este clar că femeia nu cunoştea ce spune Cuvântul în această privinţă. Dar oare a cui era greşeala că era aşa de neştiutoare? Poate faptul că era samariteancă din naştere îi explică neştiinţa. Aceasta însă nu constituie o scuză, pentru că avea pretenţia că se află în legătură cu Dumnezeul lui

Iacov, dar nici nu ştia, nici nu cerceta dacă Dumnezeul lui Iacov Îşi descoperise gândurile cu privire la aceste lucruri.

Nu putea să facă referire decât la ceea ce făcuseră „părinţii noştri". Secole de-a rândul, templul de pe muntele Garizim a fost punctul central al închinării samaritenilor. Acestea însă nu pot îndreptăţi existenţa templului ca loc adevărat de închinare. Bineînţeles că femeia umbla pe urmele părinţilor ei, atâta vreme cât se închina ca şi ei. Rămâne totuşi întrebarea: „Este oare acesta locul ales de Dumnezeu ca poporul să se apropie de El să-I aducă închinare?". Un singur citat din Scriptură distruge toată logica ei, toate argumentele şi toate sentimentele: „Aşa vorbeşte Domnul". Ba chiar mai mult: presupunând că nu ştia nimic despre descoperirea cu privire la Ierusalim, oare ar fi trebuit Dumnezeu să-i primească închinarea adusă din neştiinţă pe muntele Garizim? Fără îndoială că existau mulţi samariteni care erau sincer convinşi că se închinau în mod corect. Dar oare din acest motiv o astfel de închinare ar fi trebuit să-I fie plăcută lui Dumnezeu? Oare este conştiinţa omului mai presus de cuvintele lui Dumnezeu? În niciun caz! De aceea, Domnul Isus respinge pretenţia samaritenilor, „voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce ştim, pentru că mântuirea este de la iudei" (versetul 22).

Vedem că aici ne sunt prezentate trei lucruri:

1. Este periculos, ba chiar este rău în sine, ca un adevăr despre care Domnul ne-a descoperit gândurile Sale într-un mod foarte clar să fie transformat într-un lucru în care şi omul ar putea avea ceva de spus.

2. A-L adora pe Dumnezeu aşa cum au făcut-o părinţii noştri nu constituie niciun fel de certitudine că este şi corect.

3. A face ceva având o conştiinţă bună nu reprezintă un motiv ca Dumnezeu să primească. În cazul în care, într-o privinţă, se ivesc întrebări, singurul lucru care contează este ceea ce a spus Dumnezeu. Este obligaţia poporului lui Dumnezeu să-şi potrivească gândurile după cele ale lui Dumnezeu. „Şi dacă va păcătui cineva şi va face împotriva

vreuneia dintre toate poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute şi nu ştie, tot este vinovat şi îşi va purta nelegiuirea“ (Levitic 5.17).

Domnul nu vorbeşte mai departe despre Ierusalim. El prezintă clar adevărul, pentru ca, mai apoi, să reveleze un lucru absolut nou.

Sub lege, Ierusalimul era, pe temeiul autorităţii divine, locul închinării. Acum însă, Fiul lui Dumnezeu venise pe acest pământ. „El, care S-a arătat în carne“ (1 Timotei 3.16). „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ (Ioan 1.18). „Nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, în afară de Tatăl; nici pe Tatăl nu-L cunoaşte deplin cineva, în afară de Fiul şi de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere“ (Matei 11.27). Oare să nu aibă acestea niciun fel de influenţă asupra oamenilor în privinţa adorării lui Dumnezeu? Oare adorarea nu se bazează pe cunoaşterea lui Dumnezeu?

Esenţialul creştinismului

În Ioan 4.10, Domnul prezintă, în puţine cuvinte, semnul de recunoaştere a timpului care va veni: vremea Adunării.

„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care zice: «Dă-mi să beau!», tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie“.

„Darul lui Dumnezeu!“ – găsim în această expresie deplina descoperire a lui Dumnezeu. Sub lege, Dumnezeu nu era cunoscut ca Cel care dă. El era Acela care cerea! El cerea ca oamenii să-I slujească şi, în schimbul ascultării poruncilor Sale, El le dădea binecuvântarea. Locuia în întunericul de nepătruns (Deuteronom 4.11; 5.22,23; Psalmul 18.1-12). El nu Se descoperea, ci, de fapt, Se ascundea, iar aceasta nu era aşa din cauză că legea ar fi fost rea; ea era sfântă, dreaptă şi bună! Omul însă era un păcătos. Cu cât se insista mai mult asupra cererilor drepte ale legii, cu atât mai vizibile deveneau păcatele omului. Dacă ar fi adevărat ce susţin unii teologi – că legea ar fi imaginea lui Dumnezeu – atunci

omul ar fi pierdut, fără nicio speranță. Aceasta însă nu este adevărat. Legea – deşi era dată de Dumnezeu, nu era Însuşi Dumnezeu şi nici imaginea lui Dumnezeu. Ea nu este altceva decât etalonul moral de comportare a omului păcătos față de Dumnezeu.

Dumnezeu este lumină. Dumnezeu este dragoste. Când omul se află în strâmtorarea cea mai mare, atunci Dumnezeu dă cu toată libertatea şi pe deplin. El, care L-a descoperit în toată plinătatea pe Dumnezeu pe acest pământ, spune: „Este mai ferice să dai decât să primeşti" (Fapte 20.35). Sub lege, Dumnezeu ar fi fost Cel care primeşte (dacă legea ar fi fost respectată). În Evanghelii însă, întotdeauna El este Cel care dă. Ba chiar mai mult: a dat cel mai bun lucru pe care l-a avut acelora care nu meritau decât pierzare veşnică!

Aceasta a fost posibil numai prin gloria şi smerirea Fiului lui Dumnezeu venit pe acest pământ şi care a suferit foarte mult pentru cei păcătoşi. Femeia nu-L cunoştea. Vedea în El un simplu iudeu amabil. Nu s-a gândit nici măcar o clipă că El ar fi Domnul Însuşi, Dumnezeul cerului şi al pământului, Unicul născut din sânul Tatălui. Dacă ar fi bănuit ceva din aceasta, I-ar fi cerut apă vie, iar El i-ar fi dat-o. Potrivit lui Ioan 7.39, „apa vie" este o imagine a Duhului Sfânt care locuieşte în cei credincioşi.

Vedem deci aici harul lui Dumnezeu ca izvor din care iese totul, apoi gloria Persoanei Fiului şi prezența Sa în smerenie între oameni pe acest pământ.

În final Îl vedem pe Fiul Însuşi care, aflat în glorie, le dă apă vie – Duhul Sfânt – sufletelor însetate. Aceste lucruri formează temelia necesară pentru o adorare creştină.

Tatăl caută închinători

„Să-L adori pe Tatăl" – aceasta a fost ceva absolut nou pentru femeia samariteancă! Israel era fiul lui Dumnezeu, întâiul Său născut (Exod 4.22), copii ai Domnului Dumnezeului lor (Deuteronom 14.1), „Dumnezeu era Tată al lui Israel, iar Efraim era întâiul Său născut" (Ieremia 31.9), dar niciodată

nu I s-au închinat lui Dumnezeu ca Tată, pentru că „nimeni nu-L cunoaşte pe Tatăl deplin, în afară de Fiul şi de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere" (Matei 11.27). Acesta este un element esenţial al adorării creştine: să-L cunoşti pe Dumnezeu în relaţia Sa de Tată faţă de poporul Său şi, în această calitate, să-L adori.

Fiecare în parte beneficiază de această descoperire: „Acela căruia vrea Fiul să i-L descopere".

Cine are această cunoaştere o are de la Fiul. „Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (Ioan 1.18). După ce a isprăvit lucrarea, i-a adus pe ai Săi în relaţia pe care El Însuşi o avea cu Tatăl: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru" (Ioan 20.17). Aceasta este deja partea credincioşilor celor mai tineri. Copilaşilor în credinţă, apostolul le scrie: „V-am scris, copilaşilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Tatăl" (1 Ioan 2.14; Ioan 17.2,3).

Tatăl caută închinători. Ce har! În Israel, fiecare bărbat trebuia să meargă de trei ori pe an la Ierusalim să se închine. În timpul Împărăţiei de 1.000 de ani, toate naţiunile pământului vor trebui să meargă anual la Ierusalim să se închine. Cine nu o va face va fi pedepsit (Zaharia 14.16-19). Tatăl însă caută închinători adevăraţi. Aceştia sunt aceia pentru care acest lucru nu este o simplă formă, ci o dorinţă a inimii. Oare ce înseamnă pentru noi această „căutare" din partea Tatălui?

Închinarea în duh şi în adevăr

„Dar vine un ceas, şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; pentru că şi Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh şi cei care I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr" (Ioan 4.23,24).

Găsim aici caracterul închinării creştine. Închinarea adevărată nu este o slujbă formală, pământească, către Dumnezeu, ci este în deplină concordanţă cu ceea ce este Dumnezeu, presupunând că Dumnezeu a fost descoperit.

Niciun necredincios nu se poate închina în acest fel, pentru că numai prin naşterea din nou am primit viaţa nouă, pe care Scriptura o numeşte „duh". „Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din Duhul este duh" (Ioan 3.6; Romani 8.16). Este o închinare spirituală cu care este înzestrat omul cel nou, el fiind în concordanţă cu ceea ce este Dumnezeu. Şi credincioşii pot fi nespirituali. Apostolul Pavel nu putea vorbi cu corintenii ca unii care erau spirituali, întrucât erau carnali. Nu erau „în carne"; aşa fuseseră înainte de pocăinţa lor. Dar, deşi erau născuţi din nou, adică aveau viaţa cea nouă care este duh, umblau totuşi şi gândeau în carne (fireşti), aşa cum gândeşte omul firesc.

Slujba lui Israel faţă de Dumnezeu era pământească şi firească. Ea era exercitată într-un loc geografic bine stabilit. Aveau totul prestabilit până la cel mai mic detaliu, iar omul putea aduce, îmbrăcat fiind cu haine scumpe şi acompaniat cu muzică minunată, lucrul cel mai preţios pe care pământul îl putea oferi. Nimic însă din toate acestea nu era spiritual. Preoţilor sau cântăreţilor sau celor care aduceau jertfa nici măcar nu le era impusă condiţia să fie născuţi din nou.

Dumnezeu Însuşi dăduse toate acestea, întrucât era slujba unui popor pământesc faţă de un Dumnezeu care nu li Se descoperise, ci care rămânea ascuns în întuneric.

Pe cruce, Dumnezeu a terminat-o cu omul firesc. Noi, care suntem născuţi din nou, care credem în Domnul Isus, am murit cu Hristos (Romani 6.8). Trebuie să umblăm potrivit vieţii celei noi pe care Duhul Sfânt, prin naşterea din nou, a turnat-o în noi. Duhul Sfânt, Cel care locuieşte în noi, este puterea divină care ne face capabili să trăim această viaţă nouă.

Prin urmare, închinarea noastră trebuie să fie spirituală. Aceasta este o necesitate morală de care nu putem scăpa. Aşa cum a arătat Domnul Isus în versetul 14, Duhul Sfânt este puterea oricărei închinări creştine.

În deplină concordanţă cu aceasta, nu ne este transmisă, pentru închinarea noastră, niciun fel de formă sau de ceremonie. Aceasta se remarcă astăzi cu atât mai mult cu

cât, la israeliți, totul era prestabilit până la cel mai detaliat lucru. Nu cunoaştem nici măcar cuvintele folosite de Domnul când a instituit Cina; nu avem nici măcar o cântare care să fi fost cântată în zilele apostolilor; nu avem nicio carte cu psalmi creştini, pentru că noi trebuie să-I slujim lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (Filipeni 3.3). Dacă ne folosim de forme vechi-testamentale şi le adaptăm adorării creştine, pierdem caracteristica de bază a creştinismului: închinarea prin Duhul lui Dumnezeu.

Închinarea nu trebuie însă făcută numai „în duh", ci şi „în adevăr". „Ce este adevărul?" a întrebat Pilat. Nu ştia că Cel încununat cu spini, pe care Îl avea înaintea sa, era Adevărul. Adevărul este ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine, iar acesta este Fiul prin care S-a revelat. Într-un anumit sens, şi Israel s-a închinat „în adevăr", pentru că slujba sa era în concordanță cu revelarea lui Dumnezeu ca Iahve. Acum însă Dumnezeu Se revelase pe deplin, pentru că El, care fusese descoperit „în carne", a fost pe acest pământ şi, prin harul Său de nespus, Îl putem cunoaşte. „Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat" (1 Ioan 5.20).

Există, cu siguranță, o creştere în cunoaşterea adevărului. Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi ca să ne conducă în tot adevărul. Diferențele care există însă între credincioşi sunt infime în comparație cu diferența dintre un necredincios şi unul întors de curând la Dumnezeu. Omul necredincios este cu totul incapabil să-L cunoască pe Dumnezeu. Prin naşterea din nou am primit o viață care este duh şi prin care am fost aduşi în starea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Este „natura divină" (2 Petru 1.4). În această viață nouă, cel care lucrează este Duhul Sfânt care locuieşte în noi şi care este şi puterea divină care aduce această viață nouă în legătură cu Însuşi Dumnezeu (Ioan 4.14). Copilaşilor în Hristos li se spune: „Voi aveți ungerea de la Cel Sfânt" (1 Ioan 2.20,21).

Numai în acest fel ne putem apropia de Dumnezeu Tatăl nostru. Prin puterea Duhului Sfânt care a adus viața noastră

cea nouă în legătură cu Însuşi Dumnezeu, Îl putem vedea şi Îl putem savura. Am putea oare să-L vedem pe Dumnezeu aşa cum este şi să nu ne umplem de admiraţie şi să nu simţim nevoia de a-I spune aceasta? Fiecare copil al lui Dumnezeu care nu s-a oprit numai la binecuvântările primite, ci şi-a ridicat ochii la Însuşi Dăruitorul ştie, din proprie experienţă, că acest lucru este posibil. Gloria Tatălui şi a Fiului sunt atât de mari, iar inimile noastre sunt mult prea mici pentru a cuprinde ceea ce vedem şi cu atât mai puţin suntem în stare să exprimăm în cuvinte această glorie. Noi însă ne închinăm „în duh", adică închinarea noastră nu se reduce numai la cuvinte, ci include şi sentimente spirituale care se înalţă din inimile noastre. Mai rămâne întrebarea:

Unde trebuie să ne închinăm?

Nu este nicio îndoială că fiecare credincios trebuie să se închine în mod personal. Cum am putea oare să privim la lucrarea Domnului Isus, la dragostea şi la harul Tatălui, fără să-I mulţumim şi să-L binecuvântăm? Toate aceste lucruri le posedăm însă împreună cu toţi copiii lui Dumnezeu. Oare nu ne conduce aceasta la o închinare comună?

Şi oare când suntem conduşi mai mult spre adorare, dacă nu atunci când suntem adunaţi să vestim moartea Domnului Isus, din a Cărui mână primim pâinea frântă şi vinul turnat? Atunci Îl vedem în desăvârşirea lucrării şi a dragostei Sale. Aceeaşi privire spre Mielul înjunghiat ne va conduce să-I cântăm şi să-L adorăm şi în cer (Apocalipsa 5).

Ne strângem pentru a vesti moartea Sa. A sărbători Cina nu este, în sine, o slujbă pentru Dumnezeu, iar dacă cei care sărbătoresc Cina sunt spirituali, nu pot decât să-I mulţumească şi să-L adore. Numai în acest fel sărbătorirea Cinei devine o slujbă pentru Dumnezeu.

Ar putea oare o singură persoană să-I aducă lui Dumnezeu o închinare vrednică de El? Până la căderea lui în păcat, Adam putea să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa. Acum însă Dumnezeu S-a descoperit

în Domnul Isus pe deplin. Pentru ca o închinare vrednică de El să-I fie adusă de o singură persoană, ar trebui ca nivelul ei spiritual să fie aproximativ pe aceeaşi treaptă cu Persoana căreia Îi aduce închinarea.

În 1 Corinteni 14 găsim închinarea în legătură cu adunarea. Aici aflăm pe ce principiu şi de către cine să fie adorat Dumnezeu. Este o completare foarte importantă a ceea ce ştim despre voia lui Dumnezeu. Vedem că a cânta, a mulţumi şi a binecuvânta au fost părţi ale închinării încă de la început. Am văzut, de asemenea, că închinarea nu poate fi adusă de o persoană singură, ci trebuie privită în legătură cu ordinea şi cu felul lui Dumnezeu de a lucra în adunare. Vezi, în special, versetele 12-17. Domnul pune preţ pe o închinare *înţeleaptă* a poporului Său.

Poporul Său se strânge laolaltă ştiind că Singurul care are autoritate în mijlocul lui este Domnul şi că numai El este Cel care decide pe cine va folosi. Domnul Îşi exercită această autoritate prin Duhul Sfânt. Nu este vorba de faptul că un om, sau zece, sau douăzeci împlinesc slujba, ci despre faptul că Duhul Sfânt trebuie să aibă libertatea să folosească şi să poată folosi pe cine vrea El, indiferent dacă este vorba de unul, sau de zece, sau de mai mulţi.

Cunoşti tu personal, din experienţă, această închinare? Nu este o chestiune a minţii. Dar, aşa cum am văzut, este răspunsul unor inimi care se preocupă cu Tatăl care L-a dat pe Singurul Său Fiu să moară pe cruce şi care Îl privesc pe Mântuitorul, pe Fiul lui Dumnezeu care i-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ei.

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Slujire

Dragi prieteni,

În viața unui creştin trebuie să fie un echilibru între „a da" şi „a lua". Trebuie să fie ca un lac de acumulare: printr-o parte intră apa, iar prin cealaltă iese. Creştinul care nu face altceva decât să primească, fără să dea nimic, va deveni un mistic, iar cel care numai dă, fără să primească, va intra în faliment spiritual.

Într-una din scrisorile precedente am arătat că orice slujbă trebuie să plece „de la picioarele Domnului Isus", de acolo de unde Îl ascultăm şi unde avem părtăşie cu El. Vedem aceasta în cazul închinării pe care i-o aduce Maria. La momentul potrivit, ea a ştiut să-I ungă Domnului Isus picioarele cu mir de nard curat, pentru că stătuse la picioarele Lui, cunoscându-I, prin aceasta, Persoana şi gândurile. Şi pe Marta o găsim slujindu-I, dar aceasta numai după ce a primit ce a avut nevoie pentru îngrijorarea ei.

Vedem în aceste două imagini cele două laturi ale slujirii creştine. În Maria ne este prezentată latura care I se

adresează lui Dumnezeu, iar în Marta, cea care li se adresează oamenilor. În 1 Petru 2 citim că suntem o „preoție sfântă“, „ca să aducem jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos“. După aceea găsim că suntem şi o „preoție împărătească“, „ca să vestim virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“. Cu această a doua latură a slujirii dorim să ne preocupăm mai departe. Am văzut prima latură când am vorbit despre Cină şi despre închinare.

Un principiu important al Scripturii este că orice slujbă trebuie exercitată având însărcinarea din partea Lui şi în responsabilitate față de El. Un slujitor al Domnului le transmite oamenilor un mesaj din partea lui Dumnezeu. Vedem că Dumnezeu Însuşi Îşi cheamă slujitorii şi că le dă şi darurile necesare de care au nevoie. În Efeseni 4.7-12 (în legătură cu Psalmul 68.18), scrie că Domnul cel înviat a primit aceste daruri pe care, ulterior, le dă alor Săi. Toate celelalte locuri din Scriptură care tratează aceasta susțin acest lucru.

El cheamă pe cine vrea

„Şi S-a suit la munte şi a chemat la Sine pe cine a vrut El. Şi au venit la El; şi a rânduit doisprezece ca să fie cu El şi ca să-i trimită să predice“ (Marcu 3.13,14). În acest pasaj este vorba despre chemarea celor doisprezece apostoli. Slujba pe care au primit-o ei atunci nu se poate compara cu ceea ce Domnul le dă astăzi slujitorilor Săi. Potrivit cu Matei 10, ei trebuiau să le predice numai iudeilor. După ce Domnul Isus a fost lepădat de Israel şi a împlinit lucrarea de răscumpărare pe cruce, le-a dat o nouă slujbă: să meargă în toată lumea (Marcu 16.15). Principiile chemării Sale sunt însă identice.

În Marcu 3.13,14 găsim trei lucruri importante:

1. Domnul cheamă pe cine vrea;

2. El cheamă ca ei să fie la El;

3. El îi trimite să predice.

Primul este principiul amintit mai sus. Domnul Îşi cheamă lucrătorii potrivit voii Sale. Lui Ieremia îi spune: „Mai înainte

de a te întocmi în pântece, te-am cunoscut; şi mai înainte de a ieşi tu din pântece, te-am sfinţit şi te-am pus profet pentru naţiuni" (Ieremia 1.5). Ioan Botezătorul a fost anunţat de Îngerul Domnului potrivit aceluiaşi principiu (Luca 1.13-17). Şi Pavel scrie despre sine: „Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul Său, a binevoit să-L descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre naţiuni …" (Galateni 1.15,16).

Niciun om, niciun rob al lui Dumnezeu şi cu atât mai puţin adunarea nu au de-a face cu chemarea vreunui slujitor al Domnului. Domnul Şi-a rezervat acest drept în exclusivitate. Dacă citim în Ieremia şi în Epistola către Galateni, vedem că pregătirea acestei chemări începe înainte de naştere şi continuă până când Domnul exprimă această chemare, după pocăinţă.

Ca să fim la El

La ce ne cheamă Domnul? Oare imediat după pocăinţa noastră ne cheamă la o lucrare mare? El ne cheamă „ca să fim la El". O premisă importantă pentru slujirea adevărată este să fi fost la Domnul şi să fi fost învăţat de El. Între Marcu 3.13 şi Marcu 6.7 (când Domnul i-a trimis pe ucenici în lucrare) a trecut un timp. După ce şi-au împlinit lucrarea pentru care fuseseră trimişi, Domnul i-a chemat, din nou, la El. Nicio slujbă nu poate, cu adevărat, să fie binecuvântată dacă slujitorul nu vine din prezenţa Domnului şi, de asemenea, dacă după slujire nu se întoarce din nou la El. Oare facem şi noi ca apostolii? „Şi apostolii s-au adunat la Isus şi I-au spus toate, atât ce făcuseră, cât şi ce îi învăţaseră pe oameni" (Marcu 6.30). Cât de binecuvântat şi de plin de învăţătură a fost pentru ei faptul că Domnul i-a luat deoparte! Numai aşa putea să vorbească cu ei în linişte despre ceea ce învăţaseră şi despre ceea ce făcuseră. Dacă am căuta şi noi mai mult aceasta, oare slujirea noastră nu ar fi mai binecuvântată?

Trupeşte, nu mai putem fi la El, ci doar în duh. În Ioan 14.21 scrie: „Cine are poruncile Mele şi le ţine, acela este

cel care Mă iubeşte; iar cine mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui". „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi; şi Noi vom veni la el şi vom locui la el" (versetul 23).

Dragostea faţă de Domnul se dovedeşte prin faptul că ţinem poruncile Sale (vezi şi 1 Ioan 5.3). Ce contradicţie este când cineva susţine că Îl iubeşte pe Domnul, dar umblă în totală opoziţie cu poruncile Sale! Versetul 23 merge şi mai departe: Dacă cineva Îl iubeşte pe Domnul cu adevărat, nu aşteaptă să facă doar ceea ce a *poruncit* Domnul. Pentru un astfel de om este suficientă *dorinţa* Domnului.

Cine Îl iubeşte doreşte să-I fie plăcut Lui. În Noul Testament găsim exprimate puţine porunci. Domnul însă, în Cuvântul Său, ne descoperă gândurile Sale, aşteptând ca ai Săi să acţioneze potrivit lor. Acolo unde Tatăl şi Fiul găsesc aceasta, Se duc să locuiască. În acest fel putem să fim la El încă de pe acum. Iar aceasta este absolut necesar pentru a fi făcuţi capabili pentru slujirea pe care vrea să ne-o încredinţeze.

Trimişi de El

În Marcu 6.7, Domnul îi trimite pe ucenici. El îi învăţase şi, prin urmare, ei erau capabili să înfăptuiască slujba pe care le-o încredinţase. Potrivit felului de a gândi al oamenilor, nu era aşa. Ei îi considerau pe apostoli „oameni fără carte şi neînvăţaţi" (Fapte 4.13) şi, potrivit etalonului lor, ei chiar erau aşa. Nu studiaseră teologia vremii. Nu ştiau cum era explicată Biblia de diferiţi rabini. Domnul îi chemase direct din activităţile lor zilnice şi ei au rămas la El. Acest lucru a fost remarcat chiar şi de duşmani (Fapte 4.13). Domnul a putut să-i folosească pe apostoli pentru cea mai importantă slujbă care exista. Printr-o singură predică a lui Petru, s-au pocăit trei mii de oameni. Învăţătura şi părtăşia apostolilor constituiau temelia lucrării noi pe care Dumnezeu o începea în acea zi, anume întemeierea Adunării Dumnezeului celui viu (Fapte 2.42).

Nu am putea spune că nu făcuseră nimic până în acea zi. Încă din prima zi, de când fuseseră la El, Domnul le dăduse ceva de făcut, dar nu erau decât lucrări auxiliare. Aveau parte de împotrivire şi de duşmănie din cauza evangheliei (Marcu 3). Ei erau cei care vâsleau atunci când Domnul traversa marea (Marcu 4.35-41).

Încă din prima zi a pocăinţei noastre, Domnul vrea să ne folosească. Există întotdeauna ceva de făcut, dacă vrem să facem ceva pentru El. Putem împărţi tractate, putem invita oamenii la evanghelizare sau la vestirea Cuvântului, putem face slujbe diferite pentru a pregăti aceste ore. Dacă vrem să facem ceva, Domnul ne va da de lucru întotdeauna. Aceasta presupune însă că suntem gata să facem indiferent ceea ce El ne va încredinţa. Nu trebuie însă să ne aşteptăm ca Domnul să ne încredinţeze lucrări mari încă de la început.

În Matei 25, Domnul dă robilor „fiecăruia după puterea Lui". Este de luat aminte că nu robii care au primit cinci sau doi talanţi nu au făcut nimic, ci acela care a primit unul singur. Talantul acestuia a fost luat şi i-a fost dat aceluia care avea cei mai mulţi, întrucât lucrase din greu. Astfel, el primeşte şi mai mulţi. Cu cât suntem mai harnici în lucrurile mici pe care Domnul ni le încredinţează, cu atât mai repede ne poate încredinţa lucrări mai mari, dar aceasta numai dacă lucrările mici au fost făcute în ascultare şi în dependenţă faţă de El.

Într-un loc muntos din America, locuia o slujnică care nu fusese la şcoală decât trei luni. Câştiga patru dolari pe lună: unul îl dădea pentru întreţinerea localului, unul pentru misiune, iar pe ceilalţi doi îi trimitea tatălui ei care avea de întreţinut o familie numeroasă. Era cea care dădea cel mai mult din tot ţinutul acela. Seara, până târziu în noapte, făcea tot felul de munci pentru a-şi întreţine copiii. Un slujitor al Domnului a vizitat această localitate şi, pentru că nu avea loc de găzduire, ea i-a oferit cămăruţa sa. Pe masă era Biblia ei, iar pe fiecare pagină erau o serie de însemnări. Cel mai mult însă l-a impresionat remarca

făcută la Marcu 16.15 „Mergeţi în toată lumea şi predicaţi evanghelia la toată creaţia". Lângă acest verset era scris cu majuscule: „O, de-aş putea să fac şi eu aceasta!".

A doua zi a vorbit cu ea despre aceasta, iar ea a început să plângă, după care i-a povestit istoria ei. La 14 ani, s-a pocăit. Într-o zi, întorcându-se acasă, a găsit un pliant pe care scria: „Strigătul Chinei după evanghelie". Nimeni nu ştia însă cum ajunsese acest pliant la ea, dar, din acel moment, mintea ei a început să se preocupe cu aceasta. Timp de zece ani s-a rugat Domnului zi de zi s-o trimită acolo, dar apoi şi-a dat seama că se înşelase, întrucât Domnul nu dorise s-o facă misionară în China, ci să stea în bucătărie. Din clipa aceea a început să se roage altfel: „Fă-mă să vreau să fiu misionară în bucătărie". La puţin timp după aceea, Domnul i-a ascultat rugăciunea. Pe tot parcursul celor zece ani, ea alergase după lucrurile mari, deşi nu le desconsiderase nici pe cele mici. O mărturie în acest sens erau toate jertfele ei financiare. Dar acum ştia că Domnul îi pregătise slujbele mici ca să le împlinească şi, prin ele, să aducă, în cercul ei, lumina mărturiei Lui. Abia acum Domnul putea s-o folosească pentru o lucrare binecuvântată în China. „Cine este credincios în foarte puţin este credincios şi în mult" (Luca 16.10).

Dependenţă de Domnul

Am văzut că slujitorii Domnului au fost chemaţi de Domnul Însuşi, potrivit voii Sale şi trimişi chiar de El. Dar aceasta nu este totul! Şi slujba în sine trebuie exercitată în dependenţă faţă de Domnul. „Sunt deosebiri ale slujbelor, şi acelaşi Domn" (1 Corinteni 12.5). Robii din Matei 25 trebuiau să dea socoteală înaintea Domnului. În Marcu 6.30, ucenicii veneau şi-I spuneau tot ce făcuseră şi învăţaseră. Vezi şi pasajul de la 1 Corinteni 3.10 până la 4.5.

Ca să putem corespunde acestei responsabilităţi, am primit Duhul Sfânt. Acesta doreşte să ne conducă în toate lucrurile, pentru a nu ne lăsa să împlinim voia noastră (Galateni 5.17). Aceasta este, în special „în slujbă", absolut

necesar. „Cei care slujim prin Duhul lui Dumnezeu …“ (Filipeni 3.3; Fapte 16.6-10). „Dar toate acestea le lucrează unul şi acelaşi Duh, împărţind fiecăruia în parte“ (1 Corinteni 12.11). În slujba noastră suntem deci conduşi de Duhul Sfânt, dar noi împlinim slujba în dependenţă şi în responsabilitate faţă de Domnul.

Aceasta este de o importanţă deosebită. În primul rând, aceasta ne dă o libertate deplină. Când un credincios priveşte la sine, nu are niciodată libertatea să facă ceva. El vede în el atât de multe slăbiciuni şi greşeli, încât nu va avea niciodată curajul să facă ceva. Chiar ştiind foarte bine că a primit un dar din partea Domnului şi că a fost chemat de El, în sinea lui este conştient că nu va putea niciodată transmite o binecuvântare. Niciun păcătos nu s-a întors vreodată la Dumnezeu prin puterea vreunui om; cu atât mai puţin un credincios poate fi binecuvântat prin cuvinte omeneşti. Cum poate şti oare cineva care sunt nevoile omului aceluia căruia i se adresează? Dar dacă ne lăsăm folosiţi de Duhul Sfânt, urmarea va fi întotdeauna binecuvântare. El este Cel care ştie toate nevoile şi ştie şi cum să le împlinească. El este Cel care dă acelora pe care îi foloseşte cuvinte spirituale ca să transmită lucruri spirituale (1 Corinteni 2.13).

În acelaşi timp, aceasta implică şi o mare responsabilitate. Trebuie deci să ţinem foarte atent cont de cârmuirea Duhului Sfânt, ca El să poată să folosească pe cine vrea El, întrucât nu există decât Unul singur care are libertatea să ne conducă în viaţa de zi cu zi şi în slujirea în adunare.

Este în deplină contradicţie cu Scriptura şi, de fapt, o dispreţuire totală a prezenţei Duhul Sfânt dacă credem că noi trebuie să fim cei care decidem cine să facă slujbele în adunare. Tot aşa este şi când credem că putem să spunem că toţi au dreptul la slujire sau când limităm acest drept la una sau la mai multe persoane. Numai Duhul Sfânt are dreptul să decidă pe cine să folosească. Aceasta înseamnă că, în strângerile noastre laolaltă, este de obligaţia noastră să fim pregătiţi să ne lăsăm folosiţi de El, dacă El voieşte aceasta.

Este limpede că, în strângerile publice, Duhul Sfânt va folosi numai acele daruri pe care Domnul Însuşi le-a dat special pentru slujirea în strângerile respective. În acelaşi timp Îşi rezervă şi dreptul de a folosi darurile mici, chiar dacă şi cele mari sunt prezente. Rugăciunea, mulțumirea sau propunerea unor cântări nu sunt daruri. Ceea ce oamenii numesc „darul rugăciunii“ nu este decât o manifestare a cărnii. Pentru rugăciune sau mulțumire, Duhul Sfânt poate folosi pe oricine, dacă starea lui spirituală îi permite să-l folosească.

Ce responsabilitate este pentru fiecare dintre noi, fie tineri, fie bătrâni, să fim prezenți în adunare, astfel încât Duhul să ne poată folosi, şi, dacă El vrea să ne folosească, noi să ne lăsăm folosiți!

Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul Isus,
H. L. H.

Locul nostru pe acest pământ

Dragi prieteni,

Într-una din scrisorile anterioare v-am prezentat locul celor credincioşi înaintea lui Dumnezeu. Vreau acum să vă atrag atenţia asupra locului nostru pe acest pământ şi vom vedea că şi acesta este în legătură cu Hristos, întrucât, aşa cum am fost una cu Hristos ca să stăm înaintea lui Dumnezeu, tot aşa am fost văzuţi de lume ca fiind identificaţi cu Hristos. Cu alte cuvinte, aici jos suntem puşi în locul Său şi aşa stăm în El înaintea lui Dumnezeu. Dacă am avea înaintea ochilor noştri acest adevăr, ar fi de mare folos pentru noi.

În ceea ce priveşte poziţia noastră pe acest pământ, există două laturi de mare importanţă. Prima se află în legătură cu lumea, a doua, în legătură cu „tabăra“. Aceasta este creştinătatea organizată care, în această dispensaţie, a luat locul iudaismului ca reprezentant al lui Dumnezeu. Vezi Romani 11 şi Matei 13.

Poziția noastră față de lume

Domnul Isus le spune iudeilor: „Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta" (Ioan 8.23). Mai târziu, când îi încredințează Tatălui Său pe ai Săi, El le spune „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume" (Ioan 17.16). În versetele 14-19, Domnul îi aduce pe ucenicii Săi în locul pe care îl avea față de lume, după ce, în pasajul precedent (versetele 6-13) îi pusese în poziția pe care El o avea față de Tatăl. De aceea ocupă ei acum locul Său în lume – țineți bine minte aceasta – întrucât nici ei nu sunt din lume, aşa cum nici El nu este din lume. După ce au fost născuți din nou, nu mai aparțin lumii acesteia. Din clipa aceasta, El le aminteşte deseori că ei, ca şi El, vor fi urâți şi prigoniți. De aceea, de exemplu, le spune: „Dacă vă urăşte lumea, ştiți că pe Mine M-a urât mai înainte decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăşte lumea. Amintiți-vă de cuvântul pe care vi l-am spus Eu: «Nu este rob mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au persecutat pe Mine, şi pe voi vă vor persecuta; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi" (Ioan 15.18-20). Apostolul Ioan accentuează diferența flagrantă dintre credincioşi şi lume şi atunci când spune: „Ştim că suntem din Dumnezeu şi că lumea întreagă zace în cel rău" (1 Ioan 5.19).

Fiecare credincios este văzut de Dumnezeu ca mort şi înviat cu Hristos (Romani 6; Coloseni 3.1-3). Prin moartea şi învierea lui Hristos, el este desăvârşit înaintea lui Dumnezeu şi este aşezat în afara acestei lumi, aşa cum şi Israel a fost adus, prin Marea Roşie, din Egipt. Credinciosul însă nu mai este „din lume", deşi este trimis înapoi în ea (Ioan 17.18), ci, fiind în lume, trăieşte pentru Hristos. De aceea Pavel, atunci când era activ în lumea aceasta pentru Hristos, putea să spună: „Departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine şi eu față de lume!" (Galateni 6.14). În

crucea lui Hristos, el vedea deja judecată lumea (Ioan 12.31) şi, aplicând aceasta asupra lui, se vedea mort pe sine, încât era o despărţire deplină între el şi lume, aşa cum numai moartea putea să o facă.

Dacă este să tragem o concluzie, vedem că cel credincios, deşi este în lumea aceasta, nu mai este din ea, căci aşa cum Hristos nu era din lumea aceasta, nici el nu mai este din lumea aceasta. El aparţine unei noi orânduiri. „Dacă este cineva în Hristos, este o creaţie nouă" (2 Corinteni 5.17). După cum am văzut deja, El este scos complet din ea prin moartea şi învierea lui Hristos. De acum încolo, el trebuie să se ţină despărţit de ea. Nu mai este demn de el să fie asemenea lumii acesteia (Galateni 1.4; Romani 12.2). În duh, în obiceiuri, în acţiuni şi în umblare, el trebuie să arate că nu mai aparţine lumii acesteia, ba, mai mult, aplicând crucea pentru sine, el trebuie să se ţină răstignit faţă de lume, iar între doi care au fost judecaţi şi osândiţi nu mai există putere de atracţie. În lumea aceasta, un creştin îi ţine locul lui Hristos. Aceasta înseamnă că el este în această lume pentru Hristos şi asemenea lui Hristos. Deci trebuie să dea mărturie despre Hristos şi să umble asemenea lui Hristos (Filipeni 2.15; 1 Ioan 2.6). El trebuie să se aştepte să fie tratat în lumea aceasta asemenea lui Hristos. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să fim răstigniţi la propriu, asemenea Lui. Dar, atâta vreme cât suntem credincioşi, vom avea parte de aceleaşi împotriviri, în lumea aceasta, ca şi El. În funcţie de măsura credincioşiei noastre, vom avea parte de prigoniri. Astăzi, credincioşii au parte de prea puţină ură din partea lumii, iar acest lucru îşi găseşte izvorul în faptul că „nu sunt despărţiţi de lume".

Înainte să tratez o altă latură a acestei probleme, nu pot omite să vă avertizez cu toată fermitatea că trebuie să rupeţi orice legătură cu lumea. Nu este nevoie de multă înţelegere pentru a pricepe că duhul lumii şi felul ei de a fi se răspândesc foarte rapid în adunarea lui Dumnezeu, iar unii chiar se laudă la Masa Domnului cu aceasta. Câtă necinste şi

câtă durere Îi aducem atunci când suntem adunați în acest fel ca să vestim moartea Sa! Ce atenționare este aceasta pentru toți sfinții să se smerească înaintea lui Dumnezeu şi să-I ceară har ca să trăiască mai mult pentru El, ca să fie mai mult despărțiți pentru El, astfel încât lumea să vadă că-I aparținem Lui, Aceluia pe care L-au lepădat şi L-au răstignit!

Cât de puțini sunt cei dintre noi care au duhul lui Pavel care tânjea după comuniunea cu suferințele Lui, ca să fie „făcut asemenea cu moartea Lui", şi care privea la Hristosul glorificat, obiectul inimii sale şi ținta speranței sale!

Fie ca Domnul să ne dea tuturor sfinților mai multă dăruire pentru Domnul, într-o despărțire deplină față de lume!

Poziția noastră față de „tabără"

Citim în Epistola către Evrei: „Pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, „sunt arse afară din tabără". De aceea şi Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă. Deci să ieşim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui" (Evrei 13.11-13).

În acest pasaj ies în evidență două lucruri:

1. sângele jertfelor pentru păcat era adus în locul sfânt;

2. trupurile animalelor de jertfă erau arse în afara taberei.

Apostolul arată că aceste două lucruri se regăsesc în moartea lui Hristos, ba chiar că El este împlinirea exactă a acestor jertfe.

Vedem însă aici cele două laturi ale unui credincios: poziția sa înaintea lui Dumnezeu în Locul Preasfânt, unde era adus sângele, şi apoi locul său pe acest pământ în afara taberei unde a suferit Hristos. Cum am spus deja, suntem făcuți una cu Hristos înaintea lui Dumnezeu şi suntem îmbrăcați cu valoarea pe care Hristos o are în ochii lui Dumnezeu. Pe acest pământ suntem făcuți una cu El în lepădarea şi ruşinea pe care le-a suferit. De aceea locul credinciosului este în afara „taberei" şi de aceea autorul Epistolei către Evrei ne spune: „Deci să ieşim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui".

Se ridică acum întrebarea: „Ce înseamnă tabără?“. Din pasajul citat reiese că tabăra este iudaismul. Dar oare ce îi corespunde în zilele noastre? Iudaismul era de la Dumnezeu şi reprezenta, pe acest pământ, mărturia Lui. Însă acesta a falimentat, iar după ireversibila lepădare a lui Hristos şi potrivit predicii apostolului Petru, el a fost înlăturat. Creştinismul i-a luat locul (după cum ne învață Romani 11). Astăzi „tabăra“ înseamnă creştinismul organizat, biserica, dar numai ca formă, fără Hristos. Veți ridica atunci întrebarea: „De ce suntem îndemnați să ieşim afară din «tabără»?“. Din cauza falimentului ei total ca mărturie a lui Dumnezeu. „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor“ (Apocalipsa 2.11).

Este siguranța noastră, dar, în acelaşi timp, şi responsabilitatea noastră ca tot ce are pretenția că este de la Dumnezeu să fie verificat cu cuvântul scris al lui Dumnezeu. Dacă confruntăm toate confesiunile religioase cu cuvântul, constatăm că nu sunt în conformitate cu acesta. De aceea, dacă vrea să fie conform Cuvântului lui Dumnezeu, credinciosului nu-i rămâne altceva de făcut decât să-şi ocupe locul „în afară“, despărțit de toate rătăcirile acestor vremuri rele, împreună cu toți aceia care, în ascultare față de cuvântul Său, se adună simplu în Numele Domnului Isus (Matei 18.20).

În acest sens, Exod 33 este plin de învățătură. Când Moise a coborât de pe munte (Exod 32), a văzut că întregul popor căzuse în idolatrie. După ce s-a întors, ca să mijlocească pentru popor, a revenit la ei cu o veste rea. „A luat cortul şi l-a întins afară din tabără, departe de tabără şi l-a numit cortul întâlnirii. Şi a fost aşa: oricine căuta pe Domnul ieşea la cortul întâlnirii, care era afară din tabără“ (Exod 33.7). În prezența poporului decăzut, Moise acționa în acest fel, deoarece cunoştea gândurile lui Dumnezeu. Găsim, în această istorisire, o imagine morală pentru timpurile noastre şi, ca atare, doresc să v-o recomand ca studiu.

Sper că v-am scris suficient pentru a înțelege locul credinciosului pe acest pământ. Pe de o parte am văzut

despărțirea de lume, iar pe de altă parte, ieşirea din „tabără". Dacă ocupăm acest loc, de primii vom fi urâți, iar de ceilalți, dispreţuiți. Atunci când este aşa, devenim mult mai asemănători cu Domnul nostru cel binecuvântat. Aceasta este numită, în Epistola către Evrei, „ocara Sa". Fie ca de prima să nu ne ferim, iar de cea de-a doua, să nu ne ruşinăm! Ba chiar mai mult, să ne bucurăm că am fost socotiți vrednici să fim dispreţuiți pentru Numele Lui! (Fapte 5.41).

Cu afecțiune în Hristos,
Edward Dennett

